

MUINASJUTTE
TÄISKASVANUTELE

JANAR SAARON

2013

EESSÕNA

Selle raamatu seest leiab lugeja kuus musta huumoriga vürtsitatud lühijuttu. Nende lühijuttude ühiseks teemaks võib nimetada peategelase ootamatut kokkupuudet millegi tema jaoks müstilise ja võõraga, pärast mida algab pöörane ja tihti täiesti ajuvaba seiklus. Saab naerda, saab hämmastusest kukalt sügada ning loodetavasti nutma ei pea hakkama.

TUMBAALUSTE KUNINGRIIK

Pisikese Mia roosaka tapeediga toas, sassis voodi kõrval, seisis pehme tumba. Mia hoidis selle tumba peal oma lemmikuid muinasjuturaamatuid, mida tema emme ja issi igal õhtul ilmekalt talle ette lugesid. Mida Mia aga ei teadnud oli see, et tema pehme tumba alla oli ämblik Ramses juba pikka aega tagasi rajanud imelise rahu ja rõõmu täis kuningriigi, mida selle elanikud Tumbaaluste Kuningriigiks kutsusid. Tumbaaluste Kuningriigi elanikeks olid tolmurullid, nende kuningaks aga selle riigi looja, vapper ämblik Ramses ise. Aastaid elasid tolmurullid Mia toas suures hirmus, hiilides värisedes mööda nurgataguseid, sest ükski tolmurull polnud kaitstud suure ja undava koletise eest. See suur undav koletis omas laia suud ja pikka kaela ning iga kord kui Mia ema nägi oma tütre toa põrandal ekslemas mõnda kaitsetut tolmurulli, tõi ta kapist välja selle kurjakuulutava monstrumi, mida meie, inimesed, tolmuimejaks kutsume. Tolmurullid aga kartsid tolmuimejat hullupööra, sest piisas sellel põrgulärmi tegeval masinal sügavalt sisse hingata, kui sulest kergemad tolmurullid juba abitult tolle monstrumi kõhtu lendasid ja kes juba selle peletise kõhtu kadus, seda ei nähtud enam kunagi.

Ämblik Ramses kurja tonti tolmuimejat ei kartnud, sest tema sai alati ohu korral kaheksa jalaga kinni hoida enda kootud kleepuvast võrgust. Ämblik Ramses oli hea ja üllas loom, kes ei talunud seda, kuidas abitud tolmurullid elasid pidevas hirmus. Ühel kaunil päeval kutsus ta kõik tolmurullid Mia toa tumba alla ning ütles neile: „Enam ei pea te kurja undavat tonti kartma, sest mina koon ümber tumbaaluse kaitsva võrgu. See võrk saab olema nii tugev ja vastupidav, et suur koletis ei saa teid siit tumba alt ealeski välja imeda!“ Tolmurullidele Ramsese jutt meeldis ning nad hakkasid rõõmsalt kukerpalle viskama. „Kuid hoidke alt,“ hoiatas tolmurulle seepeale ämblik Ramses: „Ükski teist ei tohi siit tumbaalt oma pead välja pista, sest muidu märkab meie peidukohta Mia ema, kes võib seejärel kaitset pakkuva tumba ülesse tõsta ning siis ei ole enam kellegil teist pääsu selle kohutava peletise käest!“

Pärast seda, kui ämblik Ramses oli tumbaaluse ümber koonud sitke ja vastupidava võrgu, elasid tolmurullid pikka aega turvalist elu. Tumbaaluste Kuningriik õitses nagu ei kunagi varem. Tolmurullid koos ämblik Ramsesega said iga päev muretult pidutseda, lüüa tantsu ning visata nalja ning vigureid, sest Mia ema ei teadnud nende salajasest kuningriigist midagi ning seepärast ei tüüdanud neid kunagi ka kohutavalt undav pika kaelaga koletis nimega tolmumeija.

Ämblik Ramses hoolitses selle eest, et Tumbaaluste Kuningriik oleks kaunis koht, kus kõikidel elanikel oleks kõht täis ning naeratus suul. Teraselt taibukas Ramses kandis isegi hoolet selle eest, et kõik pisikesed tolmurulli-põngerjad hea hariduse ja head kombes omandaks. Nii õpetas ta pisikesi tolmurullikesi näiteks laulma Tumbaaluste Kuningriigi hüdni, mis kõlas sedasi:

„Küll meil siin tumbaall olla on tore,

Mingeid kolle ega muresid siin ei ole.

Viska aga vempe ja tee palju nalja,

Pea-asi, et ei piilu tumba alt välja!“

Nooruke tolmurull Toomas oli terve oma elu veetnud turvaliselt tumba all. Tema ei olnud eales kogenud ohtu ega tundud hirmu suure koletise ees. Tolmurull Toomas oli küll kuulnud kohutavaid õudusjutte koletisest nimega tolmumeija, kuid ta polnud teda eales oma silmaga näinud. Samuti ei teadnud ta midagi elust väljaspool turvalist Tumbaaluste Kuningriiki. Ämblik Ramses oli talle rääkinud, et ainult tumbaall saab tolmurull ennast turvaliselt tunda ning iga rumal tolmurull, kes läheb Mia tuppa jalutama võib koheselt saada suure undava koletise õhtusöögiks. Kuid tolmurull Toomas oli kohutavalt uudihimulik poiss, tilluke Tumbaaluste Kuningriik jäi tema jaoks kitsaks, ta tahtis hirmsal kombel teada saada, milline näeb välja Mia tuba ning milline näeb välja see jõle koletis nimega tolmumeija.

Ühel õhtupoolikul ei tulnud tolmurull Toomasel und, ta niheles oma voodis ning mõtles selle peale, kui põnev võib olla elu väljaspool tumbaalust.

Järsku kuulsid tema teravad kõrvad kuskilt kaugusest kõlavat undamist. Ta kargas voodist püsti ning jooksis ämblik Ramsese poolt kootud kaitsva võrgu juurde, mis ümbritses Tumbaaluste Kuningriiki. „Kas seda häält teebki see kohutav koletis?“ mõtles Toomas endamisi. Ta eiras ämblik Ramsese keeldu ning hiilis salamahti Tumbaaluste Kuningriigist välja. „Vauu kui ilus siin on,“ hüüdis tolmurull Toomas, uudistades Mia roosaka tapeediga tuba. „Ja kui kõrged laed siin on,“ pobises ta seepeale, kõndides, pilk taevapoole, mööda Mia toa põrandat. Hooletu tolmurull Toomas ei märganud aga enda ees vedelevat Mia patsikummi ning komistas vastu patsikummi sedavõrd õnnetult, et kukkus suure kaarega upperkuuti. „Aiaiaiaiiii...“ nuttis Toomas, kelle suur varvas oli kukkumisest valusalt kipitama hakanud. Kaitseltult maas lamavat Toomast märkas Mia ema, kes tolmimeja undamise saatel koridori koristas. Kulmu kortsutades pööras Mia ema suuna tolmurull Toomase poole ning liikus nagu jahti pidav tiiger, tolmuimeja käes, Mia tupp. Ta ei kannatanud mustust ja tolmurulle silmaotsaski, nagu igale tublile pereemale kombeks, meeldis ka talle hoolitsetud ja puhas kodu. Põrandal varbavalu käes kannatav Toomas märkas tema poole hiilivat Mia ema liiga hilja, ta küll üritas tolmuimeja eest plehku pista, kuid kui Mia ema pika kaelaga tolmuimeja suu Toomase kohale tõstis, imes kardetud monstrum „Viiuuuuuhhhh!“ Toomase enda sisse.

„Kas tõesti ongi minu lühikesel elul lõpp käes? Oh mind rumalat tolmurullikest, miks ma ei kuulanud ämblik Ramsese hoiatusi...“ jõudis tolmurull Toomas mõelda, enne kui ta vuhisedes tolmuimeja kõhtu potsatas.

„Tere tulemast!“ tervitasid Toomast tolmuimeja kõhus sajad saatusekaaslased. Tolmurull Toomas ei suutnud oma silmi uskuda, sest pimedas ja kõledas vangikongi asemel avastas ta ennast kordades kaunimast paigast kui Tumbaaluste Kuningriik. Selles meeldivalt soojas paradiisis voolasid tolmused jõed, mis olid täis maitsvaid tolmulestasid ning kaugel silmapiiril paistsid hiigelsuured tolmumäed, mille peal kasvasid imeilusad tolmulilled. Tolmumägede jalamile oli tolmust ehitatud sadu pisikesi armsaid majakesi, millest igäühest tosinkond tolmurulli rõõmuhõisetas tema poole keksisid. „Hei-hoo, tere tulemast meie sekka!“ hüüdsid

tolmurullid üheskoos. Toomase ette astus üks habemega vana tolmurull, kes Toomasele tolmulilledest tehtud pärja pähe asetas. „Juba pikka aega oleme me teid siia kaunisse paika oodanud, kuhu te küll kõik jäänud olete?“ küsis see vanamees Toomaselt. Toomas kehtis seepeale ainult õlgu ning vastas: „Me elame nüüd ju tumba all, ämblik Ramses kodus selle ümber isegi tugeva võrgu. Ta ütles, et kui me ei taha tolmuimeja poolt söödud saada, siis peame ennast igavesti tumba all varjama.“

„Ohohohooooo...“ hakkas Toomase jutu peale vana tolmurull habemesse naerma. „Eks meiegi kunagi kartsimise seda tolmuimejat nagu kurja tonti. Kuid tuleb välja, et tolmuimeja pole üdsegi mingi paha loom vaid kohe päris hea sell, kes meile ainult kõike paremat soovib. No vaata vaid ,kui kaunis siin tolmuimeja kõhus meie elu on,“ kostis habemega tolmurull uhkelt ning vajus seejärel õnnetult kõssi. „Oh kui sa vaid teaks, kui väga me tahtsime teile kõigile teada anda, et ei tasu seda tolmuimejat karta. Oh kui väga tahtsime me tulla kõhust välja teie juurde Mia tupppe ning kutsuda teid kõiki siia kaunisse paradiisi. Kuid mitte mingi nipiga ei suutnud me ronida tolmuimeja kõhust välja...“ Vana tolmurull jäi hetkeks mõtlikuks, muutus seejärel taas lõbusaks, hakkas särama kui suvine päike ning lõi reipalt elevusest käsi kokku. „Võttis aega mis ta võttis, aga viimaks oleme me tolmurullid suutnud valmis ehitada masina, hiigelsuure katapuldi, mis ühe meist tolmuimeja kõhust välja lennutaks! Kuid vaata, kui paksud me kõik oleme,“ kostis vana habemik ning patsutas meelalt oma punnis kõhtu. „Jõed, siin paradiisis, on tolmuimejad täis ning me oleme nendest ennast nii tüsedaks nosinud, et katapult ei jaks meid lennutada. Kuid sina, sina oled veel väikene ja kaalud mitu korda vähem kui meie. Nüüd saame me viimaks ometi oma seltsilisi Mia toas teavitada, et kõige mõnusam elu on just siin, kardetud peletise kõhus. Mine, kallis sõber, ja kuuluta oma tumba alustele seltsilistele kõike, mida sa siin kuulsid. Ütle neile, et tolmuimeja kõhus asub imeline paradiis ning ütle, et me ootame teid kõiki siia!“

Tolmurull Toomas asetatigi seejärel katapuldi peale ning lennutati teiste tolmurullide juubeldamise saatel tolmuimeja kõhust vihisedes välja. Toomas kukkus õnnelikult Mia toa põrandale ning tormas kiiremas korras tagasi tumba alla. „Kuulake nüüd mind hoolikalt,“ hõikas Toomas täiest

kõrist niivõrd valjusti, et kõik Tumbaaluste Kuningriigi elanikud teda uudistades kuulama tulid. Tolmurull Toomas puhkas hetkeks kiirest jooksmisest hinge ning jätkas siis valjul häälel: „Te ei kujuta ette, kust ma tulen. Ma tulen koletise kõhust! Jah, selle samuse kohutava tolmuimeja kõhust, keda te nii hirmsal kombel pelgate!“ Kõik Tumbaaluste Kuningriigi elanikud oli Toomase jutust ehmunud ning hakkasid hirmunult hambaid ragistama. „Ärge kartke, tolmurullid! Tolmuimeja ei ole mingi koll vaid hoopis üks heatahtlik sell, kelle kõhus asub paradiis. Selles paradiisis on suured tolmuääd ühes tolmulilledega. Selles paradiisis voolavad tolmuõed ja nendes jõgedes ujuvad ringi prisked tolmuilestad. Ning teate mis on kõige parem? Selles paradiisis elavad kõik need tolmurullid, kes teie arust tolmuimeja poolt ära söödi ja nad kõik on elus ja terved ning nad kõik ootavad, et ka meie nendega selles tolmuimeja kõhus asuvas paradiisis liituks!“ Toomas vibutas käsi taevapoole ning hõikas seepeale vapralt: „Läksime!“

„Läksime jah! Heihooooo!“ hüüdsid nüüd ka kõik teised Tumbaaluste Kuningriigis elavad tolmurullid ning tormasid koos Toomasega tumbaalt välja Mia tupp.

„Tohoo raisk, kuidas see Mia toa põrand nüüd nii sitaseks on läinud?!“ hüüdis Mia isa, kes oli just köögis tühja kõhu täiteks suitsuvorstist mehise ampsu hauganud, hämmastunult, nähes Mia toa põrandal sadu tolmurulle. „Hei naine! Öuuuuu!“ käratas ta täiest jõust, nii, et viimased mälumata suitsuvorsti osakesed ta suust pritsetena välja lendasid. Kuid naine, kes tolmuimejaga suures toas imetegusid tegi, ei kuulnud teda. Mia isa seisis nõuetult keset tuba, jälgides maas rõõmsalt ringi kekslevaid juubeldavaid tolmurulle. „Paradiis, siit me tuleme,“ hüüdis Toomas nende seast. „Äküll,“ oigas Mia isa laisalt, sügas oma higist kuklatagust ning sammus kööki. Tolmurullid kekslesid ühelt jalalt teisele ning naersid kontrollimatult. Hetk hiljem naases isa köögist pika harja ning vana roostes kühvliga. Silmadega tülgestusest ringe tehes, sest koduste tööde tegemine oli sellele mehele vastukarva, hakkas ta sadu tolmurulle jõuliselt kühvli peale pühkima. Tolmurullide lõputu rõõmustamine muutus hetkega suureks agooniaks ja paanikaks, sest teravad traatjad harjased kiskusid neilt küljest jäsemeid ja halvemal juhul päid. Mia isa tegutses kiirelt ja

osavalt, ükski tolmurull ei pääsenud tema harja käest. „Nonohh... mingi ämbliku näru kah lahtub siin Mia toas,“ pobises Mia isa, kiskudes lõhki ämblik Ramsese võrgu. „No kus sa raisk jooksed nüüd,“ lisis ta, keel hammaste vahelt välja punnitamas, kui Ramses ebaõnnestunud põgenemiskatse tegi. Suured halastamatud harjased muljusid Ramseselt maha enamiku tema nahast ning kolm jalga. Mia isa löi rõõmsalt käsi kokku ning kõndis uhkelt, saak kühvli peal, tagasi köögi poole. Tolmurullid oigasid, keegi ei suutnud mõista, mis küll juhtunud oli. Tolmurull Toomas kokutas, kui katkine leierkast „Aga...aga...aga...“, üritades samal ajal edutult ühele elutuna lebavale tolmurullile jäset tagasi külge kinnitada, jäset, mis muideks kuulus hoopis ühele pisikesele tolmurulli tüdrukule, kes oma hukkunud vanaema süles tolmust tühjaks joostes „Ma tahan kojuuuu!“ karjus. Mia isa avas köögi valamu all oleva prügikasti kaane ning valas ükskõikse pilguga tolmurullid ning raskelt haavatud ämblik Ramsese lehkava rämpsuga sisse. Selline siis oligi tolmurull Toomasest poolt lubatud paradisi: haisvad ja mädanevad õunasüdamed, üks vere ja tatiga koos olev taskurätik, tilgastunud piimapakk, mingi tundmatu kleepuv käck, mõned barbarissi kommipaberid, kergelt hallitav läbipeetud ja allahinnatud kartulisalat ning prügikoti põhjas mullitav vedelikukogum, mis koosnes peamiselt õlisest sprotimahlast ja Mia isa ahelsuitsetamisest tulenevast kollakast rögest. Tolmurull Toomas jälgis siiani veel „aga...aga....aga...“ kokutades, kuidas viimasedki elu ja surma vahel vaaguvad tolmurullid mullitavasse haisvasse vedelasse massi vajuvad. Äkitselt haaras ämblik Ramses ainsa normaalselt funktsioneeriva käega Toomasest kinni ning ütles oma viimased sõnad: „Toomas....Toomas....sa oled...sa oled munn!“

MIKO JA SERGIO EHK PROGRAMMEERIJA HÄDAS PAPAGOIGA

„Üllatus!“ hüüdis pimedas koridoris käsi laiutav Miko ema Anne, punnitatud naeratus näol. Tema vasakus haardes oli Alexandri õlle nelipakk ning paremas haardes salapärane tuhmunud linaga kaetud arvatav kingitus.

„Noh, kas sa sisse ei kutsugi?“ päris Anne teda tuima ja habetunud näoga passivalt pojalt. Miko vastas küsimusele kerge ringutuse ning pika haigutusega, ta mõhises nädalaid kasimata habemesse ning komberdas, korteri ukse praokile jättes, oma räpaseid nõusid täis kõöki. Endale suitsu keerates, pöördus ta pilku pööramata korterisse sisenenud ema poole: „Mmmiks sa nii vara pidid tulema?“

„Vara? Kallis inimene, kell on pool neli!“ hakkas Anne hämmastunult naerma ning asetas õlled nõusid nihutades kraanikausi kõrvale. Salapärane kingitus jäi aga koridori. „Issand kui sassis sul siin kõik on, koristad sa vahel kah vä?“ pahandas Anne oma lohaka pojaga. Pead vangutades kõndis ta suurde tuppa, et umbsesse korterisse vähegi värsket õhku sisse lasta. „Ja aknad on sul nii räpased, pussutamisest juba kollaseks tõmbund,“ tegi Anne odava nalja. Miko manas näole võltsi naeratuse ning süütas oma kehvasti voolitud suitsu. „Issand, sa teed toas suitsu vöi?! Hull peast, ime kah, et sul laed ja aknad nii kollased on. Õudne, sellise lohe ma küll ülesse ei kasvatanud, tule kohe siia akna juurde selle suitsuga!“ tõreles Anne ning nohisev Miko lonkiski oma päevi näinud plätadega akna juurde.

„Kas sa pead kohe minu asju käppima hakkama vä?“ kurjustas Miko oma emaga, kui see murelikult põrandal vedelevaid riidehilpu kokku voltides diivanile asetama hakkas. „Noo vaata milline pardak sul siin on? Nagu siga elad, tõesti ma ütlen,“ vastas Anne.

Miko ei teinud ema etteheidetest välja, oskuslikult avas ta välgumihkli tagumise otsaga õlle ning võttis lämbe suvepäikese käes haudunud joogist mehise sõõmu. „Ähhh....soe nagu kusesupp!“ „Poes ei olnud õllet külmapis noh,“ põhjendas Anne. Kõverat nägu tehes pani Miko soojad õlled külmkappi ning naases tagasi akna juurde, et vaikselt hõõguv suits tuhaks imeda.

„Räägi poeg, millal siia majja sa mõne naise võtad? Ise oled juba peaaegu kolmkümmend,“ päris Anne, mures korralageduse üle, mis teda ümbritses. „Noh poiss, kas pruuti kah on?!“ müksas ta madalat häält tehes Mikot küünarnukiga, üritades imiteerida õllekõhuga sugulaste tüüp-küsimust.

„Muidugi on. Ta nimi on Linux,“ vastas Miko endaarust väga humoorikalt.

„Linux,“ päris ema suure üllatusega ning lisas: „Kas siis Eestis naisi vähe on, et pead hakkama mingeid kaukaasia naisi taga ajama?“

„Mis kuradi kaukaaslast,“ ei saanud Miko aru.

„Noh, Linux, see pole ju Eesti naise nimi. Kõla järgi nagu arvaks, et kuskilt Uuralite tagant...“

„Issand kui loll sa oled,“ hakkas Miko suure suuga naerma. „Ah unusta ära, ei ole mul mingit pruuti, ma ei viitsi nendega tegeleda.“

„Kurb,“ ohkas Anne. „Mees ilma naiseta, see on nagu...see on kui mobiiltelefon ilma SIM kaardita!“

„Väga *diip*,“ hakkas Miko ema jutu peale veel hoogsamalt naerma.

„No ega teile, tehnikutele, ju teistmoodi selgeks ei tee.“

„Oi aitäh ema, mis siin siis enam pikalt passida, lähen kohe praegu naist otsima. Tuled kah appi vä,“ päris Miko sarkastiliselt.

„Ära nõõgi siin midagi, emale teevad sellised asjad muret ju, kui oma lihane laps vanapoisiks jääb,“ vastas Anne tõsiselt.

„Äküll. Räägi parem, mis seal lina all on,“ põikles Miko teda härivalt teemalt kõrvale.

„Ah seal,“ vaatas Anne salapärase kingituse poole. „Vat seal on...Tead ju küll, et mõned noorpaarid võtavad enne laste saamist omale kutsika eks. Noh, et harjutada kohusetundlikust või nii...Ma mõtlesin, et äkki on sul kah vaja enne pruudivõttu väheke seda suhtlemist harjutada. Ja seepärast,

tadada daaaaa..." hüüdis Anne pidulikult ning kiskus kingituselt pealt räbaldunud lina. „Ma tõin sulle papagoi!“

„Möh. Misasja, papagoi,“ oli Miko üllatunud, pigem isegi veidi pettunud. „Mis kurat ma selle linnuga peale hakkam?“

„Ega see pole mingi tavaline lind. See on rääkiv papagoi! Noh,“ mütsas Anne ootusärevalt vastu puuri: „ütle, mis su nimi on, linnuke.“

Meetrikõrguses metallist puuris seisis tardunult banaanikarva punase tukaga veits tüsedam papagoi, kes hirmunud ja endassetõmbunud puuri ühte nurka varjunud oli. Vaikides põrnitses ta Mikot. Anne nõudmistest ta välja ei teinud.

„Hallooooo,“ koputas Anne nüüd juba veidi ärritunud vastu puuri. „Poes sa küll lobisesid nagu mingi külajoodik. Ütle nüüd, mis su nimi on!“

„Said vist tüssata, see loom küll mingit häält ei tee,“ ütles küürutav Miko, kes puurile uudistades lähenes.

„Ei, no ta poes rääkis. Näe, siin on tema pass isegi. Talle oli mingi huvitav nimi pandud,“ vastas Anne uurides pisikest loomapassi. „Vot näe...Serg...Sergio. Issand kui ilus nimi, nagu mingil kuumal Hispaania kutil!“

„Mida kuradit. Näita siia,“ ei suutnud Miko sellist alatust uskuda. „Kes paneb papagoile nii faking lilla nime...“ Ta haaras ema käest passi ning hakkas seda huviga lappama. „Kurat ongi Sergio. Häh. Noo...mina teda küll nii kutsuma ei hakka. Sergei, vot see on hea nimi talle. Mina hakkam teda Sergeiks kutsuma!“

„Ser-dsi-o,“ pobises papagoi äkitselt vaikselt häälel oma puurist sel ajal kui Miko tema passi süvenes. „Mis-mis?“ päris üllatunud Miko. „Mu nime hääldatakse Ser-dsi-o, mitte Sergio ega ammuilmagi mitte Sergei! Ser-dsi-o,“ korrutas papagoi oma peene hääletooniga.

„Oohohhh...ja kurat räägibki see lind,“ hüüdis Miko vaimustusest ning astus linnule veel lähemale, oodates, et Sergio teda veel millegagi üllataks.

„No mis ma ütlesin, ei tehtud mulle mingit tünka seal poes. Täitsa inimese juttu ajab see loom, nagu päris inimene noh,“ rõõmustas Anne oma ostu üle. Ta viskas pilgu hetkeks oma käekella peale ning hakkas siis kiirustades kingi jalga panema. „Kuule ma pean nüüd minema hakkama, muidu jään bussist maha. Hoolitse siis oma uue sõbra eest hästi, eks ta praegu on uues keskkonnas ja vähe hirmul.“

„No ta peab kiirelt ära harjuma, sest ega ma taga kuskil Kadrioru pargis jalutamas küll käima hakka. Kuulsid väikemees,“ surkis Miko oma papagoid läbi puuri nimetissõrmega ning lisas: „Loodan, et sulle hakkab siin nelja seina vahel meeldima, sest siia sind toodi ja siin sa ka kunagi oma otsa saad. Ähhäähhää.“

„Ära hirmuta looma nii,“ pahandas Anne oma pojaga ning avas kiirustades roostes lingiga korteriukse.

„Oota, aga millega ma teda toitma pean,“ hõikas Miko emale järgi.

„Mina ei tea, seemnetega vast,“ tuli vastus väliskoridorist ning uks pandi pauguga kinni.

Miko sügas vangutades pead ning uuris küsivalt oma uut korterikaaslast kui äksitselt korteri uks taas avanes: „Ja vaata, et sa kõiki õllesid siis kohe korraga ära ei joo! Okei tsau siis,“ lisas Anne ning lõi ukse veel suurema pauguga kinni. Miko ainult muigas ema jutu peale ning läks külmkapi juurde, et sealt uus õlu hankida.

+++++

Pärast seda, kui Miko oli neli õlut endale sisse valanud, otsustas ta viimaks õue minna ning õhtuks midagi nii endale kui ka oma uuele sõbrale hambaalla muretseda. Miko polnud seda sorti mees, kes võtaks ette pika retke Tuukri tänava korterist Stockmanni. Pigem käis ta nuka taga olevas pisikeses poekeses, kus valikut väga ei olnudki, kuid see-eest sai seal kiirelt lühkarite ja plätade väel läbi hüpata ilma, et kohtaks kedagi tuttavat. Punasesse korvi lendasid pikema vaagimiseta pakk kalapulki, sügavkülmutatud friikartulid, neli õlut ning suur pakk seemneid Sergiole.

„Säh, pista põske,“ sõnas Miko valades suurest pakist papagoi puuri hunniku seemneid. Lind jäi tema ette tekkinud seemnemäge hämminguga jõllitama. Miko ei teinud oma kodulooma olekust väljagi, õues oli juba hämaraks läinud ning aeg oli pärast söömaaega istuda oma suriseva raali taha ning teha seda, mida Miko kõige paremini teha oskas – programmeerida. Tema peenikesed progeja sõrmed hüplesid oskuslikult klahvidel kui saledate naiste jalad kuumade süte peal. Iga minutiga vajus ta aina enam oma lõhki kulunud nahktooli sisse lösukile. Varsti oli mehikese perse niivõrd alla vajunud, et millimeeter veel ja Miko oleks toolilt alla kukkunud. Aeg oli ennast veidi kergitada, võtta sööm lahtisest õllepudelist ning punetavate silmadega süveneda valgust kiirgavasse ekraani.

Kui suveõõ pimedus oli ülesse äratanud tänavavalgustuse, võttis seni hirmunult peremeest jälginud Sergio julguse kokku ning küsis tasasel väriseval häälel Mikolt: „Kas sa mõtlesid tõsiselt seda juttu?“

„Ah? Mis sa ütlesid,“ ei saanud töösse keskendunud Miko papagoi küsimusele pihta.

„Kas sa mõtlesid tõsiselt seda juttu, et siin koledas korteris ma oma otsa saan või?“

Ekraani poole küürutav Miko viskas hetkeks uuriva pilgu papagoi poole ning vastas: „Ma ei tea, minul siit küll plaanis kuhugi minna pole. Arvestades, et te papagoiid elate...no vast 3 aastat maksimum, siis ma küll teist varianti ei näe.“

„Issand kui õudne! Ja Kadrioru parki sa mind kah ei vii?“ kohmatas Sergio.

„Vaevalt...kuule aitab sulle küll tänaseks,“ turtsatas Miko, häirituna sellest, et tema keskendumist segatakse. Ta korjas maast kahvatu lina ning viskas selle kaarega puuri peale. Hetk hiljem, lina kohitsedes lisas Miko: „Homme kah päev, adjöööö...“

+++++

„No tere hommikust merekaru, kuidas magasid,“ tõgas Miko Sergiot, kes pidi palava suvehommiku vastu võtma umbes linaga kaetud puuris. Uurides uudistavalt eile valatud seemne hunnikut vangutas Miko pead ning kostis: „Kuule, sa pole ju ühtki terakest siit söönud, dieedil oled või?“

„Ega ma mingi kana ole, et teri söön,“ vastas Sergio ninakalt.

„Tohohh, mida siis härra Sergei eelistab,“ itsitas üleolev Miko.

„Mhh!“ turtsatas papagoi, kui kuulis peremeest teda taas Sergeiks nimetamas. Siiski suutis ta oma temperamentset meelt taltsutada ning seletas rahulikul toonil: „Mina söön tudengieinet. Noh tead küll, see pakk, kus on sees mõnusad rosinad ja erinevad pähklid. Mingeid teri ma ei noki!“

„Ah nii. Kurat, aga need pähklid on tänapäeval ju nii kallid, ei jõua mina neid sulle iga päev osta. Käivad need seemned küll, kõik teised linnud söövad, sööd sina kah,“ ei võtnud Miko papagoi soovi kuulda.

Sergio ei suutnud oma bravuurset identiteeti enam kauem varjata ning hakkas valjul häälel kraaksuma: „Eiii, ei!!!!“ Ta asetas sulelise tiiva vastu oma laupa ning ähvardas teatraalselt: „Siis ma nälgin surnuks!“

„Kus nüüd tuli peenutseja välja! Küll sa pärast paari nälgitud päeva neid sööma hakkad, sööd ja kiidat takka isegi,“ ei meeldinud Mikole oma hoolealuse nõudlik meel.

„Paari päeva pärast vedeleb sul siin puuris ühe kauni papagoi laip. Seleta seda siis oma emale,“ löi Sergio trumbid lauale.

Miko vaikus hetke, ta polnud suur asi vaidleja ega oma õiguste eest võitleja. Vaidlemine ajas vaese mehe higiseks ning ta oli nõus pigem oma heaolust tükikese järele andma, kui pidama maha veriseid lahinguid tühiste asjade nimel. „No davai, sa vinguviul, täna toon sulle rosinaid ja pähkleid, aga varsti pead sa seemnete peale ikkagi üle minema!“

Võidurõõmsalt hakkas Sergio miniatuursesse peeglisse vaadates enda turri läinud sulgi siluma. Põõnamisest veel toibuv Miko ajas oma käed laiali ning ringutas, lastes samal ajal enda tagumisest otsast lendu traditsioonilise hommikuse kõhutuule. Ootamatu kärtsatus ehmatas papagoid niivõrd, et õnnetu vastu puuri võpatas. Mikot ajas linnu käitumine muigama, magusalt naeratas ta Sergio poole ning lasi lendu veel ühe hommikuse saluudi. „Präääänik, väike väänik,“ ütles paistes näoga karvik meelalt. Papagoi oli segaduses. Muhelev Miko tegi oma näpu ilaseks, libistas sellega üle hõreda paberi ning rullis sellest kõvera pläru, millele hetk hiljem tuld näitas. „Huhhhh,“ vilises ta huultelt, kui kopsudes reostamas käinud toss kiire sõõmuga ta suust väljus. Päikeselist lõunat ning verre imenduvat nikotiini nautiv Miko sügas mõnuga tagumikku ning koputas seejärel nimetissõrmega tuhka aknast alla.

„Köhh-köhh,“ häälitseis Sergio. Miko ei teinud temast välja, vaid urvitas aknast huviga järele ühele tänaval jalutanud napolis riietuses veidi tüsedamale piigale.

„KÖHH-KÖHH!“ kõhatas Sergio veel valjemalt. Kuid tühjagi, tänaval jalutava pontsaka tüdruku madala seeliku vahelt higist peedeldav tselluliidina kannikas oli programmeerija lõplikult oma lummusesse haaranud.

„Hallooo, Miku! Mikuuuu, halloooooo...“ kraaksus papagoi valjul hääliil. Miko vihkas, kui teda Mikuks kutsuti, ta pööras end Sergio poole ning karjus vihaselt: „Noh, mida sa tahad?!“

„Äkki sa suitsetaksid õues, see toss võib minu haprale tervisele liiga teha,“ palus suurte õnnetute silmadega Sergio võltsilt kõhatades.

„Ei tee see toss sulle midagi,“ torises Miko, otsides õuest oma kadunud silmailu.

„Aga see tossuhais jääb minu sulgede külge! Ma ei taha päev otsa haiseda nagu saunaahi,“ ei meeldinud Sergiole oma peremehe ükskõiksus.

„Üks õige mees peabki lahustunud õlle ja suitsu järele haisema,“ vastas Miko läbi hammaste ning keeras rasvast ujuvale pannile tule alla, et sinna minut hiljem paar viilu peekonit peale visata.

Pärast rasvast niretavat hommikusööki istus Miko oma nahast toolile ning surfas enne kõvemat programmeerimist veidi internetis. Üks sõber oli talle saatnud naljaka video, kus paks poiss jõkke kukkus. Seda nähes hakkas Miko matslikult irvitama. Selline oligi Miko igapäevane idüll...

„Miku kuule,“ ulgus Sergio, segades viimaks töösse süvenenud peremeest. Pärast peremehe poolset ignoreerimist kordas papagoi ennast taas, veel peenemal toonil. „Mikuuu. Mikuuu-uuu!“ Ta nääksutas väsimatult mitu minutit, kuni närviliselt nihelev Miko lõpuks murdus ning toolilt püsti krapsates räuskas: „Ära nussi nah! Mida sa tahad? Mida sa kurat ometi tahad saada?!“

Peremehe ootamatust käitumisest ehmununa vajus ta oma puuri nurka ning vastas kartlikult: „Ma...ma.. tahtsin teada, et millal sa mulle tudengieinet tood? Kõht on päris tühi.“

„Toon siis kui toon, kurat! Näri seemneid senikaua,“ vastas Miko, kellel oli tüütust papagoist kõrini.

„A...aga mulle ei maitse need seemned. Ma tahan pähkleid ja rosinaid. Mul kõht juba valutab näljast. Mikuke, too ole hea...“

„Ah käi persse raisk,“ kurjustas Miko oma linnuga ning marssis vihaselt korterist välja. Ta naases mõni minut hiljem koos tudengieine pakikese ning nelja õllega. Vaikides avas ta Sergio puuri ning viskas, kulm kortsus, paki sisu hooletult vastu lindu. „Aih,“ hüüatas papagoi, kui üks maapähkkel otse vastu tema nokka potsatas. Miko sulges puuri ukse, avas ühe õlle, jõi

selle paari lonksuga tilgatuks ning naases oma troonile. Hetkeks pööras ta pilgu Sergio poole ning ütles: „Ja kui sa täna veel vingud, siis kitkun ma su paljaks! Kurat, ükski loom pole eales mulle niivõrd ajudele käinud.“

Sergio nosis võidurõõmsalt rosinaid.

+++++

Miko oli hommikuks taas rõõmsameelne. Öine edukas progemine oli tal aidanud meelest viia tüütu papagoi nõudmised. Pärast kohustuslikku „prääniku“ nalja hakkas ta „O-si-nenet“ vilistades kartulit praadima.

„Neh,“ pobises Sergio, nuustutades ebalevalt oma sulgi. „Miku kuule. Mikuuuu.“

Heas tujus Miko vaatas naeratades linnu poole.

„Miku, kas sa pead seda kartulit nii kõvasti praadima vä? Mul suled haisevad nüüd sigarettide ja praekartuli järele. Vastik..“

„Ära vingu Sergei,“ ütles Miko malbelt. Ta asetas õlist higised kartulid taldrikule ning lisas: „Kui vingud, saad kannaga näkku!“ Madalalaualisest naljast lummatuna istus ta nahast toolile ning hakkas matsutades kartuleid oma karvasest avausest sisse ajama. Väljas sadas vihma ning toas oli mõnusalt jahe. Miko vedeles rābaldunud alukates nurgadiivanil ning tsättis Skypes sõpradega. Tema peened, kasimata küüntega sõrmed hüplesid klaviatuuril enneolematul kiirusel. Arutati selle üle, kes on vormeli selle hooaja kõige debiilsem sõitja (jah Miko on suur vormeli fänn) kui tuntud vingats taas oma noka avas.

„Miku, ära klōbista nii kõvasti.“

„Mōh,“ mögises Miko linnu mure peale ning suhtles, haiglane ilme näol, edasi.

Pärast taaskordset ebatervislikku õhtusööki, mis koosnes praetud sardellist ning allahinnatud salatist asus habemega progammeerija oma töö kallale. Visalt sisestas ta klahve klõbistades arvutisse tähtsat informatsiooni. Sergio oli selgelt ärritatud peremehe sõrmede poolt esile toodud helidest. Paaniliselt kõndis ta ühest puuri otsast teise, üritades leida murele lahendust. Kui viimases hädas ka rosinat kõrva toppimine ei aidanud, murdus linnuke ning kääras: „Ei no mina ei suuda enam! Miku! Toks-toks-toks-toks! Lõpeta kohemaid see klõbistamine, see ajab mind lihtsalt hulluks!“

Miko jälgis papagoid üleoleva pilguga ning vastas napolisõnaliselt: „Harju ära.“

„Harju ise ära,“ sülgas Sergio ning hakkas paaniliselt nokaga vastu metallist puuri toksima. „Noh on hea vää,“ hüüdis ta hullumeelselt.

„Sa oled ikka täielik debiilik,“ ohkas Miko ning üritas linnu kohutavat müra mitte tähelepannes tööd edasi teha. Sergio järeleandmatu kolistamine ei lakanud ka pärast seda, kui Miko teda oma haisva plätuga viskas. Ikka vastas papagoi Miko hoogsale klaviatuuri klõbinale kordades hoogsama toksimisega vastu metallist puuriraami. Varsti peremehe kannatus katkes. Kiire hüppega virutas ta sellise jõuga jalaga vastu puuri, et see suure kaarega koridori külili kukkus. Papagoi lebas puuris nokk laiali ning jõllitas hirmunult Mikot.

„Türa, kas sa ahv saad aru, et ma ei saa tööd teha, kui sa mulle koguaeg ajudele käid! Mis ma nüüd tegema pean siis, et sa klõbistamist ei talu ah? Minema Linnahalli taha soomlastelt suhu võtma vä?“ Vihaselt marssis ta oma tuppa ning lõi pauguga ukse kinni, jättes linnu ööseks upergil puuri.

+++++

Päike oli juba ammuilma tõusnud taevalaotusesse, kui Miko viimaks toa ukse avas ning vaikides Sergio puuri tagasi oma kohale asetask. Sergio, eilse vägivalla ohver, oli selgelt peremehe peale solvunud. Pead vangutades jõllitas ta Mikot ning viimaks tõreles: „See nüüd küll väga ilus tegu ei olnud.“

„Ma ju ütlesin sulle, et ära käi mulle ajudele,“ üritas Miko ebaõnnestunult süüd Sergio peale ajada. Erinevalt papagoist, omas Miko südametunnistust.

Päev möödus nagu ikka, Miko käis korra poes, võttis mõne õlle ja midagi hambaalla ning asus siis pärast sõpradega tsättimist õhtuhämaruses taas kübermaailmas mehetegusid tegema. Sergio oli terve päeva olnud Miko suureks meeleheaks vait. Tema nägu vaid muutus iga tund aina õnnetumaks. Kesköö paiku hakkas ta vaikselt nuuksuma. See nuuksumine muutus peatselt juba niivõrd häirivaks, et Miko närv murdus taaskord. „No mis siis nüüd viga on,“ päris ta tüdinult.

„Ah ei midagi. Sind niikuinii ei huvita,“ kostis Sergio vastu, pöörates pilgu ülbelt enda seljataha.

„Ega ei huvitagi,“ nõustus Miko linnuga. „Lihtsalt ära nuuksu nagu hemoroidides homorast!“

Sergio plaan ei läinud läbi. Ta lootis, et Miko tunneb talle kaasa ning huvitub tema suurest murest. Pärast mõningast vaikust tõstis Sergio taas häält: „Ma olen õnnetu, Miku...“

„Mhm,“ nõustus peremees, sõrmed klaviatuuril lendlemas.

„Miku, ma olen õnnetu, sest mul pole mitte kegagi. Pole ühtegi sõpra, ega oeh...elukaaslast, keda öösel kaissu võtta.“

„Unusta ära, ma ei hakka veel ühte lolli vingatsit siia puuri juurde ostma,“ purustas Miko julmalt Sergio unelmad.

„Sa ei saa mind igavesti siin pimedas nurgas kah kinni pidada. Ma...ma põgenen. Pane tähele Miku, ma põgenen ja siis sa ei näe mind enam kunagi!“

„Heh,“ hakkas Miko naerma. „See oleks küll tore. Näe ma teen sul isegi puuri lahti.“

Sergio vahtis lahtist puuri ust kui mürgist madu. Ta mõistis, et sedasorti ähvardustega ta kaugele ei jõua. „Kas sa võiksid mind siis vähemalt akna äärde tõsta, et ma saaksin tänavalindudega suhelda?“

„Kas sa siis jääd viimaks vait ja ei käi mulle ajudele,“ päris Miko.

„Mhm, siis ma olen õnnelik linnuke,“ vastas Sergio meelitavalt, ripsutades oma suureks paisatud silmasid.

„Äkull,“ pobises Miko ning tõstis puuri aknale. Sergio uudistas vaikides tänavat ning peremees sai rahus keskenduda programmeerimisele. Kõik olid õnnelikud, kuid kauaks?

+++++

„Tere Mikuu!“ hüüdis Sergio lõbusalt, hüpeldes puuris ühelt jalalt teisele.

„Noo tere,“ kostis Miko vastu. Ta sügas jõuliselt rusikate tagumiste otsadega oma magamisest paistes silmi ning ägisest pikalt ja vaevaliselt kui viimast kuud tiine emakaru. „Keegi on täna kuidagi väga heas tujus,“ pobises Miko otsides ebaõnnestunult tühjast külmkapist midagi endale hambaalla.

„Oh jah,“ ohkas Sergio unistades. „Ma kohtasin täna varahommikul kedagi...“ lisas ta.

„Nii,“ kuulas Miko lindu huviga, samal ajal nokkides rasvaselt praepannilt eilse õhtusöögi kuivanud jääke.

„Üks imeilus tuvike, nagu ingel...süsimustade silmade ning jõulise kaelaga...me vahetasime mitu minutit pilke, kuni üks kojamees ta harjaga pooliku burgeri juurest minema ajas. Tead mis, Miko?“

„Noo,“ vastas Miko matsutades.

„Ma arvan...ma arvan, et ma olen armunud!“ sisises Sergio läbi noka, haaras maast ühe suure pähkli ning hakkas sellega mööda puuri ringi tantsima.

Miko vaatas teda suurte lollide silmadega millest peegeldus suur hulk segaduses olekut.

„I´m in LOVE! I´m in LOOOOOVEEEEE!!!“ kraaksus Sergio valjult ning langes tiibu laiaili visates puuri põrandale selili. „Oh, kui kaunis sa salapärane tuvike oled,“ pobises ta endamisi. Just nagu Tali Arno, kes imetles unistades taevas liikuvaid pilvi, imetles Sergio tuvi kujutelma enda ees hõljumas.

„Kuule sa ajad ikka täiega segast,“ hakkas Miko laginal naerma.

„Ole vait! Sa tobu ei kujuta ette kah, milline kirglik tõmme meie vahel oli,“ pahastas Sergio oma peremehega ning tormas siis huviga aknast enda silmailu otsima. „Issand!“ karjatas ta, kutsudes tiiba vibutades Mikot enda juurde. „Näe, seal ta ongi, minu tuvike! Kas ta pole mitte ilus? Nagu paabulind...“

„See seal vä? Häh, mingi täiesti suvaline sitane tuvi tänavalt,“ naeris Miko üleolevalt.

„Kuidas sa julged sedamoodi rääkida,“ solvus Sergio sügavalt peremehe ütlemisse. „Vaata kui kompu ta on. Oh kuis tahaks ma tema sulgi sasida ning ta kõrva vaikselt meelitusi sosistada...“

„Ah käi persse,“ lõi Miko käega ning marssis peldiku poole.

„Kuhu sa lähed nüüd,“ hõikas papagoi paaniliselt kaugenevale peremehele.

„Sitale, mis sa ise arvad,“ pobises Miko vastu.

„Hiljem lähed, sa pead ta kohe minu juurde tooma!“ käratas Sergio käskivalt, jõllitades haiglasel pilgul tänaval suitsukoni nokkivat armastatut.

Miko sulges irvitades peldiku ukse. Sergio ei suutnud taaskord üleolevaid tundeid valitseda ning hakkas hingeldama. Puuri raputades üritas ta tuvi tähelepanu edutult püüda. „Mikuu....uhhh...Mikuuu, mine ruttu ja too mu armastus kohe siia! Kuuled või? Tule ruttu Miku, mingi tuvi hakkas temaga samast poriloigust jooma, jäta ta rahule, kuradi lits! Mikuuuuuuuuu,“ kraaksus Sergio, tehes enneolematult ebameeldivaid hääliitsusi ja peksis nokaga vastu puuri.

„Kurat, kui sa kohe vait ei jää, siis ma uputan su enda sinna kuradi poriloiku nahhui,“ räuskas püksilukku kinni tõmbav Miko, vibutades ähvardavalt papagoi poole rusikat. „Elusees ei too ma sulle mingit tuvi-raiska!“

„Tood küll,“ karjus Sergio sõjakalt peremehele vastu. Ta korjas maast paar käärinud rosinat ning ähvardas sisinal nagu uss: „Muidu mürgitan ma ennast nendega surnuks.“

„Mürgita, mürgita, saabki sust sitast lahti,“ ei allunud Miko papagoi provokatsioonidele.

„Ahniii...aga kas mitte sinu ema ei pidanud järgmine nädal taas külla tulema, ah,“ muutis Sergio salakavalt taktikat.

„Tuleb jah, mis sellest,“ ei saanud peremees oma lemmikloomast aru.

„Noo ja mis sa arvad, mida ma talle ütlen, kui ta küsib mult selle kohta kui hästi sa mind kohelnud oled?“ Võidurõõmsalt silitas ta puuri küljes olevat mõlki, mis Miko vägivallapuhangu tõttu sinna kaks päeva tagasi tekkinud oli.

Miko tahtis koheselt midagi vastu öelda, kuid temast suust ei tulnud enam sõnakestki, kokutades üritas ta Sergiot meelt muutma panna: „Aga...aga kus sa tead, et sellel tuvil mingeid haiguseid pole?“

„Ma olen kõikide haiguste vastu vaksineeritud. Mikuke, ma tahan temaga ainult tuttavaks saada, ega ta siia igavesti jää. Küll ta pärast hakkab mul akna juures külas käima,“ keelitas Sergio peremeest.

Ebalevalt kukalt sügades pobises Miko vastu: „Ei, no kuidas ma niimoodi tänaval tuvi taga ajama hakkam! Mõttele, mis teised inimesed sellest arvata võivad...“

„Mikuke,“ ütles Sergio malbel toonil: „Ma luban, et olen siis elu lõpuni sulle tubli papagoi, ei vingu ja hädalda enam kunagi...aitan sul tuba koristada...ma hakkam isegi seda odavat linnutoitu sööma. Päriselt kah!“

Miko murdus. Tusaselt võttis ta köögikapist kilekotti, paari kindaid ning sammus koridori plätasid jalga panema. „Alates tänasest oled sa vait nagu sukk! Ja unustad oma tudengieine kah ära, selge?!“

„Jaa-jaaa, ma luban, too ainult mu armastus!“

Pahuralt, ust paugutades sammus Miko lifti. Torisedes, julgust kogudes, just kui langevarju hüpet tehes, kargas ta esimesele korrusele jõudes liftist välja ning tormas tänavale. Tema plaan oli kiirelt, võimalikult vähe tähelepanu püüdes nārune lind kinni püüda ning siis tänavalt, inimeste silme alt, veel kiiremini kaduda. Suurte hüpetega kargas ta poriloigu ääres asfaldit nokkiva tuvi juurde, üritades kilekotti talle ümber sokutada. Paanikas lind proovis tiibu vehkides vangistusest pääseda. Poolenisti kilekotti aheldatuna vehkis ja karjus vaene lind nii, et sulgi lendas. Miko kaotas rapsivat tuvi kinni püüdes tasakaalu ning kukkus suure pauguga küllili poriloiku niivõrd õnnetult, et pükse üleval hoidev vöö purunes. Tuviga poriloigus madistavat meest, kellel pool poriga kaetud karvasest tagumikust välkus, märkas teisel pool teed jalutav naispensionär koos lapselapsega. Pead vangutades pani ta kortsus ja päevinäinud käed süütu põngerja silme ette ning karjus: „Kuradi narkomaan, mine nuusuta seda kanepit kuskil põõsastes!“

Miko ei pannud vanaproua soovitusi tähele, pärast pikemat madistamist oli ta viimaks sipleva tuvi suutnud kilekotti vangistada ning tormas nüüd, ühe käega poriseid pükse üleval hoides, tagasi lifti. Pisikeses, nõuka-aegses, kergelt uriini järele lehkavas liftis suutis vapper lind ennast taas vabaks võidelda ning hakkas paaniliselt mööda kitsukest lifti edasi tagasi lendama. Kүүnte ja nokaga Mikot sugedes proovis linnuke edutult vabadusse pääseda. Suures paanikahoos põrkas vaene tuvi peaga vastu lifti lage ning langes uimaselt põrandale. Marraskil ja sulgi täis juustega Miko võttis linnu oma raudsesse haardesse ning tormas hetk hiljem koju. Pauguga löi ta korteri ukse lahti, viskas linnu hooga Sergio puuri ning hüüdis, suu pealt sulge puhudes: „Noh, siin su kuradi armastus on!“

Sergio jälgis küsiva pilguga kord uimas peaga tuvi, kord sassis juustega, pükse üleval hoidvat Mikot. „Kes see on?“ küsis ta ehmunult.

„Mis mõttes, kes see on?! See on see kuradi tuvi, kellesse sa armunud oled,“ karjus hingeldav Miko vastu, kasides ennast.

Sergio hakkas kraaksuma: „Kas sa oled peast soe või? Ma pole sellesse kaltsakasse armunud, vaata teda, ta on ju lausa õudne!“

„Oota, misasja?“ ei saanud Miko enam toimuvast aru.

„Sa loll tõid mulle vale linnu! Minu ingliske peesitab siamaani tänaval, prügikasti peal. Näe,“ suunast ta tiivaga aknast välja.

„Ära nussi...“ ohkas peremees pettunult, siamaani hingeldades. „No kas see siis ei sobi, ühed mõttetud tuvid mõlemad...“

„Vii see räpakoll kohe minema mu juurest! Appi, ta näeb välja nagu mingi Baltijaama pätt!“

„Aaaaahhhhhh,“ karjus Miko lootusetusest, vibutades käsi taeva poole. Ilma pikema mõtlemiseta toppis ta uimase tuvi tagasi kilekotti ning tormas taas tänavale. Ükskõikselt viskas ta vale tuvi kotist välja, nii et vaene lind enne kanalisatsiooni kaanele maandumist mitu põrget tegi.

Sergio poolt ihaldatud tuvi, kes palava suvepäikese käes vedelemisest soikuma oli jäänud, ei osutanud Mikole erilist vastupanu, vaid vaikus ehmunud häälitsus tuli tema pisikesest punnis nokast. Uus tuvi kotis, kohmerdas karvane, higi ja pori segust määrdunud programmeerija tagasi lifti. „Mida ma ometi teen?“ jõudis ta endalt liftis küsida, enne, kui imemasin ta viiendale korrusele viinud oli. Ta ei öelnud Sergiole sõnakestki, silmad maas aetas ta õrnalt tiibu rapsiva silmarõõmu puuri ning sammus siis longates vannituppa. Kraanikausi juures nägu pestes vaatas ta süüdistava pilguga endale otsa. „Kuhu ma oma eluga jõudnud olen?! Käin palja perssega tänaval tuvisid kilekotti toppimas...“ mõtles Miko endamisi pärast mida ta rätikuga nägu pühkides magamistuppa põgenes. Suurest häbist ronis ta kortsus linade vahele teki alla ning pobises vaikselt: „Türa küll, siit ma enam välja ei tule raisk.“ Siiski pidi ta paarkümmend minutit hiljem seda lubadust murdma, sest roiskund vesi põies hakkas juba pitsitama.

„Te...tereeee, mina olen Sergio,“ ütles papagoi häbelikult, tuville vaikselt lähenedes. „Mis sinu nimi on, ilus linnuke?“ Tuvi vaatas teda hetke tühja pilguga, pööras siis Sergiole selja ning hakkas puuris vedelevaid teri nokkima. „Söö, söö, sa oled kindlasti näljane, meil on veel terve igavik aega üksteisega tutvust teha, luuletusi lugeda ning vähekene vallatleda, heh...“ pobises Sergio meelalt. „Näe võta rosinat kah,“ hõikas ta abivalmilt, hoides pisikest kuivand viinamarja enda noka vahel. Tuvi jõllitas tardunult rosinat, krahmas selle välgukiirusel papagoi hambust ning neelas seejärel alla. Sergio keha värises naudingust: „Küll sa oled hea suudleja,“ sisises ta.

+++++

Elmise päeva õhtu veetis Miko oma toas programmeerides. Isegi poodi ei olnud tal mahti minna, ta pidas targemaks tellida endale rasvane hakklihapiitsa. Tal oli kõrini igasugustest sulelistest, eriti neist, kes veel

rääkida kah oskavad. Hommiku päikesega oli mehekese meel meelamaks muutunud. Kerge uudishimuga komberdas ta suurde tuppa.

„Mikuuu, nii hea, et sa ülesse ärkasid. Viska see mühkam kohe meie kodust välja,“ karjatas maruvihane Sergio, kes hoidis ennast mittemidagiütleva näoga tuvist võimalikult kaugele.

„Sergeikene, kuidas me siis sinu eluarmastuse nii jõhkral moel tänavale viskame,“ vastas higi ja hakklihapiitsa järele lehkav Miko sarkastiliselt.

„Ta ei ole mu eluarmastus! Ta on mingi suvaline ilusa näolapiga põmmpea!“

Miko toon muutus teravamaks, kulmu kortsutades küsis ta linnult: „Oota...sa tahad öelda, et ma eile mängisin kogu linnarahvale tola aint seepärast, et sa saaksid aru, et see mõttetu tuvi on tegelikult üks mõttetu sitane tuvi? Sa tõsiselt arvasid, et ma toon sulle tänavalt ühe kõrgelt haritud linnukese, kelle suled lõhnavad kookospiima järele ning kes teab peast Puškini luulet?!“ Sensuaalselt käsi aeglaselt lehvitates võttis Miko sisse naishormoone täis süstitud isakotka poosi ning hüüdis peenelt: „Oi Sergioke, kallike, tantsime koos valssi!“ Seejärel muutus Miko tagasi tavapäraseks koopainimest meenutavaks inimolendiks ning sülgas vihaselt: „Arvasid sa tõesti, et sellise tuvi toon sulle vä?!“

Sergio noogutas seepeale, tema silmad muutusid iga hetkega aina kurvemaks.

„Käi putsi Sergei! Tõsiselt kah!“ räuskas peremees ning viskas jõhkral kombel süüta tuvi aknast alla. „Aga mäletad mis sa eile lubasid jah,“ pahandas Miko: „Sa lubasid enam mitte vinguda ning süüa seda, mis ma sulle ette annan, mäletad jah?!“

Küürus olekuga Sergio pööras pilgu vaikides maha.

„Bon Jovi,“ ütles umbkeelne Miko, valades puuri Sergio poolt põlatud saepuru maitselisi seemneid. „Ja nüüd oled sa vait nagu sukk ning lased mul rahun progeda!“

Miko istus võidukalt suriseva masina taha, pani pähe hiiglaslikud kõrvaklapid ning hakkas kaootilise klõbina saatel programmeerima.

Ei läinud isegi tundi, kui tuntud pipipill taas noka avas ning sealt ebameeldiva vinguva heli kuuldavale lasi. Seekorde nutt ja hala oli eelmistest kordades ebameeldivam. Sergio lebas selili puuris, vehkis jalgu taevapoole ning karjus täiest torust: „Ääääääähshhhhh. Üiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!“

Miko palju kannatanud närvid ei suutnud seda alatust kaua taluda. „Oi blääääääääääääääääääääää! Mis. Sul. Nüüd. Siis. Viga. On?“ päris ta, hoides pead masendusest käte all peidus.

„Keegi ei armasta mind,“ hädaldas Sergio läbi nutu. „Mind pole....nuuks...mitte..nuuks....kell..kelllegile vaja.“ Nohisedes tõmbas ta hinge ning karjus siis täiest jõust: „Isegi sina vihkad mind! Miks sa vihkad mind Miku? Mis ma sulle teinud olen?! Uiiiiiiiiiiiiiiii.....“

„Kuule jäta oma ulg! Sinu kuradi vingumine ja hala ajavad mind hauda! Sa peenutsed ja hädaldad nagu oleks Galoijan sind munenud. Miks sa ei võiks olla nagu iga teine normaalne lind,“ parastas peremees Sergioga.

„Oi Mikuu, miks tahad sa mind enda meelejärgi voolida. Ääääääääääääähshhh...Ma ei saa midagi parata, et ma selline olen! Oijah, raske on mu elu, Miku, raske...“

Miko tahtis linnu hädaldamisele vastata mingi roppusega, kuid loobus sellest, öeldes väsinud ilmel, lihtsalt käega lüües: „Ähshhh!“ Ta keeras arvutist tehno-muusika valjemaks ning keskendus, kõrvaklapid peas üürgamas, tööle.

Sergio võttis ennast viimaks kokku ning kuivatas nohistades märjad silmad. Mõtlikult istus ta puuris oleva kiige peale ja hakkas peremehe poole tiibadega vehkima. Pärast pikemat vehkimist suutis ta Miko küsiva pilguga enda poole vahtima sundida. „Möhh,“ möhises peremees.

„Tead, mis mul tuju paremaks teeks, Miku?“

„Vat ei tea...“

„Kui sa mulle hallitusjuustu tooksid,“ ütles Sergio mesimagusalt.

„Söö seemneid tatt,“ vastas Miko ükskõiksele ning pani kõrvaklapit tagasi pähe.

Papagoi oli peremehe hoolimatusest niivõrd hämmingus, et ta nokk vajus laiali. Ta seisis mõne sekundi tardunult ja hakkas siis enneolematu hullumeelsusega puuris märatsema ja karjuma. „Mis peremees sa enda arust oled Miku ah?! Kuuled või? Ma ütlen kõik su emale ära, kõik ütlen ära, ma isegi ütlen, et sa katsusid mind veidrast kohast!! Kuuled, sa kuradi haisukott???“

Miko keeras tehno-muusika põhja, kuid isegi need elektroonilised helivõnked ei suutnud summutada seda kõrget luid läbistavat heli, mida tegi tema papagoi Sergio. Siiski säilitas Miko näilise rahulikkuse. „Vast rahuneb maha,“ mõtles ta endamisi. Kuid Sergio ei olnud sedasorti lind, kes järele annaks. Oi ei. Viimases hädas võttis ta noka vahele piraka metsapähkli ning suure pingutusega viskas pähkli kaarega otse peremehe paremasse silma.

„Aiihhhhhhhhhh!“ karjatas Miko valust, vihast pulbitsedes kargas ta toolilt püsti ning valmistus rusikaga puuri segi peksma. Viimasel hetkel tuli mehel mõistus koju ning ta tõmbas rusika tagasi. Ta hingeldas papagoiid jõllitades mõne hetke ja avas seejärel puuri ukse. „Davai, kao minema siit! Kui sulle midagi ei sobi, tõmba aga odavalt nahuiiiiiiii,“ käratas Miko.

Märatsemisest turris sulgedega Sergio langes taas jalgu loopides puuri maha ning hakkas pisaraid valama. „Miku, kuidas sa võid nii rääkidaaaaaaa.....Ma tahan ju kõigest tükikest juustu....“

„Ma sulle teen juustu,“ hüüdis Miko läbi hammaste, võttes hoogu jalahoobiks vastu puuri. Seegi kord suutis ta viimasel hetkel üle keenud tundeid kontrollida. „Tead...käi...“ pobises ta ähvardavalt, pani jalga rābaldunud plätad ning sammus ust paugutades õue. Sergio näole ilmus võidrõõmus pilk, oli ju ta varemgi sarnaselt käitudes oma tahtmise saanud.

„Kuradi ema raisk.....toob mingi debiiliku raisk.....persse ma panen sellele loomapoele pommi alla kust see kuradi vördjas toodi.....vittu küll,“ torises Miko vihaselt, kõndides pilk jalge ees Pirita tee poole. Ilm oli ülimalt kaunis, polnud ei liiga külma, ega liiga palav, oli tuul, kuid see oli pehme ja meeldiv. Sajatusi sülgav Miko peatus viimaks, istudes Pirita tee ääres asuvale pingile. Pärastlõunane päike soojendas ta punetavat kergelt kongus nina, tuul sasis hellitavalt ta rasuseid lokke ning ta ninna tungis mädanevate vetikate tugevat lõhna. Ta sulges silmad, hingas sügavate sõõmudega sisse seda „merelõhna“ ja tõusis siis meelekindlalt püsti ning sammus äsja peatusesse saabunud bussi.

„Sergioke kuule,“ hüüdis Miko heatahtlikult, pistes oma veidra irvega lõusta irvakil välisukse vahelt sisse.

„Jaaaaaa,“ vastas Sergio ootusäravalt.

„Ma tõin sulle midagi,“ ütles peremees.

„Oi kas tõesti tõidki sa mulle hallitusjuustu,“ ei suutnud papagoi rõõmu tagasi hoida.

Miko noogutas malbelt ja küsis: „Kas sul on puuri uks lahti?“

„On-on. Võin ma tulla välja sööma?“

„Muidugi võid,“ vastas Miko hellitavalt. Õhevil Sergio lendaski köögilaua peale.

Miko kargas hüppega tuppa sisse, paljastades enda seljataha peidetud salapärase puuri. „Saa tuttavaks, tema on Juustuke. Võts, Juustuke, võts“ hüüdis Miko võidurõõmsalt ja puurist kargas välja oranž kass.

+++++

„Mikuuuuuuuuu,“ hüüdis Sergio nutuselt: „Juustuke lakub oma tagumikku minu nähes, õuahhh. Mikuuuu tule ja tee midagi!!!!“

„Mikuuuuuu,“ undas seepeale Juustuke, nägu tagumikune: „Sergio ütles mulle, et mul on kõõrdis silmad. Miku, onju nii ei ole, Mikuuuu, tule ja ütle talle!“

„Jääge vait,“ káratas Miko meeleheitlikult.

„Mikuuuuuu! Kas ma ei öelnud, et ma olen kasside suhtes allergiline, vii see kõuts minema. Mikuu, aeeee!“

„Mikuuuuu, Sergio ütles, et mul on oma suuruse kohta liialt lühike saba! Miku, ta valetab, eks.“

„Jumal küll, jääge ometi vait!“

„Mikuuuuuuuuuuu, ára karju meie peale, vii meid parem Kadrioru parki jalutama! Mikuu sa ei vii meid kunagi kuhugi,“ kraaksus papagoi.

„Ei, ára kuula teda Miku, pargis on koerad! Läheme parem Hauka laadale, seal on romuralli,“ kráunus kass.

„Aaaaaaaaaaaaaa...“ oigas Miko oma toas linade vahel niheledes.

„Mikuuuuu, need rosinad on vist halvaks láinud, mul on kõht lahti. Mikuu too ole hea mustikaid. Mikuuu, kuuled vóí?“

„Mikuuuuu, kui sa juba poodi láhed, siis too mulle kindlasti maitsestatamata jogurtit! Kuuled jah, see pidi karva láikima löóma. Mikuuuu!“

„AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!! JÁÁÁÁÁGE VAIT!“ ráuskas paistes magamata silmadega Miko, surudes jõuliselt oma pead kahe padja vahele.

„Mikuuuuuu, aeeeeee.....“

LENIN JA SALASIGARETID

“Uuuuh”, ohkas Lenini kuju tuseselt kui järjekordne pilusilmadest koosnev ekskursioon Narva linnuse sissekäigust edvistades sisse tormas. Neid pisikesi, süsimustade juustega suslikke ei talunud metallist Vladimir silmaotsaski. Kui kohalikud linnaelanikud suhtusid temasse üpriski ükskõikselt, ei pööranud talle, nõukogude suurriigi rajajale, erilist tähelepanu, siis tillukesed asiaadid võisid tema rauast keha lausa tunde oma sähvivate fotoapaartide välkumisega piinata. Ei, Lenin polnud üldsegi mitte tagasihoidlik mees, temale, suursugusele isikule, peaks iga mõõduv kodanik tähelepanu pöörama, võtma vähemalt mütsigi peast ja lugupidavalt tervituseks pead noogutama. Kuid selline pillerkaar, mis juhtub alatasa siis, kui pilusilmad kambakesi tema otsas aelema hakkavad, on liias isegi temale. Juba aastakümneid on ta ju tubliilt rahva rõõmuks ja niisama esteetilistel väärtustel püsti seisnud. Ei tea küll, kust kurat need pilusilmad nüüd kõik välja ronisid. Ja ega need sunnikud tule ju kunagi üksi või kaks, need tulevad alati mitmekümnekesi. Iga sellise piluka kaelas ripub üks masin, mis neile kõigile nii kohutavalt palju rõõmu pakub. Iga väiksemgi vaatamisväärsus vajab sellele masinale jäädvustamist. Just niimoodi sähvati ja sähvati tulistavad need pisikesed inimesed oma masinast välja igasse ilmakaarde. Loota, et Leninit, ajaloo üht suurkuju, nende masinate välg ei taba oli mõttetu. „Neetud, sealt nad juba tulevad, fotoaparaadid ähvardavalt minu poole suunatud,” torises Lenin. „Ohh kõikvõimas Jumal taevalaotuses, kingi mulle üks tornaado või vähemalt kasvõi paduvihma valing!” Tühjagi! Oli selle suve üks kaunimaid ilmasid, päike lõõmas meelitatvalt pisikeste udutupsude tagant ning õhus hõljus magusat niidetud muru lõhna. „Teeks nad siis selle ühe kuramuse pildi ja kaoks! Aga ei...neil raiskadel on ju vaja teha sõbrapilte iga ühega neist kolmekümnest junnikesest. Kord Chao on pildil koos Cheniga, siis on Chao pildil koos Yaniga, siis jälle Chen, aga seekord hoopis koos Liuga. Oh kurat, ronige kõik koos ühisele pildile, tehke see klõps ära ja tõmmake siit jeehat!” Jälle käis sähvati, hele välg pimestas hetkeks Vladimiri nägemise.

See ajas ta raevu. „Persse, sellest kuradi välgutamisest teil need silmad nii paganama pilukil vast ongi. Aga mina, rauast kuju, mina ju ei saa oma silmi kissitada igakord kui linnuke teie masinast minu poole lendab. Õhtul on mul nägemine jälle hägune ja ma ei näegi selle kauni koristaja-preila seeliku alla. Pagan teid võtku. Oh kui ma vaid saaks, kasvõi korra, teile oma suurte kämmaldega äsada. Oi kui tore see alles oleks...”

Mõte liigutamise võimest vaevas seltsimees Lenini pead tihti. Ega ta ei soovinudki pidevalt ringi keksida nagu mingi lilla, tema tahtis lihtsalt vahest, kui väga vaja, teha mõne väikse liigutuse. Noh, näiteks siis, kui ülbe tihane tema põlveõndlast lollipeaga vaklasid otsima hakkab. Ai, kuidas see ajab sügelema. A mis sa teed, peab kannatama. Kui pole lihaseid antud, siis pole midagi teha. Siiski, mõelda sellest, mida kõike ette saaks võetud, kui jalad perse all liiguks, ikkagi ju võib. „Mina hakkaks miimiks, just nagu need valgeks puuderdatud nägude ja barettidega prantslased seal Pariisis,” mõtles Lenin ükskord. „Neil pole vaja teha ju muud kui seista lolli näoga ühe koha peal ja paar korda mõnda jäset liigutada. Seejärel kõik möödunud ahhetavad ja külvavad nad üle raha patakatega. Mis mul viga seal seista oleks, ma ju mitukümmend aastat siin Eestimaa pinnal samas poosis seisnud. Pole mul kordagi jalg krampi läinud või tulnud häda pöösa taha kusele minna. Küll ma seal Pariisis saaks alles rikkaks meheks! Läheks käiks suurte rahadega Värskas sanatooriumis ära ning laseks ennast üle kullata. Palkaks isegi omale sulase, kes kõik need paganama pilusilmad ja tihased minu ümbert minema hirmutaks. Oi küll see oleks alles hea elu...”

Koos lojuva päikesega kadusid ka tüütud turistid ning muud muidusööjad. Kauni koristaja-preila asemel korjas murult paberinutsukesi hoopis üks paksemat sorti mammike. „Huvitav, kuhu küll see kaunis siresäär jäänud on. Juba mitmendat päeva pean ma selle vanamuti tselluliidiseid kannikaid vahtima. Ju ta sai mõne parema otsa peale, milline noor siin vanade kujude vahel tööd ikka viitsiks teha. Oh, oleks ma vaid nii mõnikümmend aastat noorem, oi kuidas ma sel ajal kaunitult läikisin, mitte üht roosteplekki polnud küljes,” ohkas päevi näinud vanameister. „Sel ajal olid noored näitsikud nagu takjad minu küljes kinni. Küll mind siis alles silitati ja poleeriti ja...Vahest isegi tantsiti mu ümber, nii tore oli näha kirevaid seelikuid lehvitavaid noori näitsikuid minu ümber tantsu löömas.

Pühade ajal pisteti mulle isegi pärg pähe! Vanad kommunistid ja sõjaveteranid viskasid tihtilugu minu seltskonnas viina. Aga üksi jõid vanad raisad, mitte üht tilka ei valand mulle. Ptüi!”

Lenini igaõhtuse heietamise katkestas kahtlane ähkimine-puhkimine väravate tagant. „Koristaja mutt on juba ammu läinud, kes see imeloom seal siis nüüd küll askeldab,” mõtles suurmees Vladimir. „Kiikaks hea meelega värava poole, aga...” Järgmisel hetkel kostis Lenini selja tagant kolinat ja noorte nolkide irvitamist. Seejärel kuulis ta enda poole lähenevaid samme. Piraki sai ta ühelt nolgilt vastu kukalt, teine samasugune pätt hakkas selle peale laginal naerma ning seisatas otse Lenini kuju ees. Ta vahtis oma punetava nina ja kiilaks aetud peanupuga otse kujule silma ning ütles ilmekalt:” Ooo kallis Valdimir Iljitš Lenin, teie truud alamad on saabunud!” See samune uljaspea tegi seejärel sügava kummarduse, hoides ühes käes peaaegu tühjaks joodud Lauaviina pudelit. Ta võttis sealt kamraadide aplausi saatel viimase mehise lonksu, hõõrus viinase suu käisesse ning viskas tühja pudeli klirinal vastu Lenini rinda kildudeks. „Ma väga vabandan, et me ei toonud teile, auline seltsimees Vladimir, ei nelke ega assortii komme,hõkk, aga see eest töömeie teile tähtsa sõnumi Berliini müüri tagant!” „Jah,hähäh,” irvitas Leninit kuklasse toksanud raskes joobes tolgus ning hakkas vanameistri käe küljes nagu ahv turnima. „Meil paluti teile edasi öelda, et teie habe on ikka kuradima kole!” Nüüd hakkasid kõik kolm kiilaspead suure suuga hirnuma. Kolmas, vast kõige koledama lõustaga kõlupea haaras taskust punase markeri ning lähenes julgete sammudega Vladimiri poole. Ta ajas käsiva näoga ühe oma kõrva kikki ning kuulatas. „Mis, mis, kallis seltsimees,” ütles ta. „Ah, et te ei tahagi enam kopitanud kommunist olla? Tahate meie poole üle tulla jah? Heh, no seda annab korraldada!” Ta ronis keel suust ripakil kujule selga ning sodis punase markeriga Lenini otsaette suure rasvase haakristi. „Vat nii, kohe parem vaadata,” irvitas see peletis ning pistis punase markeri tagasi taskusse. „Davai kutid, kaome siit,” hüüdis viinapudeli vastu Lenini kuju purustad mehike. Kolm nolki pistis ilgema kisa ja räuskamise saatel ajama , üks neist jäi hetkeks seisma, viskas hüvastijätuks Vladimirile kulpi ning sõnas: „Ärme siis võõraks jää, kallis seltsimees!”

Lenin polnud ealeski sellise alanduse osaliseks saanud. Jah, oma pika eluea jooksul oli ta kokku puutunud igasuguste joodikute ja põmpeadega, aga selliseid pätte polnud ta kunagi kohanud. Kohelda teda, leninismi rajajat, nagu mingit tallaalust....no on ikka jultumust! Küll ta proovis oma jäsemeid liigutada, saaks vähemalt ühelegi neist nolkidest sahtli puhtaks lüüa, aga tuhkagi. Pole midagi alandavam, kui lasta matside irvitamise saatel enda otsaette vaenlase märk kritseldada. Ta tundis, kuidas kogu tema hinge täitis püha viha, oi kuidas ta üritas ennast liigutada. Pärast tolguste lahkumist äng tema sees ei vaibunud, vaid see võimendus. „Püha issand, kes sa valitses taevast ja maad, tee ometi midagi! Selline pahategu, selline mölaklus ei tohi jääda karistamata. Oi püha issand, kui sa üldse olemad oled, tee ometi midagiiiiiiiiiiii!!!”

Taevas Lenini kohal tõmbus äkitselt mustaks, tihedate pilvede taha peitusid nii tähed kui ka kuu. Jahe tuul tõusis ning ülevalt hakkas alla langema teravaid rahe kuulikesi. Sihvaki-sähvaki, just nagu pilusilmade fotoaparaadid ennist, hakkas pilvede vahelt välgunooli lendama igasse ilmakaarde. Kõik pilved kogunesid Lenini pea kohale kokku üheks suureks ja vihaseks superpilveks. Äkitselt jäi kõik vaikseks...polnud kuulda enam ei vihma sabinat ega müristamist, ainult suur pilv võbeles ähvardavalt vanameistri pea kohal. Järsku lõi kõik Lenini ümbert valgeks ning siis käis PIRRRAAAKKKIIII!!! Paks välgu nool lendas täpselt vastu Lenini peanuppu, nii et kogu tema keha täitis tohutu annus elektrilist energiat. Ta tundis ennast nagu ei kunagi varem, ta tundis ennast vabana. „Raaaaaahhhhhhhhh,” karjus Lenin nii palju kui kopsust tuli. Tema rõõm oli üüratu, sest esimest korda elus suutis ta oma keha liigutada! Kuid selle asemel, et esmaskordse võime üle liialt rõõmustada, visata kasvõi üks kukerpall või hundiratas, hakkas Lenin metallseid hambaid krigistades suurte sammudega linna poole liikuma. „Nonii, kus need paharetid on, nüüd ma neile alles näitan,” torises ta, mütates mööda inimitühja hilisõhtust Narva linna. Ei läinudki pikalt aega, kui seltsimees Vladimir märkas kolme tolgust ühe vana ja väsinud bussipeatuse varjualuse all jõlkumas. Üks neist urineeris kergelt õõtsudes roostetava posti peale, teised kaks kritseldasid taskunoaga hoolikalt midagi pingile. Eks nad ikka seda haakristi sinna kritseldasid, mida muud. Väga vähetõenoline oleks see, et nad midagi kasulikku sinna kritseldaks, no Pythagorase teoreemi

näiteks. Vimma täis Lenin haaras urineeriva nolgi riistast kinni, venitas selle suure jõuga pikaks nagu vooliku ning sidus õnetu kiilaspea tillipidi selle samuse posti otsa. Seejärel võttis ta järgmise pahareti pea nagu korvpalli oma käte vahele ning ütles: „Poiss, kas sa Riiaat oled näinud?” Segaduses kiilaspea vahtis Lenini poole ning ei saanud alguses sõnagi suust. Peatselt suutis ta kokutades siiski öelda: „No..no miks ma siis ei ole, m...m...meil ju piirid lahti.” Kättemaksuhimuline Lenin tema vastust ei kuulnud, kiire liigutusega, sõrmed nolgi kõrvade külge kinnitatuna, tahtis vanameister pahareti kõrgele taevalaotusesse tõsta. Suure üllatusena ka talle endale, jäid tema pihku ainult samuse kiilaka kõrvad. Veritsev ja kõrvateda munapea pistis hirmsal kombel lõuguma ning pani koperdades jooksu. Ka kolmas pätt tahtis plehku pista, kuid Lenin sai tal kratist kinni ning tiris ta enda haardesse. „Sina pühi see sitt mu otsaeest ära, mis sa siia sodisid!” Hirmust värisev ja näost kaame sellike ei osanud muud peale hakata kui haliseda. „Uiiii, mul ei ole ju millegiga seda pühkida.” Vanameister sai seepeale veel vihasemaks ning viskas vaese tolguse plärtsti suurde poriloikku. Hoolikalt leotas Lenin seda vennikest seal, kuni ohver oli täiesti läbimärk. Ta surus porisest veest niretava päti enda lauba vastu ning hõõrus tugevalt edasi-tagasi senikaua, kuni laup puhas. Noormees kriunus valust, kui Vladimir ta enda raudsesse haardesse võttis ja talle kurjakuulutavalt otsa vaatas. „Nüüd korda minu järel,“ käratas Lenin ning hakkas tatti pritsides luuletama:

Matsati, matsati, mats!

Nätsu näris patsiga nats.

Küll see on alles maitsetu näts,

Mõtles nats kel kuklas pats.

„Ma-ma-maa...” kokutas nolk. Seejärel andis Vladimir poisile sellise tugeva obaduse vastu tagumikku, et vaene mehike lendas suure kaarega Soomemaale. „Ärme võõraks jää,” karjus Lenin irvitavalt kaugenevale nolgile.

Tätku täis vanameister oli saanud oma kättemaksu. Oi kuidas tal oli selle üle hea meel, ta tundis nagu ta oleks praegu kõigeks võimeline, praegu saaks ta kõike, mis hing ihaldaks – ja just praegu oli Leninil ilgem rosolje isu! Sellise õige rosolje isu, kus on ikka heeringat sees nii et tapab. Teha rosolje ilma heeringata on sama hull, kui panna moosi Napoleoni koogi sisse. Küll inimestel tuleb vahest ikka lolle mõtteid pähe.

Näljane Lenin marssis torisedes mööda inimtühja ja pimedat Narva linna edasi tagasi, aga tutkit, leia sa keset südaööd kohta, kust rosoljet saaks. Pole ühtegi kohalikku kah silmapiiril, kellelt nõu küsida. Nii see vaene Vladimir kondas mööda linna, tegi kohe mitu ringi peale, paar autot vuhises kiiruga mööda, aga ega need sunnikud siis seisma jäänud. Pärast pikemat kõndimist märkas Lenin siiski ühe aukliku kõrvaltee peal kedagi käpukil askeldamas. „Hei sina seal, kus siin linnas korralikku rosoljet saab ka? Kuuled või?” Kuid tundmatu ei reageerinud, nii ametis oli ta keset autoteed millegagi. Lenin sammus käpukil mehele lähemale. Hetke jälgis ta tundmatut vaikides ning küsis siis uudishimulikult : „Mis asja sa siin õieti keset südaööd teed?” „Teed parandan, see on lausa kohutav kui palju auke siin linnateede peal on,” vastas higinen mees tusaselt, ise samal ajal jalgadega midagi auku tampides. „Vladimir,” ütles Lenin, kätt tervituseks pakkudes. „Stalnuhhin,” vastati talle, kätt pakkumata. Mitte, et Stalnuhhin oleks olnud ebaviisaks mees, lihtsalt praegu oli töö tegemise, mitte lobisemise aeg ja ega need augud ise ennast täis topi. Ta haaras kätte labida ning tõi lähedal asuvast kärust koormataie süsimustasid rõngakesi, mis lendasid kaarega uude tee peal käratsevasse auku. Lenin uuris huviga, unustades hetkeks rosolje, Stalnuhhini töömeetodeid. „Omal ajal parandasime meie teid ikka killustiku ja liivaga...” podises Vladimir vaikselt. „Kellel siis tänapäeval killustiku ja liiva jaoks raha on,” hüüdis Stalnuhhin emotsionaalselt kättega vehkides. „Aga vaata barankad, vat neid saab poest hea hinnaga. Võõpad teised veel tõrvaga üle ja need peavad sul mitukümmend talve vastu!”

„Ah nii,” kogeles Lenin. „Ega need barankad vanad sunnikud on kõvad küll jah,” mõtles ta endamisi. Oli ta ju isegi kord barankat süües hamba murdnud.

„Vat nii jah,” vastas Stalnuhhin uhkelt, pühkides otsaesisel higimulli laiali.

„Kus ma siin linnas korralikku rosoljet saaksin,” meenus Leninile tema seletamatu isu roosaka salati järele.

„Rosoljet? Praegu kohe nagu vä,” oli Stalnuhhin Vladimiri küsimusest veidi segaduses.

„Praegu kohe jah.”

„Heh, kes siis südaöösel rosoljet enam pakub,” irvitas Stalnuhhin ning lisas pärast hetkelist vaikimist: „Ega siin linnas peale selle kebabi nii hilja öösel enam midagi osta saagi.”

„Kas seal kebabi sees keedupeeti ja heeringat kah on,” uuris Lenin teraselist keelt limpsates.

„Kurat seda teab. Türklased seal midagi varda otsas müüvad, mine uuri ise. Näe, selle kollase maja esimesel korrusel...”

Vladimir viipas tänulikult Stalnuhhini poole käega ning liikus kiiretel sammudel kollase maja poole. „Kas teil rosoljet on,” päris näljane Vladimir üpriski ebaviisakalt türklaste toiduasutusse sisse marssides. „Ei meie müüme ainult kebabi,” vastas talle üks tumedate juuste ja silmadega tõmmu kolmekümnendates mees. „Aga kas seal kebabi sees heeringat ja keedupeeti on,” ei lõpetanud Lenin lollide küsimuste esitamist. „Heeringat ja peeti?” Tõmmu mees vangutas suud pahupidi ajades murelikult pead. Polnud ta eales heeringakebabist midagi kuulnud. Lenin tammus kahe jala peal nagu väike poiss, kellel piss põies pitsitab. „Ah sitta kah, andke siis mulle see kebab, olgu seal sees kasvõi lehma udar!” „See teeb 3,50 siis,” ütles türklane, kassamasinal nuppe vajutades. Vanameister Vladimiril ajas türklase jutt harja punaseks. Kuidas julgeb keegi temalt, ajaloo suurkujult, üldse raha küsida. „Kas sa üldse tead, kes ma olen,” päris ta tusaselt. „Ei,” vastati talle ükskõiksel, kassamasinal nuppe toksides. „Mina olen Lenin,” käratas vanameister. „No minupärast ole sa Lenin või Gennadi või Artjom, maksuma pead ikka,” tõreles türklane veidra kliendiga. Lenin kokkus,

murelikult istus ta väikese tabureti peale ning ohkas. „Aga mul ei ole ju raha...”

Türklane läks juba päris vihale: „Mida sa tuled siia suure suuga heeringat ja peeti nõudma, kui sul endal pole sentigi taskus?!”

„Minul, rahvamehel, pole eales raha vaja läinud.”

„Ah mis sa plärad,” hakkas türklane naerma. „Kes siis tänapäeval ilma rahata hakkama saab. Kui sul raha nii hädasti vaja läheb, mine too siis mulle Venemaalt õige paar plokki odavaid sigarette. Nad raisad on siin Eestimaal suitsu hinna nii lakke tõstnud, et õudne, jäta või maha.”

„Oot misasja,” ei saanud Lenin türklase jutust aru.

„Eilane oled või? Näe, mina annan sulle raha, sina lähed üle piiri Venemaale, ostad sealt selle eest kaks plokki sigarette, pistad need endale põue ja marsid siis siia tagasi. Lihtne. Vaata ainult, et sa piirivalvuritele vahele ei jää. Selle vaeva eest saad mult, no ütleme 5 eurot.”

„Ah, et kohe tervelt 5 eurot jah,” tõusis Lenin erutusest püsti ning lisan: „Seda on päris palju eks?”

Türklane keeras jälle oma huuled tagurpidi krussi ning kehtas õlgu: „Noh, pooliku viina saab selle eest kätte küll.”

„Mis mul sellest viinast,” lõi vanameister muiates käega. „Mina tahan ikka Värskasse sanatooriumisse minna. Mõnuleda mudavannis ja lasta küünte vahelt sammalt välja kookida.”

„No siis sa pead ikka vähemalt paarkümmend korda suitse toomas käima. Need sanatooriumid on tänapäeval ju paganama kallid.”

„Mis ta siis ära ei ole, õige mees tööd ei karda,” lõi Lenin uhkelt rusikaga vastu rinda ning vaatas nagu kangelane kaugusesse.

„Tohohh, sellist juttu siin Narvas tihti ei kuule. Näh võta,” ütles türklane ning ulatas Leninile 20 eurose. „Aga ära sa kohe praegu sinna piiritaha roni, kõik poed on ju kinni.”

„Selge pilt. Ma lähen viskan pargis vähekeseks siruli, jalad on pikast seismisest kangeks läinud,” vastas Vladimir ning lahkus kulpi visates einelast. Raske ohkega vajus vanameister pargis ühe tammepuu alla selili. „Vat kus luksus, ega neid kujusid palju siin ilmas pole, kellel avaneb selline imeline võimalus oma jalgu puhata. Noh, loomulikult on ju mõned õnnelikud kindralid ka hobuse otsa istutatud, aga enamikud kujud peavad ikka aastasadu enda jalgade peal seisma. Husseinu kuju kah, heh, vana loll arvas, et oi kus rõõm, saab oma jalgu viimaks puhata, kui kari märatsevaid kodanikke tema, kuju ,Iraagis pikali lükkasid. Vaene loll saeti sajaks tükiks ning visati prügimäele kõdunema. Oi ma oleks tema õnnetu nägu tahtnud sel hetkel näha, mõnel ikka kohe üldse ei vea...”

Hommiku valguses ajas Lenin oma vanad koivad maast lahti ning liikus 20 eurone pihus piiripunkti poole. Lenin, nähes enda ees mitmekümne meetri pikkus järjekorda, ei heitnud meelt vaid sammus tuima näoga saba kõige tagumiseks lüliks. Järjekorras passimine oli ühele õigele nõukogude inimesele lausa sisse kodeeritud, järjekorras passides sai teistelt saatusekaaslastelt teada, mis maailmas tegelikult toimub ning üleüldse tulid järjekorras seistes alati kõige paremad ideed pähe. No ja mis temal, elu aeg ühe koha peal seisnud kujul, häda nüüd vähekene aega järjekorras passida. Ei läinudki palju aega mööda, kui üks tema ees seisnud pensionär Leniniga vestlusesse astus. „Mida tooma lähed, sigarette või ravimeid?” „Sigarette,” vastas Vladimir, mis siin ikka vaagida. „Ahah, mina lähen ravimeid tooma. Meil on apteegis tablettide hinnad nii kõrged, et kuku või pikali. Meie, vanad inimesed, eluaeg tööd rabanud, võime nende riigikogu tähtsate ninade arust kõik maha surra. Oi jah, õudne on see pensionäri elu tänapäeval. Jumal tänatud, et emake Venemaa paari sammu kaugusel on, sealt saab veel mõistliku hinnaga kraami poest osta. Tühja sellest, et mõnede tabelettide kehtivusaeg üheksakümnendatel otsa sai, eks nad kõik üks ja seesama mürk ole ju! Jah, ega see penionäri elu pole lihtne, aga mis sa teed, kuidagi peab ju hakkama saama. Oksa kah ei tõmba ennast, kes seda rippuvat vanainimest enam maha viitsib laest kiskuda. Siis ripu seal

siniseks kärbund nagu peas, pärast naabri Olja kah kindlasti lobiseb teistele, et näe kus loll...Mina ikka tahan pehme mulla alla maetud saada. Tead, mul vana kolleeg Vera, õnnetu, lasti sugulaste poolt tuhastada. Kujutad sa ette, nagu mingi pagana põletasid tuleriidal tuhaks. Kohutav, kuidas siis ....”

Lenin ei suutnud seda loba enam kauem kuulata. Oli ta ju järjekorras passimisest ainult head kuulnud. Kas tõesti siin muud peale hädaldamise ei tehtagi? Ta haaras maast kaks teravat killustiku kivi ning surus need suure jõuga oma metallsetesse kõrvaaukkudesse. See aitas hästi, oli küll kuulda mutikese mulinat, kuid sõnadest õnneks aru ei saanud. Rahulikult passis ta veel mõne tunnikesse sabas kuni viimaks jõudis kätte ka tema kord tolli ametniku poole pöörduda.

„Tere päevast,” ütles Lenin viisakalt.

„Dokumendid palun,” vastati talle tuima ilmega.

„Dokumendid? Kas sa siis mind ilma nendeta ei tunne ära või,” pahandas Lenin ametnikuga. Türklasele võis veel andeks anda, mis tema Nõulogude ajaloost teab, aga ametnik Venemaalt võiks ikka Leninit mäletada. „Ma olen Vladimir Iljitš Lenin.”

„Ahnii,” hakkas ametnik õelalt irvitama. Ta pöördus seejärel Leninit oma lobaga tüüdanud mutikese poole ning küsis: „ Ja kas teie, proua olete juhuslikult siis Anne Veski? Ning see vanamees seal taga on kangesti Jaak Joala moodi. Täitsa lõpp, täna on meil siin tõeline staaride paraad!” Tolliametnik hakkas suure suuga naerma, nii et tema kaks kuldhammast päikese valgusele meelalt vastu peegeldasid. Muheledes võttis ta väidetava Anne Veski päevi näinud passi enda kätte ning andis nii Leninile mõista, et ilma dokumentideta teda Venemaale ei lasta. Vladimir oli selgelt nõrduinud, tusaselt virutas ta ühele lähedal asuvalle Volkswagenile jalaga ning sammus seejärel tollipunktist minema.

„Sitta kah, kui need lollid ametnikuhärrad arvavad, et mingi tollipunkt mind Venemaast eemal hoiab siis nad eksivad. Vat nüüd võtan kätte ja ujun üle Narva jõe nagu ühele õigele mehele kombeks, küll nad siis aru saavad, kes

siin Lenin ja kes Anne Veski on,” torises Vladimir omaette. Sajatusi trotsides astuski vanameister Narva jõkke. Jõuliste sammudega sumpas Lenin mööda jõge edasi, kuni vesi üle pea tõusis. Oli aeg ujuma hakata. Lenin polnud ju varem ujunud, aga kui keeruline see ujumine ikka olla saab, kui koerad sellega juba hakkama saavad. Ta hakkas koera kombel ujuma ning alguses tundus kõik nagu toimivat, aeglaselt, kuid siiki, liikus ohtrasti vett pritsiv hiiglase mõõtu kuju Venemaa poole. Kuskil keset Narva jõge lõid vanameistri jalad aastakümnete pikkusest seismisest aga äkiselt krampi. Kohe nii hullusti krampi, et mõlemad koivad edasisest liikumisest tingimusteta keeldusid. Lenin hakkas abitult kätega vehkides jõkke vajuma. Tasapisi aina sügavamale jõe põhja vajudes läks Vladimiri tuju päris ära ning ta mõtles endamisi: „Pagan, kuhu ma üldse need sigaretiplokid tollitöötajate eest peitnud oleks? Skulptor vana loll ei viitsinud mulle ju ühtegi taskut ega parajalt suurt avaustki teha. Isegi põue pole ta mulle teinud. Mütsi alla kah ei saanud pista, selle ta vana sunnik keevitas mu pealae külge...” Potsti! Lenin vajus oma krampis jalgadega sügavasse mudasesse jõe põhja. Kohe nii õnnetult, et muda täitsa põlvini. Üritas mis ta üritas, see vanameister Lenin, aga välja ta sellest mudasest jõe põhjast enam oma jõududega ei roninud. Pehme jõe põhi oli otsustanud ta vaese mehekese enda embusesse võtta. „Nonii, oli sul lolli! Vaja sinna Venemaale ujuda? Nüüd passid igavesti siin jõe põhjas. Vaikselt kasvab adru sinu kulmude peale ning silmud teevad kubemesse pesa. Hakkad kaladele sotsialistlikust imest rääkima? Ptüi! Ja mis sina punnsilm vahid,” käratas Vladimir teda uudistama tulnud angerjale.

„Punnsilm? Kas sa lesta kala oled üldse oma elus näinud, vot sellel kalal on alles lõust peas. Iga kord kui sellist meres näeme virutame uimega vasta vahtimist! Kes sina selline üldse oled, habeme järgi tahaks nagu säga pakkuda, aga...” vastas piklik rohekas-hõbedane angerjas kulmu kortsutades.

„Ma ei ole üldse mingi kala. Ma olen Lenin, Nõukogude Venemaa rajaja ja muidu tähtis mees!”

„Ah nii, no ole siis Lenin, mul kama. Kuule a mis asja sa siin jõe põhjas teed üldse, jahid forelle või oled rohkem vetikate sõber,” uuris angerjas.

„Mis ma siin teen? Kuule ma ei oska kohe nii paugupealt öeldagi, midagi ei tee, mis ma siin põlvipidi mudas ikka teha saan. Võibolla hakkas noorpaaride poolt sillalt jõkke visatud luku võtmeid koguma...” kehtis Vladimir kokkunenult õlgu.

„Tead, oota üks hetk, mul on sulle hea diil,” sõnas elevusest ringi siblav angerjas ning kadus mõneks ajaks vetikate vahele. Leninil oli see hetk ootamiseks olemas, kohe päris mitu hetke võis ta sellele angerjale lubada.

„Oh tuleks ta vaid tagasi, jõle üksik ja igav on siin vees.”

Ei läinudki palju aega mööda, kui angerjas naases koos ühe tundmatu inimest meenutava tegelasega. See salapärane tegelane, kes Leninit ühtelugu igast küljest uudistas ning oma kuldse hargiga torkis oli vetevana. Ta oli kiilaneva peaga, kõõrakas ja vähekene ülekaaluline pika roheka habemega vanamees, kelle alakeha asemel oli kala saba. „Ai, ära kurat torgi, valus on ju,” käratas Vladimir, kui vetevana oma terava hargi tema ribide vahele surus.

Vetevana ainult mühises tõsisel ilmel ning kostis: „See on hüva. See on hüva. Peabki valus olema.” Ta pöördus angerja poole ning mühises taas madalal häälel: „Temast võib asja saada küll, suur ja tugev purikas teine. Ainult uimed peame talle tegema, kuhu ta selliste peenikeste koibadega läheb.” Angerjas oli vetevana jutuga päri. Vetevana astus Leninile lähemale, noppis oma karvaste kõrvade seest välja kolm punakat marja ning pistis need Vladimirile suhu. Seejärel haaras ta vanameisti oma raudsesse haardesse ning suudles Leninit otse suule. See polnud mingi vanainimeste suudlus, kus kaks kortsus kuiva nägu kokku pörkuvad, see suudlus oli märg ja intensiivne. Vot sellised veidrused Leninile kohe üldse ei meeldinud, tülgestunult lükkas ta vetevana endast eemale nii, et tati nire meeste huulte vahel venis päris pikaks enne, kui lõplikult purunes. Hea meelega oleks ta kiilakale veidrikule vasta nina virutanud, kui poleks mingi imeline surin alakehas teda segama hakanud. See surin muutus aina tugevamaks, ta kaotas kontrolli oma kahe jala üle. Vaiksel sulandusid need kaks koiba üheks pikaks soomustega sabaks, mille otsa tekkis lai uim. „Mis sa passid velleke, anna aga uimele valu,” hüüdis vetevana julgustavalt

Leninile. Ühe tugeva liigutusega lendas amfiib-Lenin veest välja, nagu delfiin, ning kukkus saltoga tagasi vette. Vana sõjaveteran Aleksei, kes jõe äärde põit tühjendama tulles antud vaatepildi tunnistajaks oli, naerdi pärast lastelaste poolt välja. Oh seda vanadust. Nagu noor hirveke, ujus Vladimir oma uut kehaosa kasutades mööda jõe ringirast. Tema rumal lapsik naeratus ei tahtnud kohe kuidagi näost kaduda. Pärast mõningast trikitamist ujus Lenin vetevana ja angerja juurde ning ütles: „Tuhat tänu teile, tõesti!”

„Ega ma sulle neid uimi nüüd päris muidu kah ei kinkinud,” vastas vetevana isalikult.

„Tohohh, mis ma siis tänutäheks tegema pean,” päris Lenin.

Angerjas köhatas ning selgitas murelikult: „Meil angerjatel on praegu rasked ajad. Enne Sargasso merre kudema minemist peame me siin Peipsi järves ja Narva jões korralikult pidu, sööme käärima läinud vetikaid ja kurameerime. Elad ju ikka korra, eks. Inimesed, aga vanad suslikud püüavad parimad vetikatest uimas isased kinni ning nii meil ongi meeste põud tekkinud. Kohutav! Pooled angerjad lähevad Sargasso merre tagasi häbinägu peas, pole meest saanud ega midagi...”

„Kurb kuulda,” tõdeb Lenin ning lisab : „ Ja kuidas mina teid siis aidata saan?”

„Sina ujud mööda Peipsi järve ja Narva jõe ringi ning päästad angerjad inimeste püünistest välja! Kui väga tubli oled, siis võtame su isegi Sargasso merre kaasa,” vastas angerjas.

„Oh sa jutt! Olen alati reisida tahtnud. Lööme käed,” rõõmustas Lenin ning hakkas koos angerja ning vetevanaga käärima läinud vetikaid mekkima. Pikalt trallitasid nad sellel õhtul ning järgmine hommik, valutava peaga alustaski Lenin päästetöödega.

Ja sellepärast, kallid lugeja, see angerja kilo hind tänapäeval nii pagana kallid ongi!

PIMESTAV ARMASTUS

Sulane Juss oli Pangeaugu külas elanud terve oma elu. See küla ei erinenud kuidagi moodi sadadest teistest küladest Eestimaal. Ka Pangeaugu külas oli käputäis puidust talusid ning nendes taludes elasid täiesti tavalised Eesti talupojad üheskoos lehmade, hobuste, lammaste, kanade, kukkede, koerte, kasside ja hiirtega.

Jussi isa oli vaene kalamees, kellel ei olnud ei talu ega loomi. Tal oli vaid üks paar auklikke kummikuid ning vana puidust paat, mis alatasa vett läbi laskis. Jussi pere elas päevinäinud räämas puitmajas, mis kunagi oli olnud saun. Jussile ei meeldinud olla vaene, talle ei meeldinud ka isaga kalal käia, sest Juss vihkas kohutaval kombel vett ning samuti neid imelikke punnsilmseid olendeid, kes veeall ringi ujusid. Juss, kelle pere oli aastakümneid toitunud ainult kaladest, vaatas tihti kadedusega, kuidas külamehed põllul vagusid kündsid või lehma karjatasid. „Suureks saades tahan ka mina omale maad, talu, loomi ning ka armast naisukest, kelle kõrvale saaks pärast rasket tööpäeva voodisse heita,“ mõtles Juss tihti. Kui Juss sai veidike vanemaks ning ta kätes oli rohkem rammu, otsustas ta minna Äksi talu sulaseks, et põllutööga teenitud raha eest tulevikus omale maa ning talu muretseda.

Ühel palaval suvelõunal, kui sulane Juss koos Äksi talu peremehega vanat lauta lammutas, sõitis nende talust küla esimese jalgratta peal mööda kohaliku koolmeistri piltilus tütar Krete. Krete kihutas auklikul külateel oma rattaga pöörasel kiirusel, arvestamata sellega, et tema oskused rattaga sõitmises olid üpriski kehvad. Äkitselt kaotas kaunis näkk, pärast suurest august läbi sõitmist, oma ratta üle kontrolli ning kukkus kolinal koos rattaga kraavi. Juss nägi seda õnnetust pealt ning tormas kraavis lebavale Kretele appi.

„On sinuga ikka kõik korras,“ küsis abivalmis Juss avariist toibuvalt tüdrukult. Ta tahtis Krete käest küsida, et kas mõni ta kehaosa ka viga sai, kuid nähes Krete laitmatult kaunist näolappi, kaotas meie vapper

kangelane kõneoskuse. Juss jõllitas tardunult tüdruku kreegi suuruseid kauneid rohekaid silmi, mis olid ühtemoodi nii sügavad kui ka heatahtlikud. Tema pikad ripsmed silmalaol lehvisid kui kungingliku liblika tiivad. Need kaks silma vaatasid Jussile naeratades otsa ning ta tundis justkui kogu maailm tema ümber muutus uduseks halliks massiks, ainult need silmad, need ümmargused soojust täis silmad, jäid alles.

„Minuga on kõik korras,“ vastas Krete Jussile sõbralikult, pühkides tolmu oma seelikult. Naeratades koputas ta Jussile vastu peanuppu ning ütles: „Noh, kas sa muutusid kivikujuks või?“

Juss võttis viimaks ennast kokku ning naeratas ebalevalt Kretele vastu. „Ei, ma.....ma tahtsin, teada, et kas kõik kondid jäid ikka terveks sul,“ ütles ta.

„Jajaaa,“ kostis seepeale Krete ning ajas ennast kraavis püsti. Nähes, et tüdruku vasaku jala põlv oli veidike marraskil kiskus Juss maast välja teelehe mille ta suure hoolitsusega tüdruku põlvele asetas. Seejärel tõstis Juss kraavist välja ka jalgratta, pühkis oma käisega istme puhtaks ning jäi taaskord tüdruku kaunist nägu vaikides vaatlema.

„Aitüma sulle,“ ütles Krete. Tema kaunid valged kiharad tundusid veel pehmemad kui vill lamba seljas. „Mis ma sulle küll tänutäheks teha saan?“ päris piiga.

„Ma...ma...ma ei tea. Kuidas oleks, kui läheks üheskoos homme hommiku seenele?“ pakkus Juss välja.

Krete muigas Jussi pakkumise peale meelalt: „Kahjuks ma ei saa, ma sõidan homme ära Saksamaale, pikaks ajaks.“ Ta jäi hetkeks mõttesse, võttis siis taskus välja iseenda foto, pistis selle Jussile pihku ning tegi seejärel talle põsele magusa musi, millepeale Jussil imestusest naeratav suu lahti vajus.

„Head elu sulle,“ soovis Krete, istus sadula selga ning väntas kaugusse. Juss seisis imestunult, see samune rumal irve näol kraavis veel pikka aega. Ta polnud eales niivõrd kaunist inimolendit näinud ning ta oli kindel, et ei näe enam tulevikus kah. Vaese kalamehe pojana teadis ta, et temasugusel pole mõisnike riiki Saksamaale kunagi asja, ei ole seal vaba maad mida künda

ega kartulikarva juustega seltsilisi kellega koos nalja visata. Ta teadis, et ei näe seda kaunist tüdrukut enam kunagi ning see tegi ta õnnetuks. Õnneks jättis kaunitar Krete talle pildi iseendast, nüüd sai Juss lõputu arv kordi oma lemmiku piiga kaunitesse silmadesse uppuda. Ja seda Juss ka tegi. Tunde vedeles ta heinamaa peal sellili ning jõllitas tardunud pilguga oma unistuste tüdruku silmadesse. Need silmad, mustvalge foto peal, vaatasid talle heatahtlikult vastu. See meeldis Jussile, Juss ei tahtnud enam teha muud, kui vaadata seda fotot. Ta ei tahtnud enam põldu künda ega lambaid kantseldada, ta tahtis igavesti uppuda kauni näitsiku Krete silmadesse. Iga kord, kui Juss pidi pildi tagasi tasku panema, et abistada Äksi talu peremeest, muutus ta kurvaks. Iga sekund ilma nende kaunite silmadeta oli Jussi jaoks täielik piin. Paar päeva pärast Kretega kohtumist otsustas Juss Äksi tallu enam mitte minna, tal polnud selleks lihtsalt aega, tal jagus aega ainult nende silmade jaoks.

„Juss, sa jääd sedamoodi varsti pimedaks, kui selle tobeda foto jõllitmast ära ei lõpeta,“ tundis Jussi ema muret oma poja veidra käitumise pärast. Juss lõi ema hoiatuse peale käega ning sammus metsa, et saaks rahu nautida seda vastupandamatut Krete näolappi. Juss ei tahtnud enam isegi oma silmi pilgutada, iga sekund, iga sajandik pimedust, mis silmade pilgutamisega kaasnes tõi Jussile igatsust ja kurvastust, ta ei tahtnud hetkegi olla nägemata Krete kaunist nägu. Jussi silmad väsisid pidevast foto jõllitamisest ära, need muutusid kuivaks ja hakkasid punetama. Tema silmalaod kippusid kinni vajuma, kuid Juss ei lasknud sellel juhtuda, ta võttis taskust kaks tikku ning asetas need oma silmalaugude vahele, takistades sedamoodi silmade sulgemise. Nüüd saan ma igavesti rahu oma armastatu pilti jõllitada, ilma, et peaksin pilgutamise pärast muretsema, mõtles Juss endamisi. Nii meie kangelane passiski päevad läbi metsas, pilk fotol, millest ta enam loobuda ei saanud. Ajapikku, Jussi suureks kurvastuseks, tema pilk tuhmus, silmad muutusid sama kuivaks kui liiv ning varsti ei näinud Juss enam midagi. Krete silmade ilu lõputu nautimine oli vaese mehikese nägemisest ilma jätnud. Ta oli sama pime, kui mutt, kes maa all vihmausse taga ajab.

„Küll see Krete on ikka pimestavalt ilus,“ ohkas Juss aastaid hiljem ning koperdas pimesi vastu heinamaal rohtu mälunud lehma.

SÄDE TÄNAVA UUS JUMAL

I

Sügisese karge Säde tänav oli inimestest tühi. Ainult sajad kuldkollased ning pruunid pooleldi kõdunenud lehed lendlesid miniatuursete tuulepöörise najal mööda niisket asfaldit. Kuulda oli läheneva ning seejärel kaugeneva vanema furgoonauto mootori mürinat. Taevast sadas alla novembrikuiselt külmasid pisaraid, mis kõik enesehävituslikult tänavale laiali plärtsatasid. Mõni neist lahkus siit ilmast vaikselt, ilma lärmi tegemata. Mõni neist pisaratest, aga langes vastu räämas aknarenni sedavõrd valjusti, et kogu tänav kajas. Säde tänav toidupoe akendest paistis valgust, kell ei olnud veel nii hiline, kuskil üheksa paiku. Pood oli halva ilma tõttu siiski klientidest tühi, ainult tülpind nägude ja väljaveninud kehadega vanemat sorti müüja-mutikesed jõllitasid tuimalt tundmatusse.

Poest üle tee asus tondilossi (pigem tondiuberikku) meenutav lagunev puidust maja, mille teise korruse aknast vilksatav televiisori ekraani valgus andis teada, et seal keegi sees elab. See keegi oli Viljar, tänavaelanike jaoks Villu. Kuuekümnelt nelja aastane mehike lebas oma tavapärasel asendis, keset kassi kuse järele lehkavat diivanit, mida kattis karvane narmendav tekike. Televiisor oli harilikust eesti mehest jupp maad lühemale Viljarile igapäevane kaaslane, televiisor oli Viljari ainus meelelahutus siin paganama ebaõiglases ja üksikus maailmas. Küürakil, käed kergelt punnitava kõhu peal risti, jõllitas Viljar vihast leekivate silmadega otseülekantavat poliitika saadet. Omaette torisedes lajatas ta sajatusi kõikide teleri ette ilmuvate poliitikute suunas. Veenid tema kaelal oli vihast punnis ning üksikuid karvatüükaid kattev ülahüül värises. „Kuradi lontrused,“ röökis Viljar ning vehkis rusikaga sedavõrd jõuliselt, et tema iselõigatud potisoengu rasune tukk silmade ette langes. Viljar vihkas igasuguseid poliitikuid, tähenärijaid ja teisi muidusööjatest tühikargajaid. Lipsudega türapead! – nii talle meeldis sedasorti inimesi kutsuda.

Kümmekond aastat tagasi oli Viljar veel lugupeetud tohter, kes valges kitlis mööda tähtsate asutuste koridore sammus. Kuid Viljar polnud mingi harilik doktor, kes peavoolu ravimitega inimesi ravis, oi ei, Viljar uskus kuni oma viimase tööpäevani, et saab haigeid, eriti neid, kes peast haiged on, ravida psühhotroopsete ainetega, ehk maakeeli narkotsidega. Tema haiglane huvi narkotside vastu ei tulenenud mitte ainult soovist aidata abivajajaid, vaid ka soovist turgutada oma narkarist keha alatasa uute mõnuainetega. Jah, Viljar oli vilunud narkomaan, kõik narkootikumid, mida meie inimkond oli välja suutnud mõelda, olid ühel või teisel moodusel Viljari kehast läbi käinud. KÕIK NARKOOTIKUMID! Kuid Viljar polnud mingi ajudeta narkar, kes ilase suuga mööda maailma uut laksu taga ajab. Viljar oli tark ja silmapaistev teadusmees, kes oskas uimastavate ainetega sedamoodi läbi käia, et need temale, ega tema patsientidele ohtlikud ei olnud. Pigem saatis Viljarit psühhotroopsete ainetega ravimisel suur edu. Alternatiivse meedikuna kogus Viljar palju poolehoidjaid, samas ka veel rohkem vastaseid, eriti neid, kes tema meetodite pärast võisid tulevikus suurest summast rahast ilma jääda. Viljarit ei huvitanud tema vastased ega poolehoidjad, teda huvitasid psühhotroopsed ained, ta oli nende ainete fanatt, nendest võis ta täispeaga laliseda lausa tunde. Viljari suurim unistus oli laboris välja töötada ideaalselt toimiv psühhotroopne aine, mis raviks terveks kõik hullud, tooks abivajajad välja masendusest ning kingiks niisama huvilistele unustamatud seiklused nägemustemaailmas ja seda kõike ilma mingite negatiivsete järelmõjudeta. Aastaid tilgutas Viljar hoolikalt erinevaid aineid ühest katseklaasist teise, kuni viimaks leiutas läbi juhuse LSD-st jupp maad kangema vedeliku, mida ta isekeskis V-Poweriks kutsus. Tema vastuoluline karjäär lõppes aga peatselt pärast imeaine leiutamist, kui V-Powerist ennast üle teinud Viljar ihualasti Emajõkke tormas ning seal rahu ringi ujunud sinikael-pardil jõhkral kombel pea otsast rebis. Politseinike saabumiseks oli hullunud Viljar jõudnud juba ronida botaanikaeda ning küsis seal pisarsilmil närtsivatelt krüsanteemidelt, et kus on nende südametunnistus.

Mõnuaineid pole Viljar-poiss enam pikka aega kasutanud. Ja kust neid üks kuuekümnepäevane nelja aastane üksik vanamees ikka leiaks, vaevalt, et naabrimutt Leida käest tasuks küsida. Mehed taarapunkti järjekorras võivad küll teada kohti, kust saaks odava hinna eest suitsu või salaviina, aga

narkootikume...vaevalt. Kord proovis kauneid möödunud aegu igatsev Viljar keldris koduste vahenditega isegi uut kogust V-Powerit toota, kuid mõnusa narko liti asemel sai ta tulemiks sogase vedeliku, mis talle kaheks kuuks raskemat sorti luksumise kinkis. Pärast seda ebaõnnestunud eksperimenti otsustas Viljar igaveseks narkootikumidest suu puhtaks pühkida ning joovastas edaspidi enda meeli magusa metsmaasika likööri, või millega iganes, mis Säde tänava poes alla hinnatud oli.

„Ei, nüüd mulle aitab! Kus see kuradi telefon on...“ röögatas vihast higine Viljar ning kargas päevinäinud diivaniilt püsti. Tusaselt podisedes hakkas ta elutoa laua pealt kuhjadesse kogunenud vanu ajalehti põrandale loopima, lootes leida kõnevahendit, mis juba mitu päeva kuskil kasutuna seisnud oli. „Noooo kus ta pagan on, ma nagu just nägin seda sunnikut kuskil ju! Äehhh....Kasi eest!“, käratas Viljar oma ääretult paksule, karvast torpeedot meenutavale kassivolaskile, kes vaevalisi liigutusi tehes köögist elutuppa äsja sisse ahmitud toitu seedima oli tulnud. Viljari kodu oli nukras seisus, remonti polnud seal tehtud juba aastakümneid, isegi põrandaid polnud selles majas pärast ema surma kordagi pestud. Mööbel logises, aknad olid kaetud tolmu ning ämblikuvõrgu kihiga, laed ja kardinad rasvast kollased. Toad olid sassis ning täis igasugu mittevajalikku kila-kola. Just nagu kaunile muruplatsile tallatakse lühema marsruudi tõttu tihti pruun elutu rada, oli ka teekond Viljari diivani juurest kööki ainuke prügivaba ala selles majas. Viljari kodus haises! Seal haises meelegaite, üksinduse ja kassi kuse järele.

„No vot, ma teadsin, et ta kuskil siin on,“ kostis Viljar, leides mobiiltelefoni köögilaualt, kalapulkade pakendi alt. Kulmu kortsutades sammus ta tagasi televiisori ette, jõllitas poliitikasaate ajal ekraanile ilmunud kontakt numbrit ning sisestas selle hoolikalt nimetissõrmega enda telefoni. „Nüüd nad saavad raisk...ma ütlen...ainult sooja õhku tuleb nende suust...Näe kutsub!“ seletas Viljar oma paksule kassile, kes teda ükskõikselt diivani pealt jälgis.

„Ja halloo! Te olete ÖÖliitika saate otseeetris, kellega ma räägin?“ kostis samaaegselt nii televiisorist kui ka Viljari telefonist.

„Hallo? Halloooo! Kuulete mind või?“ käratas Viljar agressiivsel toonil.

„Jah kuuleme, te olete otseeetris. Mis te küsida soovite?“ seletas hallikas ülikonnas saatejuht viisakalt.

„Nii, mina tahan nüüd teada, et kaua see jant siin kestab?!“

Kaamerasilm filmis suures plaanis kõiki saates osalevaid poliitikuid, kes Viljari küsimuse peale ainult hooletult õlgu kehitasid.

„Em..khmm..“ kõhatas saatejuht: „Ehk oleksite veidikene täpsem?“

„Ei, no mina tahan teada, et millal te ennast viimaks kokku võtate ja rahva eest hoolitsema hakkate?“ Viljar jälgis telekasse ilmunud nooremapoolset lakutud juustega poliitikuhakatist ning lisas: „Jajah, ära pöörita seal silmi midagi nolk! Räägi nüüd, ilalõug, terve saate jooksul pole su suust peale halva haisu midagi tulnud!“

„Vabandage härra, aga ma ei mõista, millest ma rääkima pean,“ vastas punastavate põskedega nooruk televiisori vahendusel Viljarile.

„Millest, millest...Loomulikult suitsuanduritest! Alguses lubasite küll suure suuga, et saadate ametnikud inimeste kodudesse neid kontrollima, aga tühjagi, juba mitu aastat ootan nagu mingi lollakas siin kodus, pole kedagi tulnud! Aga kuidas mina, vanainimene, tean, et see masin seal laes üldse töötab ah? Kuidas üks vanainimene saab rahus üldse magama minna, kartmata, et ta teie tegemata töö pärast oma majja sisse ei põle?! Kas te seda tahategi jah, et kõik vanainimesed tuhaks põleksid? Saaksite vanurite pensionite eest endale kõik uued nutitelefonid osta! Häbi peaks teil olema, häbi, ma ütlen!“

Higistava lauba ja punetavate põskedega noorpoliitikut panid Viljari ootamatud süüdistused kokutama: „Ma...ma...ma ei tea, seal anduril peaks mingi lambike vist töötamise korral vilkuma või...“

Kaamera liikus seejärel äkitselt üleolevalt muigavale saatejuhile. „Kallis vaataja, meie tänase saate teemaks on uute kultuurirajatiste rahastamine, ma kardan, heh...ma kardan, et me kahjuks peame teie vägagi, hehheee,

teie vägagi murettekitava probleemi juurest edasi liikuma..." ning kõik poliitikud muhelesid üheskoos saatejuhiga.

„Ah käige kõik sitale,“ räuskas Viljar vihaselt televiisori ekraanil irvitavate pintsaklipslaste poole. Tema kõne oli katkestatud. Alistunult istus Viljar tagasi päevinäinud diivani peale, ohkas sügavalt ning vahetas seejärel telekanalit. „Ohh, kui paganama igav see vanuri elu on..." kurtis Villu enda sülle roninud kassile. „Peaaegu sama igav, kui see lollakas spordiala.“ Viljar jõllitas elutu pilguga spordikanalil üksteist taga ajavaid rattureid ning tundis, kuidas silmalaud aina raskemaks muutusid ning viimaks liikumatult tema silmade ette langesid.

Pin-pin-pin-piiiiiip.....Pin-pin-pin-piiiiiip! Unne suikunud Viljar keeras tuseselt tundmatus keeles jorisedes diivanil külge. Taaskord pinises hämmaras ööpimedusse mattunud elutoas Viljari vanamoodne mobiiltelefon. Pin-pin-pin-piiiiiip! „Äh-mis, sa...telefon, mis tempe sa nüüd keset ööd tegema oled hakanud?!" ei suutnud Viljar uskuda, et keegi temaga nii hilisel kellaajal ühendust soovib saada.

„Eh...Halloo...kes kuuleb?“ vastas Viljar tuseselt, silmalaud uniselt rullis.

„No tere Villu, kas tunned hääle järgi ära, kes helistab?“ vastas talle madal ja selge vanema mehe hääl.

„No kus ma siis tunnen. Maanus sina või?“

Salapärane mees teiselpool toru puhkes elitaarsel toonil naerma. „Hohohooo...ei ole ma mingi Maanus, aga ei ole hullu Villu, ega minu häält teavad väga vähesed. Ma olen Jumal, kallid laps, ning pane nüüd hoolikalt tähele, sest mul on sulle üks tähtis ülesanne anda.“

„Oota nüüd...mis paganama Jumal?“ ei mõistnud Viljar.

„No eks ikka see samune Jumal, kellesse sa usud. See samune, kes pilvepealt valvet peab ning imesi korda saadab.“

„Mis...ma ei usu mingisse Jumalasse, sa ikka oled õigele numbrile helistanud või?“

„Usud, usud Villu, sa ise lihtsalt ei tea seda. Pane nüüd tähele, Viljar, sest mul on sulle...“

„Oota nüüd,“ segas Viljar Jumala jutule vahele: „Sa tahad mulle öelda, et kõik-suur Jumal helistab minule, vanale peerule, mobiiltelefoni peale? Kui lolliks sa mind pead?“

„Kus on sinu usk kallis laps? Sa siis ootasid, et ma saabuks sinu juurde inglite konvoiga jah? Tead ju küll, kui kehv tervis naabri Leidal on, tahad ta täitsa maha tappa?! Aga heakene küll, kui sa mind ei usu, siis küsi mult midagi, ükskõik mida. Midagi mida ainult sina ja Jumal võiksid teada,“ ütles Jumal kergelt ärritunult.

„Ei no hea nali küll nüüd...mis mu ema nimi oli?“

„Sinu ema nimi, kes sind muide tervitada soovis, on Matilde. Ta palus öelda, et igatseb sind väga ning et sa tema arooniapõõsaid ikka vahetevahel pügaksid.“

„Heakene küll, see oli lihtne. Mis on minu lemmik telesaade?“

„Sinu arust on kõik saated väga halvad.“

„Näh! Kes on mu lemmik muusik?!“

„Marju Länik.“

„Häääh! Puha vale jutt ju, kõik teavad, et ma olen suur Gunnar Grapsi fänn,“ käratas Viljar võidukalt.

„Viljar...hakkad sa tõesti Jumalale nüüd udujuttu ajama? Arvad sa tõesti, et ma ei tea midagi sellest Marju Läniku kassetist, mida sa juba aastakümneid salaja oma voodi all hoidnud oled? Mis sa arvad, et ma ei tea midagi sellest, kuidas sa halva tuju korral selle kasseti vana pleieri sisse paned ning märgade silmadega Marju igat laulusõna sosistades kordad?“

Viljar vaikus päris pikalt. „Heakene küll...mida sa Jumal siis minust tahad?“

„Mul on sulle üks raskemat sorti ülesanne, aga kui sa selle täidad, kallis laps, siis läheb sinu elu ikka palju paremaks!“

„Mis mõttes paremaks?“

„Usu oma Jumalat! Kui ma ütlen, et läheb paremaks, siis läheb paremaks, ja veel kuidas paremaks,“ pahandas Jumal temas kahtleva alamaga.

„Mmm..mis ma siis tegema pean?“

„Tõsta oma vasaku käe nimetissõrm enda nina ette.“

„Nii...“

„Nüüd aseta see nimetissõrm enda vasakusse ninasõõrmesse.“

„Nalja teed või?! Mis pagana pärast ma seda peaksin tegema?“

„Sest mina tahan, et sa seda teeksid.“

„No heakene küll, aga mis kasu maailm sellest saab, kui ma oma nina nokin?“

„Ei saagi, sina saad! See on katsumus, kas saad aru, katsumus! Katsumus ei saagi olla meeldiv, see on raske, aga kui sa selle katsumuse läbi teed, läheb su elu palju paremaks,“ seletas Jumal valjul häälel.

Viljar torises vaikselt midagi vanainimese piinamisest, aga pistis siiski oma sõrme poole küüneni ninna.

„Tubli,“ kostis Jumal: „Räägi mulle, kas sul *hands-free* on?“

„Mis asi? Ei ole...“

„Nüüd on,“ ütles Jumal kavalalt ning Viljari kõrva tekkis müstiline plastikust vidin. Viljar oli varem taolist imemasinat näinud ühe lakatud pintsaklipslase

kõrvas, kes veidral kombel iseendaga agressiivsel toonil vaidles. „Robotid,“ mõtles ta siis. „Seda ma kartsingi, et kõik need pagana poliitikud pole midagi muud, kui logisevate nutritega robotid.“

„Võid telefoni tasku pista, sul läheb varsti paremat kätt vaja. Nüüd mine naabrimees Maanuse ukse taha ning seal ma annan sulle järgmise ülesande.“

Näpp sõõrmes, pani Viljar selga kummjast materjalist mantli ning avas välisukse. Õues ladistas novembrikuiselt külma vihma, Säde tänav oli nagu üks suur poriloik. Viljar tormas kiirete hüpetega oma aiast välja ning hetke pärast oligi ta juba naabrimees Maanuse valduste peal. Maanus oli puhast töugu Eesti maamees, kes õnnetul kombel polnud eales maale sattunud. Tema pisikene maalapike keset Tartu linna oli siiksi täis erinevaid viljapuid ning nende all sumisesid värviküllased mesitarud. Maanus teenis mesinikuna pensioni kõrvalt lisaraha. Ta oli tõsine mees, kellele ei meeldinud tolatsemine ja tühja plära ajamine. Kui tal midagi öelda oli, siis ta ütles. Kui tal midagi öelda ei olnud, siis ta oli lihtsalt vait.

Viljar koputas jõuliste löökidega vastu Maanuse välisust. Vaikus. Viljar pühkis põselt niiske vihmapiisara ning koputas seejärel uuesti. Koridorituled ärkasid ellu ning kuulda oli kuidas keegi snepperluku kallal jageleb. Peatselt uks avaneks ning ukسلävel seisis pontsakas rasuste lokkisjuustega Maanus: „Mis asja sa siin nii hilja õhtul ajad ah?!“

„Maanus, mul on sulle üks tähtis ülesanne,“ vastas Viljar, vasaku käe sõrm ninas.

„Sa võiksid, enne, kui minuga rääkima hakkad, sõrme vähemalt ninast välja võtta. Vastik hakkab,“ pahandas Maanus oma naabriga.

„Ma ei saa.“

„Mis mõttes ei saa? Kinni jäi või? Tule siia, las ma kisun välja!“

„Ei, ära kisu,“ lükkas Viljar küünarnukiga abivalmis Maanuse endast eemale. „Maanus, kuula mind nüüd hoolikalt! Ma olen...ma olen otseühenduses Jumalaga praegu ja tal on meile üks ülesanne anda.“

„Ehh? Mis lolli juttu sa ajad, oled liköörist ennast jälle täis tõmmanud jah? Mul ei ole sulle napsu anda, kui sa sellepärast siia tulid.“

„Näh, ma olen täitsa kaine!“ ärritus Viljar. „Ma tean, et seda on raske uskuda, aga Jumal PÄRISELT kah räägib minuga läbi selle kuradi...hands-free. Kui sa ei usu, siis küsi midagi, mida ainult sina ja Jumal teaksid.“

„Sa naabrimees oled ikka täitsa lolliks läinud,“ pobises Maanus pahuralt ning üritas ust Viljari nina ees pauguga kinni lüüa. Viljar oli Maanusest kiirem ning suutis oma erekollase kummiku ukse vahele suruda. „Ma ei tee nalja Maanus, küsi, küsi ükskõik mida!“

„Ära kurat...!“ käreatas Maanus nii, et tatti lendas, üritades vabaneda Viljari kummikust tema ukse vahel. Mõistes, et see tal ei õnnestu, Maanus rahunes ning päris: „Kui ma selle tobeda küsimuse küsin, siis kas sa jätad mu hinge rahule?“

„Lihtsalt küsi Maanus, küsi midagi, mida mitte keegi peale sinu ei tea.“

„Ohh püha müristus küll! Nooo...pagan....mis hinde ma tavaliselt koolis kirjatehnika eest sain?“ päris Maanus tülpind ilmel.

„Kolme miinusega,“ vastas Viljar kiirelt. Isegi ilma Jumala abita oli Viljarile selge, et Maanuse jässakad, lühikesed maamehe sõrmed, mida ta ääretu kohmakusega kasutas, olid võimelised paberile ainult vaevaliselt loetavaid kõverikke kirjutama.

„Tõsi,“ noogutas Maanus ehmunult pead. „Aga...aga mis on see salajane koostisaine, mis minu mee nii maitsvaks teeb?“

„Näpuotsatäis kardemoni on see, mis Maanuse mee nii maitsvaks teeb,“ poetas Jumal tarkust Viljarile kõrva. Viljar kandis selle teadmise sõna-sõnalt Maanusele ette ning tüse villast vesti kandev mesinik vajus seepeale

imestusest kõssi. Näpuotsatäis kardemoni oli Maanuse kõige paremini hoitud saladus.

„Noh, kas nüüd usud mind,“ päris Viljar kannatamatult.

„Kuidas...ma....jah...jah, usun küll,“ ütles näost kaame Maanus.

„Jumal palub edasi öelda, et su elu, Maanus, läheb jupp maad paremaks juhul, kui sa koos minuga paar ülesannet täidad.“

„Nojah, kui Jumal nii soovib...“

„Väga hea! Noh, mis me tegema peame?“ päris Viljar Jumalalt.

„Las Maanus paneb kõigepealt endale saapad jalga,“ vastas Jumal.

„Pane saapad jalga Maanus.....Nii, mis edasi?“

„Nüüd võta oma parema käe nimetissõrm ning aseta see Maanusele ninna,“ seletas Jumal rahulikult toonil.

„Öhhhh.....Jumal tahab, et ma sulle selle sõrme ninna topiksin.“

Maanus keeras esialgu võõrastades oma pea Viljari sõrmest eemale, kuid mõistes, et Jumala tahte vastu ei saa, pööras ta pea alandlikult tagasi ning lasi Viljari peenikesel kombitsal enda nina sisemusse tungida. Mõlemad vanamehed värisesid tülgastusest.

„Sa panid valesse sõõrmesse,“ ütles Jumal.

„Mis asja?! Miks sa siis kohe ei öelnud, et kumba auku ma panema pean,“ käratas Viljar rahulolematult.

„Mul läks meelest.“

„Ah, et Jumalal läks meelest...noo heakene küll!“ ning Villu kookis sõrme Maanuse vasakust ninasõõrmest välja ja toppis selle paremasse ninaauku.

Maanus jälgis naabrimehe tegevust tardunult, oskamata midagi öelda või teha.

„Nüüd sammuge Säde tänava poodi. Seal saate uue ülesande.“

„Niimoodi...näpud ninas lähemegi linnapeale või?“ ei tahtnud Viljar Jumala soovi uskuda.

„Just niimoodi, näpud ninas, lähetegi jah! Ja kordagi ei tohi sõrm ninast välja tulla!“ käratas Jumal hirmuäratavalt jõuliselt.

„Läksime,“ ohkas Viljar ning viipas peaga, vasaku käe nimetissõrm endal ninas, Säde tänava poe poole: „Jumal ütles, et saame poes uue ülesande.“

Nii hakkisidki need kaks vanameest pimedal sügisõhtul poe poole sammuma – Maanus aeglaselt tempos, näost valge, ees ning Viljar, üks sõrm enda ning teine Maanuse ninas, tema järel. Vihmapiisad langesid Viljari laubale ning voolasid mööda näolappi allapoole, tekitades sedasi Viljarile kannatamatut iha ennast sügada.

„Kill-kõll“ helises metallist kellake, kui Viljar sõrmepidi Maanuses poodi sisenes. Väsinud olekuga müüjad valmistusid kassa sulgemiseks. Nähes kaheinimese-konvoid kassa poole liikumas, suutsid mõlemad müüjad jääda väliselt eestlaslikult ükskõikseks, kuigi sisemiselt tundsid nad, kuidas ennist kahepeale ära joodud säästulimonaad nende soolestikus hirmust lainetama löi. Nad olid oma pika klientideenindaja karjääri jooksul näinud igasuguseid veidrusi: paljaste persetega parme, umbjoobes prominente ning isegi kurbade silmadega penisid vorstikesi noolimas...kuid sellist vaatepilti, kus soliidses eas härrasmees on sõrmepidi teise härrasmehe ninas, polnud nad eales näinud.

„Tere daamid,“ pöördus Viljar müüjate poole viisakalt. „Meil on teile nüüd üks uskumatu jutt rääkida.“

„Kui te viina soovite, siis kell on juba üle kümne ja kassa on suletud,“ vastas kõrendliku kehaehitusega müüjatädi Leili kuivalt. Tema pisikesed kortsus

huuled tõmbusid perenaise tahte vastaselt kord paremale ja seejärel vasakule.

„Ei taha viina! Me tulime hoopis tähtsama asja pärast siia,“ seletas Viljar. Müüjad vaatasid küsivalt üksteisele otsa ning vaikusid.

„Ma...ma ei hakka siin pikalt keerutama...ma olen otseühenduses Jumalaga, päris Jumalaga! Ja tal on teile...või noh meile kõigile tähtis ülesanne anda. Ma tean, et seda on raske uskuda, aga..“

„Ei, mina ei taha teie Jumala loba kuulda, andke andeks,“ keeldus Leili tusaselt Viljari juttu uskumast ning üritas ebaõnnestunult jätta muljet, nagu tal oleks midagi tähtsamat teha.

„See pole mingi nali, küsige, küsige talt ükskõik mida, ning ta vastab teile,“ üritas Viljar müüjale auku pähe rääkida, mõistmata kui väga sarnanes ta jutt sel hetkel tütute Jehoova tunnistajate omale.

„Ma ütlesin juba, et ei! Millest te aru ei saanud? Ise nii vana ja ajab nii lolli juttu. Minge palun minema,“ käratas Leili, pleekind klaasidega prillid ninaotsal.

Maanus ja Viljar seisid nõutult keset poodi ning valmistusid juba löödunult poest lahkuma, kui äkitselt түsedama kehaehitusega müüja-mutt Kaja uudishimulikult neid kõnetas. „Mis ülesanne sellel Jumal siis meile anda on?“

„Ära innusta neid, Kaja! Pärast jäävadki siia lobisema...“ pahandas Leili vanemlikult oma kolleegiga.

„Imesi juhtub,“ seletas Kaja siiralt pead noogutades ning hoides kuldset kaelas rippuvat risti sõrmede vahel.

„Jumal võttis minuga täna telefonitsi ühendust ning ütles, et kui me täidame tema katsumused, siis teeb ta meist kõigist õnnelikud inimesed. Päriselt kah,“ ütles Viljar, silmis elevus. „Küsi, küsi Jumalalt midagi, mida ainult tema peaks teadma. Küsi,“ julgustas Viljar Kajat.

„Heakene küll...las Jumal ütleb meile...hmm...las ta ütleb meile, et mis on kõige vanem asi, mis meil siin poes on.“

Viljar ootas liikumatult Jumala vastust, kuid seda ei tulnud.

„Vihjeks võin Jumalale öelda, et see on siin müügil olnud juba üle kahekümne aasta,“ lisas Kaja närvides ootusärevalt prillisanga.

„Jumalal pole sinu vihjeid vaja!“ käratas Viljar. „Ta teab kõike, ta teab igat saladust ning igat pattu!“ Viljari pilk liikus aeglaselt mööda poelette. Ta vaikis, näos salapärane naeratus. „Ühekordne fotoaparaat on kõige vanem asi siin poes,“ ütles Viljar.

„Kujutad sa pilti!“ hüüdis Kaja rõõmsalt ning lõi seejärel endale kujuteldava risti ette. „Saate aru, mitte keegi, mitte üks hing kah pole selle masina vastu huvi tundnud. Mõtlesime Leiliga siin ennist, et see aasta võiks ta ikka maha müüa küll, päris kahju hakkab teisest. Seisab seal letil juba kakskümmend aastat...Mõtlesime, et teeme selle....noh...selle kampaania, ostad ühekordse fotoaparaadi, saad surnuaiaküünla tasuta kaasa!“ Kaja vaatas Viljarile tasaselt otsa. Ta ohkas naeratades ning lisas: „Minu hing on küll püha rõõmu täis! Jumal on viimaks ometi minuga ühendust võtnud. Ma teadsin...ma teadsin Leili, et nii juhtub, tuleb ainult uskuda.“

Leili niheles ebalevalt toolil. Temale tundus kõik see toimuv liialt pöörane. Kaks vanameest marsivad õhtupimeduses poodi, ühel üks sõrm enda ning teine teise vanamehe ninas ning jahuvad siin midagi Jumalast. Ja kuidas see vanamees küll sai teada sellest fotoaparaadist?!

Viljar tajus Leili umbusku ning pöördus hellal toonil tema poole: „Leili. Jumal palus küsida, et kuidas sellel pimedal kassipojal läheb, kelle sa paar nädalat tagasi siit poe tagant endale koju viisid?“

Leili oli kuuldust šokis. Pime kassipoeg Kitty oli tema hästi hoitud saladus. Vähemalt ta arvas nii. „Kuidas sa Kittyst teadsid?“ küsis ta agressiivsel toonil, justkui Gestaapo ülekuulamisel. Viljar oli, kui vana rahu ise. Ta muigas malbelt ning vastas: „Ega mina ei teadnud, Jumal teadis. Jumal teab

kõike. Ta teab isegi seda, et sa kannad neid prille ainult seepärast, et teistele su pea liialt väike ei tunduks.“

„Mõhh...mis lolli juttu sa ajad,“ turtsatas punetavate põskedega Leili, kes teiste pilkude eest oma silmad lakke suunas.

Viljar mõistis, et oli Leili viimaks võrku püüdnud, vaja oli vaid viimast mürgisüsti, et tema umbusklik meel täielikult tappa. „Jumal ütleb, et kui sa tahad teha Kittyst nägija, siis pead sa selle katsumuse kaasa tegema.“

Leili surus oma niigi kahvatu ja pisikese suu veel rohkem kokku ning jõllitas altkulmu Viljarile otsa. „Ma ikka tean, et see on loll loba jah? Saan ma sellest ikka aru?! Aga mis saab siis, kui see ongi tõsti? Ta teab liiga palju...Ma pean sellega kaasa minema. Kitty pärast, minu armsa pisikese Kitty pärast!“ mõtles Leili endamisi. „Okei, mis me tegema peame?“ päris ta seejärel Viljarilt.

„Väga hea!“ hüüdis Viljar sedavõrd entusiastlikult, et oleks nimetissõrme Maanuse ninast peaaegu välja kiskunud. Ka Maanus rõõmustas, kuid vaoshoitult. „Nii Jumal, mis me siis nüüd tegema peame?“ päris Viljar Jumalalt.

„Hüva. Las Maanus võtab oma kaks nimetissõrme...“

„Ning paneb need proadele ninasõõrmetesse jah,“ lõpetas Viljar tülpinult Jumala lause.

„Just nii, kuidas sa teadsid Viljar?“ hakkas Jumal naerma.

Viljar ei vastand Jumalale, ta kutsus mutikesed Maanuse ette ning seletas: „Ma tean, et see kõlab rumalana, ja see ongi, aga Maanus paneb nüüd ühe nimetissõrme ühe proua ninna ning teise nimetissõrme teise proua ninna.“

„See ei ole sünnis,“ käratas Leili solvunult, lükates Maanuse sardelle meenutavad maamehe sõrmed endast eemale.

„See on katsumus, proua! Katsumused ei saagi olla lihtsad, need peavadki olema ebameeldivad ja pingutust nõudvad. Ärge kahelge Jumala kavatsustes!“ tegi Viljar sedavõrd valju häält, et Maanuse jässakas keha kergelt võpatas. Karm mehehäääl purustas Leili ja Kaja vastupanuvõime ning Maanus surus oma nimetissõrmed prouadele lupsti ninna. Leilil oli alandusest nutt kurgus: „See on sulle, Kitty!“ karjus ta enda mõtetes.

„Ja nüüd, kallid lapsed, hakkate te üheskoos Riia mäest alla marssima. Marsite senikaua, kuni ma teile uue ülesande annan,“ kostis Jumal.

„Liigume siis,“ ohkas Viljar kamraadidele ning sedasi hakkaski hiiglasliku igrek-tähte meenutav inimkogu kesklinna poole sammuma- Viljaril üks sõrm enda ning teine Maanuse ninas, Maanusel üks sõrm Kaja ja teine Leili ninas.

Teekond Riia mäest alla oli pikk ja vaevaline ning taevast voolav jääne vihm ei teinud asjaolusid kuidagi lihtsamaks. Vähesed autod, mis õhtupimeduses neist möödusid, välgutasi tuledega või lasid signaali. Kui vanuritest koosnev inim-rong oli jõudnud Kauburi kaubamaja ette, pidid nad pausi tegema, sest nende päevinäinud kondid ja lihased ei olnud taolise koormusega harjunud. Maanus, kes polnud kunagi suuremat sorti spordimees olnud, hingeldas nagu murdmaasuusataja pärast maratoni. Viljari nimetissõrm Maanuse ninas liikus nagu kolb automootoris- kord ülesse, kord alla, olenevalt sellest, kas ninaomanik hingas sisse või välja.

„Kui kaua veel?!“ päris Leili ärritunult. „Ma ei taha, et mind märgataks sellist tola mängimas.“

„Kes sind vanamutti ikka vahib,“ pani Viljar pirtsaka proua karmilt paika.

„Milline jultumus,“ karjatas Leili ning tõstis kaela ümber mässitud salli kõrgemale, üritades sedasi oma nägu varjata.

Kaja oli samuti piinlikust teekonnast väsinud ning küsis: „Kas Jumal võiks vähemalt öelda, et kui palju maad veel minna on? Mul lasevad need saapad läbi ning varvastel on jube külm ja niiske olla, ei tahaks nüüd küll enne Jõule haigeks jääda...“

„Enam pole palju jäänud,“ vastas Viljar ning ässitas seejärel oma kaaslased taaskord liikvele.

Inim-igrek täht jätkas liikumist. Nad möödusid Ekraani kinost ning endisest Tartu poest. Veerand tundi hiljem olid neli Jumala käsilast Tartu südames, tänaval, kus asus ööklubi Maasikas.

„Nüüd minge selle burksiputka ette ja...“

„Ja topime müüjatele näpud kärssa sisse...“ üritas Viljar Jumala järgmist ülesannet ära aimata.

„Mis asja? Ei! Mis teema sul selle sõrmede ninna toppimisega on?!“ küsis Jumal põlastavalt.

„Minul??? Sina oled see, kes...“

„Pane nüüd tähele,“ käratas Jumal, laskmata Viljaril lauset lõpetada. „Te lähete sinna burksiputka ette ja palute neil Jumalale kaks maxi-burgerit valmistada. Tasuta muidugi.“

„...sina oled see, kes meil siin näppe ninna käsutab toppida...“ lõpetas Viljar pahuralt varem katkestatud lause ning pöördus siis kamraadide poole: „Lähme sinna burgeriputka juurde.“

„Terekest. Kas te maxi-burgereid müüte?“

Kunstküünte, kunstripsmete, kunstpäevituse ning kärtspunaste juustega rinnakas neu jöllitas enda ees seisvat inimkogu ning muigas ülevolevalt. „Kas see on mingi nali vä?“ Kunstripsmete, kunstpäevituse ja blondide juuksepidendustega noor kokahakatis, kes särisevasse õlibasseini külmutatud friikartuleid valas, ei suutnud naeru tagasi hoida ning irvitas, valgendatud hambad suus säramas. Putka kõlaritest kostis valju tühakat, mis Viljarile pigem mürisevat pesumasina kuivatusrežiimi meenutas.

„Ei ole nali. Ma olen otseühenduses Jumalaga ning ta soovib kahte tasuta maxi-burgerit,“ seletas Viljar rahulikult.

Burksiputka müüja vaatas muiates üle õla kokahakatisse poole ning ütles: „Ei no hea koom küll, eksju! Siin on raudselt Raxi käsi mängus. RAUDSELT!“ Ta pööras pilgu tagasi Viljari poole, tema ilme muutus tõsiseks ning ta lausus: „Jah müüme küll. Mitut soovite?“ Ta vaatas jälle küsivalt üle õla naerust kõkerdava kokahakatisse poole ning hakkas huuli kokku pressides irvitama.

„Kaks tükki palun.“

„Ah, et kaks tükki jah. Pfffff....“ kõkutas müüja. „Hei Shiila! Kaks maxikat!“ Kokahakatis noogutas, silmis pisarad, ning viskas kaks pihvi särisevale pannile.

„Ja milliseid...oi ma ei saa...“ ei suutnud müüja naeru kontrollida : „Ja milliseid kastmeid te soovite?“

„Milliste kastmetega need burgerid tulevad?“ päris Viljar Jumalalt.

„Ohh...ma ei teagi...ketšupit kindlasti, palju! Siis majoneesi ja sinepit kah, aga normaalselt...ja tšilli kastet ärgu pangu üldse!“ Esimest korda tajus Viljar, et Jumal polnud oma nõudmistes täiesti kindel. Ta kandis Jumala soovid müüjale edasi ning mõne minuti pärast olidki soojad lihakukklid valmis. Üleolevalt irvitav müüja ulatas burgerid Kaja ja Leili kätte ning hüüdis hetk hiljem kaugenevale inim-rongile: „Ärge siis ninuli kukkuge!“

Maanus, Leili ja Kaja tahtsid häbist maaalla vajuda, niivõrd piinlik oli see Jumala tahte järgi tegutsemine neile. Kuid mis sa surelik teed, kui kõikvõimas Jumal neid sedasi alandada soovib. Kui inim-igrek täht oli jõudnud reklaamtahvi juurde, mille peal üks kohalik poliitik ilutses, käratas Jumal: „Stopp!“

„Las proudad söövad siin samas pool burgerit ära.“

„Sööge pool burgerit ära,“ kandis Viljar käsu Kajale ja Leilile edasi.

„Uhhh...ma ei söö sellist rämpstoitu,“ pirtsutas Leili.

„Söö-söö, terve Tartu noorus sööb, pole keegi veel ära surnud,“ kostis Viljar seepeale.

Kaja ja Leili hakkasidki kõverate nägude burgerit endale sisse ahmima. Maxi-burger oli põhjendamatult suur ja kastmetega üle ujutatud. Oskamatud burgerisööjad, nagu Leili ja Kaja olid, ajasid nad enamiku burgerist enda näo ja Maanuse sõrmede peale. Nende nägu sõna otseses mõttes tilkus kastmetest. Tilk-tilk, tilkus majoneesi, sinepi ja ketšupi segu Kaja näost tema suurte tisside ja turvaliselt nende vahel lebava kuldse risti peale.

„Öäkkk,“ öökis Leili ning lisas: „Sellel on surma maitse küljes!“

Maanust ajas Leili kommentaar naerma ning ta lasi kuuldavale valju naerupurske.

„Mida sa irvitad, su enda sõrmed on kah selle solgiga koos,“ pahandas Leili Maanusega.

„Vabandust,“ pobises Maanus, pilk maas.

„Hüva. Las nad kirjutavad nüüd burgeriga selle paksu poliitiku plakati peale midagi roppu,“ käskis Jumal ootusärevalt.

„Kirjutage mingi roppus selle paksmao pildi peale,“ edastas Viljar Jumala soovi.

„Millega?“

„Burgeritega.“

„Issand...“ ohkas Kaja. „Jumal teeb meist huligaanid...“

Leili seekord vastu ei vaielnud, ju ei meeldinud ka temale see täissöönud poliitik. Ta võttis pooliku kastmetest tilkuva burgeri pihku ning kirjutas poliitiku ülikonna peale suurelt „Nälkjas!“ Viljari küsiva pilgu peale vastas Leili ülbelt: „Nälkjad on kõige rõvedamad olendid siin ilmas...“

Kaja oli roppuse valimisega selgelt hädas. Ta oli siin ilmas sedavõrd kaua elanud, et kõik ropud sõnad olid talle küll hästi teada, aga neid kirjutama polnud tema siivas käsi siiski võimeline.

„Ma kirjutatan...ma kirjutatan vot selle...see on meie koridori käsipuu peale kirjutatud,“ pobises Kaja ning tõmbas omapärase kirjutusvahendiga plakatile kõverikud millest viimaks moodustus kokku: „Situ püksi“.

„Situ püksi nälkjas...päris hea, päris hea!“ oli Jumal Kaja ja Leili tööga rahul. „Siinkohal, mu kallid lapsed, saabki teie katsumus läbi. Te olete olnud tublid, väga tublid ja...muide võite nüüd sõrmed ninast välja võtta...ja nüüd kuulake hoolikalt, sest ma avaldan teie edu valem.“

Viljar ohkas kergendatult, ta tiris oma nimetissõrme Maanuse ninast välja ning palus ka Maanusel sama teha. „Jumal tänab meid, ütleb, et me oleme olnud väga tublid ja kohe saate te teada, mis te tegema peate, et teie elu paremaks läheks.“

„Sina,“ ütles Viljar ning asetaskäe isalikult Kaja õla peale: „Sina hakkad Jumalast ja Jeesusest laule kirjutama.“

Kaja ajas silmad üllatusest suureks ning kostis: „Issand, aga ma ei oska ju! Ma pole mingi muusik ega midagi...“

„Jumal ütleb, et oled küll, sa pead lihtsalt sellesse uskuma.“

„Heakene küll...“ pobises Kaja umbusklikult. Viljar naeratas noogutavalt talle silma.

„Leilikene,“ pöördus Viljar seejärel poua poole, kes teda tusasel ilmel põrnitses: „Kitty saab nägijaks. Ta saab nägijaks, kui sa igal hommikul tema silmadele musi teed ning neid porgandimahlaga pesed. Iga päev! Muidu ei toimi, Jumal ütleb nii.“

„Tõsi jah? Ma siiralt loodan, et see sinu Jumal ei valeta,“ vastas Kaja, varjates üpris hästi sisemist erutust, mis Jumala soovitusel temas esile tõid.

„Maanus-poiss,“ hüüdis Viljar madala mehe häälega jõuliselt ning togis naabrimehe punnis kõhtu. „Kas tahad teada, kuidas saab mesilasi panna kaks korda rohkem mett tootma?“

„Nooo miks ma siis ei taha...“ hakkas Maanus ebalevalt muigama.

„Sa pead neile talveks soojad mütsid kuduma! Igale ühele neist. Seepärast sul need mesilased nii vähe mett teevadki. Kevadel on külmast talvest kõigil mesilastel kurk haige ning tarud on nohuste mesilaste tatti täis.“

„Kuidas mina, oma paksude sõrmedega, sellise täpistööga hakkama saan. Mesilaste pead on ju nii tillukesed,“ kurtis Maanus Viljarile.

„Sa ei kujuta ette, mis kõik on võimalik, kui vaid väga tahta,“ etles Viljar käsi taeva poole vehkides. Maanus vaikis murelikult, tema ei uskunud niivõrd agaralalt enda kudumisoskusesse.

Viljar jättis Säde tänava poe müüjatega viisakalt hüvasti ning hakkas seejärel Maanusega koos kodu poole sammuma. Teekonnal kodu poole ei andnud aeglase mõtlemisega Maanusele ennist ettevõetud sündmused rahu.

„Mitte ei saa ma aru, mis pagana pärast Jumal meid sellist tortust pani tegema. Ma saan aru, kui ta oleks tahtnud, et me mingi kiriku talle rajaks või iga õhtu palvetaks...aga poliitiku plakati peale roppusi kirjutada...samal ajal minu sõrmed proade ninas...see kõlab nagu mingi lollus, mille sina välja mõtleks.“

„Ah, mis sa ajad loba,“ lõi Viljar Maanuse jutu peale käega. „Sa parem mõtle selle peale, et kuidas neid pisikesi mütsikesi valmistama hakata, ega see lihtne pole.“

„Ma tean jah...aga ikkagi ei anna rahu...veider oli see Jumala tahe, paganama veider,“ kurtis Maanus.

„No ega Jumal saagi olla mingi harju-keskmine normaalne vend. Eks ta seal pilve peal passides ongi veidike veidraks läinud. Või ei meeldinud talle kah

see paks poliitik. Kes teab seda Jumala mõtlemist...“ seletas Viljar ning Maanus noogutas nõustuvat.

„Jõudu sulle siis naabrimees,“ ütles Viljar koduvärava ette jõudes ning vibutas naabrimehele heatahtlikult põialt.

„Jõudu jah,“ vastas Maanus ning koperdas poriloikude vahelt vaarides koju.

Sisenedes koju, viskas Viljar läbimärjad pealisrõivad räämas koridori ning istus ohates tabureti peale. Tema näole ilmus võidukas pahatahtlik irve.

II

Möödusid päevad, möödusid kuud ja kätte jõudis suvi ning peale suve saabus taaskord vihma ja jahedat tuult täis sügis. Ilm oli novembri kuu kohta isegi tavapärasest jahedam, esimene lumi oli juba mitu nädalat tagasi taevast alla hõljunud ning tranformeerunud nüüdseks mustadeks porikamakateks, mis tänavaäärtes inimestele meeolehärmi valmistaid. Puud olid lehtedest paljad, ainult vinguv ja külmast lõikav tuul vilises nende raagus okste vahel. Vihmast läbi vettinud teid kattis varahommikuti libe jääne kiht.

Viljar lebas diivanil, teda kattis kolm paksu villast tekki. Kahvatu valgus piilus läbi uduste akende räämas elutuppa, see oli novembrikuise päikese armetu katse läbi paksude hallide pilvede ennast näidata. Päeval ja ööl polnud enam erilist vahet, ja kui päris aus olla, siis ega Viljarit see väga huvitanudki. Viljar ohkas ning tema hingeaur paiskus jäiselt jahedasse elutuppa laiali. Temperatuur tema elutoas lähenes nullile. Viljar ohkas taas, seekord sügavamalt ning niisutas keelega seejärel oma jahedusest lillakaks tõmbunud huuli. „Peab vist kütma minema, muidu võtab külm nina otsast,“ mõtles Viljar endamisi. „Kuidagi ei viitsi! Nii paganama kõhe on siin toas.“

Pehmemaid roppusi sajatades ajas Viljar ennast viimaks püsti ning koperdas esikusse, kus ta endale kumjast materjalist mantli selga pani ning

välisuksest väljudes ka roostes kirve kaasa haaras. KÕMAKI virutas vanamees kirvega vastu puukuuri, nii, et mädaseid puujuppe lendas. Selleks talveks polnud Viljar suutnud endale küttepuid muretseda ning hankis küttematerjali mädanenud puukuuri küljest. „Oligi vanast sunnikust vaja lahti saada,“ õigustas Viljar oma hävitustööd. Pärast paari järjekordset hoopki viskas Viljar kirve nurka ning korjas porisest pinnasest kokku sületäie puu juppe.

Pool tundi hiljem prõksus kaminas juba tagasihoidlik leek, millele Viljar korrapäraselt uusi puu tükikesi ohverdamas käis. Hellitavat soojust huugava kamina peal vedeles Viljari paks kõuts, oodates, millal peremees talle kala rupskeid pakuks.

Kostis koputus, kuid Viljar, olles ametis kartulite praadimisega, seda ei kuulnud.

Koputati taas, seekord tugevamalt. Viljar kuulatas hetkeks, kuid jätkas seejärel kokkamisega.

„No pagan, ongi keegi uksetaga,“ sõnas Villu, kui järjekordne jõuline koputus vastu välisust tema kõrvu kostis. „Ei tea, kas need on need suitsuanduri kontrollijad...“ mõtles ta ukse poole sammudes.

„Tere Viljar!“ hüüdsid Maanus, Leili ja Kaja rõõmsalt üheskoos neile ukse avanud paistes ja kasimata Viljarile. Nende kõigi silmist paistis seletamatut positiivsust, nende kõikide silmad särasid, kui plekk-katused keset päikeseküllast südasuve päeva.

„Mmm...miks te siin olete?“

„Noo kas sa siis ise ei tea,“ vastas Leili, salakavalalt naeratades.

„Kui päris aus olla, siis ei tea jah.“

„Me tulime sind tänama Viljar!“ ütles Maanus ning astus paar sammu ettepoole, et naabrimehele sõbralik õlapatsutus kinkida.

„Tänama? No nüüd ei saa ma enam tõesti millestki aru!“ Viljar lükkas Maanuse patsutava käe endast eemale.

„Me tulime sind tänama, Viljar, sest sa viisid meid Jumalaga kokku ning tegid endast kõik, et me tema juttu uskuma jääks. Tänu sinule on meie elu läinud palju paremaks,“ hüüdis Kaja, pilk tänulikult taeva poole.

Viljaril vajus suu ammuli ning ta laiutas taaskord küsivalt kätega.

„Kas sa siis ei teagi?“ päris Kaja. „Ma hakkasin, nagu kästud, Jumalast ja Jeesusest laule kirjutama onju. Alguses ei tulnud üldse välja, mitu kuud läks aega ennem, kui esimese ilusa luuletuse Jeesusest valmis sain. Riputasin selle meie koguduse veebilehe foorumisse ülesse ja tead sa mis siis juhtus? Perekond Sõnajalgadele meeldis see luuletus nii väga, et nad kasutasid minu sõnu enda uues Eurovisiooni laulus. Ja kujutad sa ette, nad võitsid eelvooru Eestis ning nüüd lähengi mina, tavaline müüjamutt, koos Sõnajalgadega Eurovisioonile! Mina ei mõista, kuidas eestlased nõnda koleda viisiga laulu poolt üldse hääletada said. Jube...õed kriuksusid nagu roostes uksehinged „Jeesus, Jeesus, võta mind!“ Ma mõtlesin juba, et nad tõstetakse lavalt minema, aga kus sa sellega.“ Kaja puhkas hetkeks hinge ning röögatas siis punnissilmi: „Isegi Lennale tegime ära!“ Ta täidlasele punetavate põskedega näolapile ilmus lai ja magus naeratus ning käsi kokku lüües lisas Kaja: „Nüüd ma siis kirjutangi Sõnajalgade uue albumi jaoks lüürikat. Vahest käin neil külas kah, joome veini ja...“

„Jumalal oli õigus ka Kitty kohta!“ segas seni kannatamatult vaikinud Leili Kajale vahele. „Viis kuud pesin Kitty silmi porgandimahhaga ning musitasin neid. Hakkasin juba mõtlema, et tegemist on sinu lolli vembuga, kuni ühel kaunil hommikul avastasin ma oma pisikese kiisukese kärbest taga ajamas! Ta sai nägijaks...minu Kittyke sai nägijaks...“ pobises Leili nutuse häälega ning peitis seejärel oma vesised silmad mantli kaelusesse.

Tekkis hetkeline vaikus, mille Maanus köhatades koheselt katkestas. „Nende mütsikestega sai kah päris palju vaeva nähtud. Täitsa vanduma ajas nende meisterdamine kurat! Esimesteks talvekülmadeks sain siis mütsid valmis...aga need tuli ju mesilastele kuidagi pähe kah saada! Oi pagan, kus

ma sain alles nõelata mummuliste käest...eks nad viimaks löid ikka käega kah, kaua sa võitled hiiglase vastu, nõela ja nõela, ikka minema ei lähe, ja pealegi mütsiga oli ju mõnusalt hea soe olla. Kevadel olid kõik mesilased rivis, polnud mingit nohu, kõha ega läkastamist. Sain kaks korda rohkem mett sügiseks! Kaks korda rohkem! Nüüd mõtlen, et peaks täitsa firma rajama, mis mesilastele mõeldud mütsse toodaks – Maanus Design,“ kirjutas Maanus kujuteldava firma nime graatsiliselt unistades õhku.

Viljar vangutas usumatult pead. Ta ei suutnud mõista, kuidas kõik tema ennustused täide said minna. Sügavalt ohates otsustas Viljar avalikustada kaaslastele karmi tõe: „Mingit Jumalat ei ole olnud! Saate te aru või?! See kõik oli puhas väljamõeldis, rumal nali, laiskuse kõige õõvastavam jääkprodukt! Mõistate?“

Maanus, Leili ja Kaja seisis tardunult Viljari räämas maja ees ning vaikisid. Nad ei teadnud mida öelda ega teha. „Sa...sa tahad öelda, et Jumal siis ei võtnudki sinuga ühendust?“ küsis Maanus ebalevalt.

„Loomulikult ei võtnud!“ käratas Viljar, pooleldi naerdes. „Miks peaks Jumal minusugusega ühendust võtma, taevas hoidku.“

„Aga...kes siis meile need tobedad ülesanded andis?“ ei mõistnud Kaja.

Viljar ohkas, lootusetu muie ilmel. „Mina andsin teile need ülesanded. Mina mõtlesin kogu selle palagani välja, sest mul oli kohutavalt igav, saad aru nüüd?“

Leili, keda ärritas teadmine, et mingi vanamees võis teda lolliks teha, pühkis oma märjad silmad varrukasse ning päris temapärase teravusega: „No heakene küll, aga kuidas sa seletad kõiki neid imesid? Kuidas sa seletad Kitty nägijaks saamist näiteks?!“

Viljar kehitas silmi pööritades õlgu ning vastas: „Ma ei suuda seda ise kah uskuda, et minu lollid ettpanekud ka kuidagi kasulikud said olla...“

Maanus läks näost kaameks, tema huuled hakkasid värisema ning ta kutsus tusaselt Viljarit jõllitavad proudad äkitselt enda juurde. Ärevalt sosistades

panid nad pead kokku ning diskuteerisid pikalt ja vihaselt. Viljarit ärritas külaliste veider käitumine. „Noh, mida te seal mulisete,“ hüüdis ta viimaks kannatamatult.

Maanus vaatas temast neli trepiastet kõrgemal seisvat Viljarit alandava pilguga ning küsis: „Et siis sina oled nende ennustuste taga, mis meie ellu rõõmu töid?“

„Nojah,“ vastas Viljar kärsitult.

Maanus noogutas seejärel Kajale ja Leilile ning kaks prouat sammusid ebalevalt jalgu enda ette vedades Maanuse kõrvale. Kolmekesi vajusid nad porise pinnase peale põlvili ning jõllitasid vaikides Viljarit. Taevast hakkas alla langema rasvaseid vihmapiisku, mis põlvitajatele halastamatu kiirusega vastu nägu pörkasid.

„Mis see siis nüüd peaks tähendama,“ ei mõistnud Viljar poris põlvitavate vanurite veidrat käitumist.

„See tähendab seda, et kõikvõimas Püha Vaim seisab meie ees! See tähendab seda, et Jumal on tulnud Maa peale ning meie oleme tema käsilased. Me põlvitame sinu ees, oo Püha Viljar,“ hüüdis Kaja unistavalt silmi kinni pigistades. Ta suunas oma käed, peopesad ees, Viljari poole.

„Mis kuradi Püha Vaim...“

„Isand Viljar, juhenda meid, sinu lapsi! Juhi meid, Viljar, suuna meid õigele teele,“ kräunus vihmast niiske Leili.

„Ma suunan teid kõiki otse persse!“ kärastas Viljar ning lõi välisukse pauguga kinni. „Kuradi lollakad...“ pobises ta endamisi ning naases kööki kartuleid praadima. „...ma arvasin, et nad suurest vihast viskavad mul akna sisse, kui saavad aru, et ma neid lolliks tegin...aga, et sellise tsirkuse korraldavad...noo kurat!“ Salamisi ilmus Maanus Viljari köögiakna alla ning lõi seal korduvalt endale risti ette. Viljar avas rahmides akna ning röökis: „Saite juba vastu teha, mis te enam siin passite?! Kaduge minema!“ Kuid Maanus ei jätnud jonni ja viipas ka oma kamraade enda juurde tulema.

„Aru ei saanud või? Jätke kurat vanainimene rahule...“ Suurest vihast haaras Viljar pliidilt panni ning valas tulikuumad praekartulid aknast Maanusele kaela. „Aiihhhhhh!“ oigas Maanus, kui trobikond rasvast särisevaid kartulilaaste talle kraevahele kargas. Selg küürus, paaniliselt kätega vehkides, ronis Maanus seejärel üle aia ning koperdas nagu purjus põder kodu poole.

Viljar irvitas võidukalt, olles kindel, et enam need segased vanainimesed teda tüütama ei tule. Nähes enda käes, aga tühja panni, muutus Viljar tõsiseks. Need olid tema viimased kartulid, mis Maanuse kaela sai saadetud. Külmkapis valitses tühjus, tühjus kondas ka mööda Viljari soolikaid, korisedes ja näutsudes nagu haige krants. „Mis seal siis ikka, tuleb taaskord piparmünditeest kõht täis juua,“ ohkas Villu ning hakkas vett keetma.

Viljari eraklik idüll ei kestinud kaua, sest juba sama päeva õhtul, kui vihmast nõretav pinnas öökülma tõttu jahedat auru välja paiskas, kostis vastu välisust koputus. Villu tatsas umbusklikult ukse juurde, turjal kolm karvast tekki. „Kes seal on?“

„Meie,“ kostis vastu. Tuttav vanema naise hääl kuulus Kajale.

Kontrollimatus vihas krabas Viljar koridorist pihku pisikese tabureti, avas välisukse ning saatis puidust mööblieseme vuhisedes Maanuse poole. Maanus põikles viimasel hetkel taburetil eest ära ning kukkus ninuli porri. „Mida te minust tahate?!“ käratas Viljar.

„Me palume andeks, püha Viljar, kui me sind kuidagi ärritasime...“ pobises Kaja, samal ajal, kui Leili porist Maanust taas jalgele aitas. Kaja jõllitas sügavalt Viljarile silma ning ulatas talle alandlikult linaga kaetud kandiku, mille alt eritus magusat küpsetise lõhna.

Küpsetise lõhn pani näljase Viljari seedeekstraktid voolama, keel tema suukoopas väänles ärevalt vastu hambataguseid. Ta võttis Kaja pakkumise vastu ning tõstis kandikult lina pealt. „Ohohh! Kaeraküpsised, minu lemmikud,“ hüüdis Viljar ning krahmas esimese ettejuhtuva küpsise enneolematu kiirusega endale suhu. „Mhh..mhh...njeed on nju päris

headnh..“ kiitis Viljar matsutades. Vaikides, lõug mälumisest ringe tehes, jälgis Viljar ukaselävel oma alamaid. „Neil lollidel ongi tõsi taga selle asjaga. Nad arvavadki, et ma olen mingi püha mees....“ mõtles Viljar.

„Heakene küll, minu lapsed, aeg on suurteks tegudeks, aeg on valgustada maailma püha Viljari eksistentsi kohta!“ hüüdis Viljar võidukalt nagu kindral enne sõda. „Maanus-poiss, sina ehitad oma garaažist mulle kiriku! Ja vaata, et katusel sädeleks suur V-täht! ....Noh, mis sa passid, kasi tööle, kirik peab nädala lõpuks valmis olema!“

„Ahah...jajah,“ nõustus Maanus, pühkis varrukaga näo mudast puhtaks ning sammus garaaži sae järele.

„Leili, sinu ülesanne on kuulutada Tartu inimestele, et Säde tänaval ilmutab ennast uus Jumal. Avamisel peab kirik minu truid alamaid puupüsti täis olema, selge?“

„Selge, selge,“ pobises Leili kerge vastikustundega, aimates juba ette, kui keeruliseks antud ülesanne tema jaoks kujuneb.

„Ja sina Kajake, sina kannad hoolt selle eest, et sinu Jumalat ei näpistaks ei külm ega nälg. Homseks hommikuks olgu küttepuud ja mahlane karbonaad olemas,“ kamandas Viljar ning sulges muheledes välisukse. Rõõmsalt käsi kokku hõõrudes pobises Villu vaikselt endamisi: „Vahest on lollide keskel päris hea elada!“

Järgneval nädalal oli Viljari elu sama mõnus ja muretu, kui kuninga kassil. Maja oli hommikust õhtuni soe, kõht oli alati head ja paremat täis ning aknast avanes lõbus pilt, kuidas Maanus palehigis garaaži kirikuks ümber ehitas. Diivanil lõsutas valmistas Säde tänava uus Jumal ette Püha Viljari kümmet käsku ning kiriku avamise tseremooniat. Kiriku avamine pidi Viljari vaimusilmas olema kõige absurdsem ja alandavam üritus, mis iial läbi viidud. Tal oli plaanis korraldada järjekordne lollustest läbikasvanud vemp.

Nädala lõpus jõudiski kätte tähtis päev, päev mil pidulikult avati Püha Viljari Kirik. Viljar oli tseremooniaga seotud ülesanded Leilile, Kajale ja Maanusele kätte jaganud ning ettevalmistused eriliseks ürituseks olid lõpukorral.

Viljari suureks üllatuseks oli Leili teinud Tartu peal head tööd ning kahtekümmend viit inimest mahutav kirik oli rahvast puupüsti täis. „Ma poleks eales aimanud, et Tartus leidub sedavõrd palju tolasid,“ mõtles Viljar, kui Maanus, Leili ja Kaja lava peal teistele Viljari poolt sooritatud imedest pajatasid. Seejärel sammus aplausi saatel, käed sirgelt taeva poole, Püha Viljar kõnepulti. Tema paljast kortsulist ja veidi küürus ülakeha kattis lahtiste hõlmadega kumjast materjalist mantel, jalas olid erekollased kummikud.

„Kallid lapsed, minu truud õpilased! Täna on tähtis päev, täna on KÕIGE tähtsam päev teie elus, sest täna langeb teie peale esimest korda tõeline valgus, täna saavad teist minu, Püha Viljari, truud alamad...Me alustame seda pühalikku tseremooniat truudusemütside jagamisega,“ ütles Viljar selgel valjul häälel ning noogutas seejärel Maanuse, Leili ja Kaja poole. Kolm jüngrit korjasid karpidest välja munarestid ning hakkasid neid igale kirikus viibijale pähe asetama. Samal ajal jätkas Viljar oma kõnet: „Nüüdsest peate te truudusemütse kandma hakkama igapäev, alles kodus magama heites võite te selle peast võtta, sest minu poolt õnnistatud truudusemütsidel on imeline võime kaitsta teid kõiki kõlvatute mõtete eest! Nii, on nüüd kõigil truudusemütsid peas? Väga hea, jätkame! Palun teil kõigil püsti tõusta...“ Viljari üritas jääda tõsiseks, ning hammustas muhelemist takistades endale põske. „Tõstke ülesse oma vasaku käe nimetissõrm...hüva...asetage oma vasaku käe nimetissõrm enda paremasse ninasõõrmesse. Just täpselt nii, tubli!“ julgustas Viljar esireas ühte keskealist hallipäist mehehakatist, kes ebalevalt, värisevate kätega oma kahvatu nimetissõrme endale ninna surkas.

„Väga hea! Pange nüüd hoolikalt tähele, sest järgnev samm mängib meie tseremoonias väga suurt rolli! Tõstke kõik ülesse oma teine nimetissõrm ning asetage see enda paremal käel seisvale kaaslasele vasakusse ninasõõrmesse,“ nähes oma alamate silmis kergelt vastuseisu, improviseeris Viljar: „see liigutus viib teie kõigi energivoolud kokku ühte suurde kosmilisse kehasse, mis seejärel sünkroniseerib teie sisemise silma võnked harmoonilisse tasakaalu teie südamega!“ Kiriku nurgas seisev vanem daam, kelle paremal käel polnud ühtegi kaaslast, pistis vaba nimetissõrme häbisse langemise vältimiseks kiiremas korras endale kõrva.

Viljar saatis tema poole kiitva pilgu, hammustades samal hetkel endale veel sügavamale põske.

„Kas tunnete?! Kas tunnete, kuidas harmoonilised võnked teie südant soojendavad?“ hüüdis Viljar entusiastlikult ning alamatelt kostus rahulolevat mõminat.

„Nüüd sulgege oma silmad ning korrake minu järel kümmet ülimat käsku, mille järgi te alates tänasest käituma hakkate!“ Viljar vaikis hetke, sulges ka enda silmad ning jätkas aeglaselt ja monotoonselt:

„Ma kannan hoolt selle eest, et minu Jumala soovid saaksid täidetud!“ Kõik inimesed, välja arvatud Viljar ise, kordasid kooris nagu robotid just öeldut:

„Ma kannan hoolt selle eest, et minu Jumala soovid saaksid täidetud!“

„Ma ei kahtle minu Jumala soovides, isegi, kui need mulle rumalad või ebaõiglased tunduvad!“

„Ma ei kahtle minu Jumala soovides, isegi, kui need mulle rumalad või ebaõiglased tunduvad!“

„Ma ei aruta minu Jumala soove kellegagi. Jumala soov on minu ja Jumala vaheline püha side!“

„Ma ei aruta minu Jumala soove kellegagi. Jumala soov on minu ja Jumala vaheline püha side!“

„Minu Jumal on minu jaoks ainus ja õige! Minu Jumalas kahtlejatele virutan ma põlvega kõhtu!“ Viljar turtsatas hetkeks, kuid suutis ennast siiski taas koheselt kokku võtta.

„Minu Jumal on minu jaoks ainus ja õige! Minu Jumalas kahtlejatele virutan ma põlvega kõhtu!“

„Ma ei usu muid Jumalad peale minu Jumala.“

„Ma ei usu muid Jumalad peale minu Jumala.“

„Ma kannan hoolt selle eest, et minu Jumala sõna järgi hakkaksid elama ka kõik need, kes seda hetkel ei tee.“

„Ma kannan hoolt selle eest, et minu Jumala sõna järgi hakkaksid elama ka kõik need, kes seda hetkel ei tee.“

„Ma joonistan iga päev ühe pildi minu Jumalast ning kingin selle inimesele, kes minu Jumalasse ei usu. Kui ta seda vastu ei võta, siis löön ma talle põlvega kõhtu.“

„Ma joonistan iga päev ühe pildi minu Jumalast ning kingin selle inimesele, kes minu Jumalasse ei usu. Kui ta seda vastu ei võta, siis löön ma talle põlvega kõhtu.“

„Ma söön pühapäeviti ainult maxi-burgerit.“

„Ma söön pühapäeviti ainult maxi-burgerit.“

„Ma kordan kümmet ülimat käsku igal öösel kell 3:25.“

„Ma kordan kümmet ülimat käsku igal öösel kell 3:25.“

„Ma jooksen iga päev kümme korda ümber minu Jumala kiriku ning võtan seejärel koheselt vastu minu Jumala poolt kingitud armulaua.“

„Ma jooksen iga päev kümme korda ümber minu Jumala kiriku ning võtan seejärel koheselt vastu minu Jumala poolt kingitud armulaua.“

Viljar naeratas soojalt ja rahulolevalt publiku poole ning sammus kiriku äsja värvitud ukse ette. „Palun võtke sõrmed ninast ning järgnene mulle,“ hüüdis ta tagasi vaatamata kirikus olijatele, avas ukse ning väljus kirikust. Segaduses inimesed tõusid kiriku pinkidelt ning järgnesid enda suurele juhile.

„Mis oli kümnes ülim käsk?“ päris Viljar novembrikuise pakase käes külmetavatelt alamatelt.

„Ma jooksen iga päev kümme korda ümber kiriku...“ pobisesid alamad talle vastu, kõigil purskas suust sooja hingeauru.

„Väga õige! Noh...mis te ootate?“ irtas Viljar ning puskis esimest ettejuhtuvat kiilaspäist vanameest energiliselt jooksumulle. Vastuoluliselt hakkasid kakskümmend viis Viljari alamad vaevaliselt sõrkides ümber kiriku ringe tegema. „Läheb, läheb! Kiiremini, kiiremini, muidu jääte armulauast ilma,“ innustas Püha Viljar hingeldavaid alamaid tagant. Tegemist polnud noorte tulijagsete sportlastega, vaid enamjaolt solidses eas vanuritega, kelle pikimaks jooksu distantsiks oli vilkuva fooritulega tee ületamine. Loomulikult võttis mudasel ja ebatasasel pinnal käre das pakases pitsitavates väliriietes sõrkimine alamatel naha märjaks ning hingteõmbepause tehti palju. Viljar, kes ka ise enam noore gaselli moodi ringi ei hüpanud, jälgis kriitilise pilguga oma alamate rasket katsumust ning käratas kurjalt kõigile, kes munaresti enda peast maha pillasid või küüarakil hingeldades jõudu kogusid.

„Olgu siis, aitab tänaseks küll! Nüüd ootan ma teid kõiki kirikusse armulauale. Võtke ilusti ritta, head kraami jätkub kõigile,“ torises rahulolematu Viljar upsakalt.

Väsinult vaarusid kakskümmend viis punetavate põskedega alamad kirikusse ning võtsid, nagu kästud, ilusti ritta. „Üks kosutav lonks morssi kuluks ära küll,“ kostis ülekaaluline punnpõskne vanahärra, tupsutades taskurätikuga laubalt higipritsmeid. „Jah, janutab nii mis kole,“ nõustus temaga hingeldav vanaproua. Kahjuks ei täitunud januste alamate ootused, sest Püha Viljari kiriku armulaual pakuti ainult kuiva ja iiveldama ajavalt magusat halvaad.

„Püha Viljari ning kosmilise õndsuse nimel, sinust saab issanda hoolekandja!“ pobises Viljar suletud silmadega ning asetas järjekorras esimesele alamale suhu veerand pakki halvaad. Krimpsus näoga hakkas Viljari vembu õnnetu ohver seda vaevaliselt mäluma ning komberdas tagasi kiriku pingi peale. Viljar õnnistas samat lauset korrates veel kahtekümmend kolme alamat, kuni järg jõudis kõige viimase, kahekümne

viienda alamani. „Püha Viljari ning kosmilise õndsuse nimel, sinust saab issanda hoolekandjaaaa.....???”

Äkitselt tekkis Viljari erekollaste kummikute ümber violetne halo, mis koondus kokku valgust kiirgavaks keraks. Viljar tundis, kuidas ühendus maapinnaga kadus ning kuidas tundmatu jõud teda aina reipamalt taeva poole kiskus. Kirikus tõusis paanika, paar nõrgema närviga prouat vajusid minestades põrandale, Maanus kargas hõljuva Viljari ette põlvili ning kordas hullunult: „See on ime, see on ime, see on ime!” Kuulda oli karjeid, palveid, nuttu ja naeru. Paar kainema mõistusega härrasmeest lahkusid kirikust jooksujalu. Hämmingus Viljar imendus läbi äsja renoveeritud kiriku katuse ning jätkas kerkimist taevaste kõrguste poole, varsti oli Tartu ainult väike ähmane sädelev täpp tumeda pinnalaotuse keskel. Hõre õhk tegi Viljari uimaseks ning palju ei läinud aega, kuni vaese püha mehekese teadvus hägustuma hakkas. Tema silmalaud venisid vaevaliselt, kui näts ning pilt udustus. Kiirgav kera tema erekollaste kummikute ümber hakkas paisuma ning neelas peadselt Viljari enda sisse. Toimus plahvatus, mis Viljari valutulult tuhandeteks tükkideks rebis ning seejärel kuskil täiesti uudses ja müstilises paigas tagasi kokku pani.

III

Alasti Viljar lebas kápukil valgel rabast pehmemal pinnasel. Ennast püsti ajades märkas ta enda ümber kümneid heledates hilpudes olendeid, mõned neist nägid välja nagu tavalised inimesed, mõned aga omasid mitut pead või isegi halvimal juhul lonti.

„No tere Viljar,“ sõnas madalal häälel kuldse trooni peal istuv lumivalge habemega jõuliste näojoontega vanemas eas mees. „Tere tulemast taevasse, paradiisi või ükskõik, kuidas sa seda kutsuda tahad...Ah, et sina oledki siis see pullivend, kes minu nime all paganama vallatu tembu korda

saatis! Tule, tule lähemale, ära karda, siin on kõik omad klemmid,“ kostis troonil istuv habemik sõbralikult.

Viljar koperdas alasti, till rõõmsalt rippumas, troonil istuvale vanamehele lähemale. „Sina oled Jumal jah? Valge habemega ja puha, just selline, nagu ma ette kujutasin.“

„Me oleme kõik siin jumalad, pühad hinged, surematud. Mina olen jumalate esimees, kostja- muide demokraatlikul teel valitud. Sa võid mind Jumalaks kutsuda, kui sulle see lihtsam on, aga muidu kõik teised kutsuvad mind Velloks, viimasel ajal ka Habeks, sest ma kasvatasin Movembri puhul ilusa pika karvastiku ette, kaalul on ikka meeste tervis! Ega see pole nalja asi, meil Poseidonil avastati hiljuti eesnäärmevähk, nüüd ravime teda iga päev fööniksi rasvaga...vast saab terveks. Aga mis me siin Poseidoni eesnäärmest jahume, täna on sinu suur päev, Püha Viljar! Tule minu järgi, ma tutvustan sulle ümbruskonda,“ seletas Habe, tõsis troonilt püsti, ning sammus, Viljar käevangus, mööda pikka punast vaipa. Habe jätkas: „Kui ma sinuga päris aus olen, siis sa oled ikka päris suure käki kokku keeranud oma usu jamaga. Peast segased vanurid käivad nüüd mööda Tartut ringi, kaasas koledad kritseldused sinust ning üritavad süütutele linlastele põlvega kõhtu virutada. Samas...see pole ka kõige tobedam usk, mida ma näinud olen. Näe, selles majas elan mina, eelmine nädal panin uue katuse, ilus eks!“ Viljar noogutas sunnilt. Alles nüüd märkas ta teiste jumalate rahutut signat-saginat. Nad justkui valmistusid kuskile minekuks: elevanti peaga olend pakkis spordikotti aluspükse ning mitut karpri mokatubakat; prinkide rindadega ning põlvedeni ulatuvate punaste juustega neiu päris teistelt jumalatel, ega keegi tema päikesekreemi pole näinud; kangesti Jeesust meenutav mehike pistis kõhukotti eurosid ning sogas midagi pikanäpumeestest.

„Mis ma sulle ikka siin seletan, küll sa ise varsti kõik selgeks saad,“ pobises Habe, keda kaaslaste tuhin ärevaks tegi. Ka tema kibeles kuhugi. Palja tagumikuga Viljar jõllitas suurte silmadega jumalate esimehele otsa, kõik tema ümber toimuv oli talle võõras ning hirmu tekitav. Ka Habe mõistis seda, ta patsutas muiates Viljarile õlale ning ütles: „Sa kindlasti mõtled, et miks sa siin oled jah? Vaata Viljar...meil on siin jumalate maal nüüd selline

uus reegel, et kui inimene saab endale vähemalt 25 alamat, kes usuvad tema jumalikkusesse, siis toome me selle inimese siia, Taevasse, nagu teile meeldib seda kutsuda. Mõikad Villu? Sa oled nüüd üks meist, sa oled jumal, inimeste valisteja!”

„Ahnii,“ vastas Viljar kohmakalt. „Mis ma siis...millega jumalad siis tegelevad?“

„Tööd teevad! Rasket tööd, päevad ja ööd, jumalat ei maga ju kunagi...Kuulad inimeste palveid, tekitad orkaane ja maavärinaid, vahest karistad mõnda lollpead ning vahest päästad mõne õnnetu hinge rasket haigusest...“ seletas Habe kärsitult, jälgides temast mööda vuhisevad kolleege. „Aga peamiselt ikka kuulad inimeste palveid...KÕIKIKIDE inimeste KÕIKI paganama palveid...“ lisas Habe tülpinult läbi hammaste.

„Noh, aga peale töö, kas te mingit pidu kah panete vahepeal või ma ei tea...telekas teil ikka on vä?“ uuris Viljar, sügades samal ajal oma paljast kortsulist kõhtu.

„Mis? Ei ole meil lõbustusteks aega...ingel Raimondo võib sulle harfi mängida kui tahad,“ vastas Habe, pilku Viljarile pööramata. Tema juurde tormas inimese keha ja kulli peaga olend, kes ta endaga kaasa kiskus.

„Aga ole muhe siis, me läheme nüüd ühes teiste jumalatega Musta mere äärde kollektiivpuhkusele! Oleme 5000 aastat jutti tööd raband, väike puhkus kulub marjaks ära küll. Sa võta siis senikauaks tööots meilt üle, saad vast hakkama küll, eks ole,“ hüüdis kaugenev jumalate esimees Viljarile ning hüppas seejärel viimaste seas helendavasse hiiglaslikku kerasse.

„Ma...ju...kauaks...kauaks te lähete?“ karjus Viljar kera poole.

„Ah mitte kauaks, vast mingiks kahesajaks aastaks,“ kostis kerast, mis hetk hiljem välgu kiirusel õhku tõusis ning seejärel seletamatul kombel haihtus.

Viljar vajus kukalt sügades istukile. „Mis nüüd küll saama hakkab?“ suutis ta mõelda, ennem, kui esimese inimese palve tema mõttetöö katkestas. „Kallis issand, tee nii, et minu naaber kõrvetised saaks!“ kostis Viljari peas

tundmatu mehe käre hääl. Järgmine hetk kõlas tema kõrvade vahel mureliku proua palve: „Igal öösel palun ma sind, kallid Jumal. Vabasta mu pojake selle viinakuradi käest...“ „Anna andeks meile, meie patud,“ anusid seejärel trobikond munkasid monotoonsel toonil. Tundmatuid hääli kogunes tema pähe aina rohkem ja rohkem, kuulda oli palveid, kuulda oli lubadusi, kuulda oli sõimu, kuulda oli isegi orgasmi äärel Jumala nime suhu võtvaid noorukeid.

„Ai sa vana perse,“ pobises Säde tänava Uus Jumal.

DEPRESIIVSETE POEETIDE JÕULUD

Barbara ja Klaus kolmetoalises Kalamajas asuvas korteris kondas ringi piinlik vaikus. Vaikus endas pole ju oma olemuselt midagi piinlikku, juhul kui see ei teki pärast seda, kui korteri peremees oma naist kahe külalise ees läbi lilledelitsiks on sõimanud. Ja seda veel jõulupühade ajal. Selle korteri vanad puidust seinad olid solvangute ja draamaga harjunud, need seinad olid mürgistest sõnadest läbi imbunud.

Barbara ainult naeratas ükskõikselt ning läitis enda peenikese pika sigareti. Ta oli harjunud Klaus peenete sõnademängudega, ta oli harjunud avaliku alandusega, mõnikord talle lausa meeldis see, sest siis avanes tal võimalus maksta kätte, maksta kätte veel julmemate sõnadega – ja Barbara ning Klaus olid julmade sõnade leidmises suurmeistrid.

“Kas te teate, millal Klaus mind viimati, kui naist, kes seda väärrib, tõeliselt rahuldab?” päris Barbara salakavalalt ning hingas seejärel kopsudesse sõõmu suitsu. “See oli kaks aastat tagasi, kui ta mulle selle sõrmuse ostis,” lisis ta ning näitas graatsiliste liigutustega Raimondile ja Liivikule ametüstiga sõrmust enda sõrmes. “Päris ilus, mis? Muidugi voodis pole see kiilakas mehehakatid mind kunagi rahuldanud!” Barbara muigas endamisi ning silitas sõrmega tühja veiniklaasi suud. Ta pööras pilgu altkulmu Klaus poole ning ütles: “Sellisel mürkamil läheb kõvaks ju ainult Lasnamäe litside peale. Üleüldse ma arvan, et ta on kapipervert...”

Klaus karvatu peanupp muutus punaseks, kui kinni sõlmitud sõrm. Ta vaikus, üritas solvangutuset üle olla ning kõhatas naerda justkui oleks kuulnud anekdooti. Tema paistes ja magamatusest punased silmad reetsid rahutust. “Veel veini, minu armastus?” Barbara noogutas ning suunas klaasi Klaus poole. Klaus valas värisevate kätega klaasi poolenisti täis ning võttis ise samast pudelist seejärel mehise lonksu.

Raimond, kes oli kõike eelnevat vaikides jälginud, hakkas äkitselt laginal naerma nii, et tema peenike, lohkus põskedega peakene pika kaela otsas

pendeldas. Ta jõi veinipokaali tühjaks ning ohkas kahjurõõmsalt. Tekkis järjekordne piinlik vaikusehetk. “Ja mida sina, sitt, siin irvitad?” päris Klaus.

“Seda, kui persses kõik on!”

“Mis mõttes kõik?” ei mõistnud Barbara.

“Kõik! Kõik on läbi ja lõhki persses! Elu, kui selline, ongi üks persses protsess, piinade ja pettumuste rada, kus me lootusetud lollid umbusklikult eksleme, arvates, et suudame sellest kõigest üle olla. Aga me ei ole! Selles asi ongi, et keegi meist ei ole, sest me kõik oleme üks osake sellest persses maailmast. Mõelge ise, see on nõiarang, kus iga uus elu sammub sama sitast rada, mis eelminegi. Sa sünnid ja siis sa elad veidikene ja siis sa sured. Kõik. Ja vahepeal lood hea edu korral veel paar taolist olendit, kes sama tühist teekonda hakkavad läbima. Milleks? Aga milleks on üldse elu vaja, kui see alati lõppeb? Mis mõte on õppida, mis mõte on kokku korjata varandusi ning püstitada losse, kui kõik see peatselt meie jaoks igavese paratamatu pimedusega lõppeb?! Iga inimene, kes siia ilma uue taolise loob, on egoistlik siga! Luua uus elu, et see taaskord närtsiks ja enne närtsimist jõuaks samuti taolise needuse edasi anda...Täpselt nii ongi! Elu on needus, see on kui üks tulikuum kartul, mida me kiiremas korras, käsi kõrvetades üksteisele edasi anname, küsimata endalt selle tegevuse põhjust. Miks mitte see neetud kartul maha pillata, lõpetada ära tulevaste inimeste piinad, lõpetada see needus, mida meie eluks kutsume.”

“Kuule ära hakka täna kah selle mögaga pihta,” palus Liivik tülpinult, olles äsja kergest alkouimast ärganud. Liivik oli rahva poolt armastatud lihtne luulemees, kes pööras väga vähe tähelepanu oma välimusele. Tema rasuste lokiis juuste vahelt paistsid välja kaks pisikest silma ning pirakas punetav nina. Liiviku vormitud keha kattis alati lohvakas t-särk.

“Miks mitte? Kas jõulude ajal peab koguaeg ainult naeratama ja mandariine näost sisse toppima? Jõulud on kõige kuradi kahepalgelisem sitt üldse! Saate aru, inimene ei ole sotsiaalne olend, nagu kiputakse arvama. Me ei ole, sest me ei suuda alla neelata enda ego, enda heaolu. Aga kõik inimesed üritavad kaasa mängida seda tobedat näitemängu, kus

püütakse olla toredad pereinimesed, head isad, head emad, head vennad-õed, head pojad. Kuidas saab olla üldse hea poeg??? Laps, see on ju kõige hullem parasiit üldse! Mõelge! Naine ei jää rasedaks kurki süües või visates kümme kukerpalli. Naine jääb rasedaks läbi iha saada ülimat naudingut, kaval eks! Ja pärast iha rahuldumist peab patune 9 kuud kandma enda kõhus ühte parasiiti, kes aina kasvab ja kasvab. Ning sünnitus, issand jumal! Kui te tahate öelda, et see on kõige lihtsam ja loogilisem moodus paljunemiseks, siis laske mind siin samas maha! Mis hetkel otsustati, et bakterite moodi pooldumine ei sobi? Mis hetkel otsustati, et sitta see munemine, pigem kanname 9 kuud seda parasiiti enda kõhus ja siis, kui ta on juba ilmselgelt liiga suur, et sealt omal jõul välja tulla, hakkame teda koos teiste inimeste abiga välja kiskuma, ohustades nii parasiidi enda kui teda kandva inimese elu.” Raimond tõstis küsivalt käed õhku ning jätkas hetk hiljem: “Aga see on alles piinade algus, sest nüüd on vaja seda ajuhälvikut veel kasima ja kasvatama hakata. Ta on nii loll, et ei oska isegi öelda, mida ta tahab. Aint lärmab ja situb ennast täis. Miks kuradi pärast ei ole loodus asja nii lahendanud, et tema vanemate kogutud tarkus otse parasiidile edasi kanduks? Miks on vaja 20 aastat seda tatti veel koolitada ja kantseldada, et ta viimaks aru saaks, kuidas siin maailmas asjad käivad. Ma ütlen, elu, see on kõige suurem needus siin ilmas!”

„Vau,“ ütles Barbara üllatunult. Suur sünnimärk tema ülahuulel venis koos näoga pikaks nagu piparkoogi tainas.

„Väga põnevad mõtted Raimond, pane need oma järgmisesse järjekordsesse läbikukkunud luulekoguse,“ irvitas Klaus ning läks kööki uut, täna juba kuuendat, veini tooma.

„Miks sa seda maailma alati nii kuradi sitasti tahad näha? Miks sa enda elu nii keeruliseks elad? Kas lihstam poleks asju võtta paratamuseks? Lepi kõigelega, mis paratamatu, saa sellega üheks ning võimaluse korral isegi naudi seda kuniks seda veel on. Elu on habras ja lühike, kallis sõber, ei tasu seda igast mõttetustega solkida. Vaata mind, elan üks päev korraga, naudin igat hetke. Rõõmustan selle üle, mis mul on ning ei vaeva oma pead nende asjade üle, mida mul ei ole ning mida ma kunagi ei saa. No näiteks ei saa minust kunagi seksikast naistemeest, mitte sellise näolapiga. Aga ma ei

heida meelt, sest mis siis! Vähemalt allpool töötab mul kõik nagu kellavärk," kostis Liivik ning pilgutas meelalt Barbarale silma.

„Kuule Liivik, kas pead siin üldse olema?“ päris Klaus, tundes ennast Liiviku viimasest lausest kergelt puudutatuna.

„No aga kus ma siis olema peaks?“ ei mõistnud Liivik.

„Ma ei tea, kuskil mujal...“ vastas Klaus julmalt.

„Mis mul jõuluõhtul ikka muud teha, kui kallite kolleegidega ennast täis kaanida,“ üritas Liivik pingelist õhkkonda veidi leevendada.

„Ehk lähed mängid oma kellavärgiga,“ sülgas Klaus ning istus ülbelt tagasi tugitoolile.

Raimond purskas hetkeks naerma, muutus siis äkitselt murelikuks ning ütles: „Mats jääb matsiks.“

Klaus krapsas toolilt vihaselt püsti ning jõllitas tapjaliku pilguga Raimondi poole. Tema käed olid ähvardavalt rusikas ning veenid tema oimukohtadel pingest tursunud.

„Klaus, istu maha, ole inimene,“ käskis Barbara.

Klaus rahunes ning istus. Raimond vaatas talle võidurõõmsa irvega otsa ning pobises läbi hammaste: „Tubli Barbara, hoia seda orikat lõa otsas!“

„Kurat käi perse,“ käratas seepeale Klaus, lõi kontrollimatus vihas laua pealt kõik klaasid klirinal põrandale ning tõstis oma rusikas käe nagu skorpion mürgiastla lahinguvalmilt kukla taha. Raimondi kitsakas nägu oleks koheselt pörkunud vastu teise mehe sõrmenukke, kui vastu välisust poleks kostnud jõuline koputus.

„Kes see küll olla võiks?“ päris Barbarba üllatunult.

„Kurat seda teab, äkki naabrid? Kogu selle mürgli peale...“ pakkus Liivik välja.

„Sitta need naabrid on,“ pahandas Klaus ning sammus ust avama.

„Oiii...Jõuluvana!!!“ hüüdis Liivik rõõmsalt, nähes ukstelävel seismas paksu punase kuuega habemikku.

„Oohohohoooo! Kauneid pühi kõigile!“ hüüdis punetavate põskedega jõulumees heatahtlikult. Klaus jõllitas teda tuima hindava pilguga, ütlemata sõnakestki.

„Klaus, lase jõulumees nüüd sisse,“ hüüdis Barbara.

Klaus ajas tülpinult silmad punni ning suunas jõulumehe suurde tuppa.

„Kas siin majas ka häid lapsi on?“ esitas Jõuluvana kõigile tuntud küsimuse.

„Otseselt siin majas võib ju neid häid lapsi olla küll...aga sellest korterist sa neid kindlasti ei leia,“ vastas Raimond ninakalt.

Jõuluvana oli ootamatust vastusest kergelt jahmunud ning jäi keset suurt tuba tardunult seisma.

„Mina olen hea laps!“ ütles Liivik lõbusalt, kergelt lapsiku häälega. „Ära teda kuula, ta on täna pahas tujus.“

„Ahnii, see on küll kurb, kui jõuludel pahas tujus ollakse,“ kostis Jõuluvana seepeale.

„Aga kallis jõulumees, mis te seal seisate, tulge, tulge siia akna alla, ma toon teile kohe tabureti.“ ütles Barbara ning tormas kööki.

Klaus oli tagasi enda kohale liikunud ning jälgis jõulumees võõrastava pilguga.

„Palun kallis jõulumees, te olete kindlasti pikast teekonnast väsinud, eks ole?“ päris Barbara, asetades pisikest taburetti elutoa akna alla.

„Oh jah, aitäh! Uuhhhhhh,“ ohkas Jõuluvana ning istus vaevaliselt taburetile, kukutades kingitusi täis koti potsatades põrandale. „Oi oi, teil on põrand klaasikilde täis, mis juhtus?“ päris jõulumees murelikult.

„Meil käis enne teid tornaado külas,“ vigurdas Liivik.

„Ah ärge kuulake teda. Väike õnnetus juhtus, muud ei midagi, ma varsti koristan ära,“ seletas Barbara selgelt segaduses Jõuluvanale.

„Nonii....kas teil mõni vahva luuletus kah jõulumehete vesta on?“ küsis habemik.

Liivik, Raimond, Barbara ja Klaus puhkesid Jõuluvana küsimuse peale suure suuga naerma. Ah, et kas neil, luuletajatel, ka mõni luuletus vesta on???

„Te tulite täitsa õigesse kohta,“ ütles Raimond läbi naeru.

„Vot siis on hästi,“ muheles Jõuluvana, kuigi ta ei mõistnud päris selgelt, mis luuletuste teadmises nii paganama naljakat võiks olla. „Kõige tublimad esinejad saavad mult siit kotist ka mõne kingituse,“ lisas Jõuluvana ning patsutas vennalikult kingikotti. „Noh, kes on esimene julge?“

„Mina võin tulla,“ hüüdis meelal häälel Barbara ning hüples kikivarvul nagu pisikene hirvepoeg Jõuluvana kõrvale. „See luuletus on pühendatud minu kallile impotentsele elukaaslasele Klausile,“ ütles Barbara ilmekalt ning kõhatas hääle puhtaks:

Tahaksin,

Su moka otsas rippuda.

Tahaksin,

Su saba alla kippuda.

Tahaksin,

Sind tõugata voodi.

Oi, kuis võtaksin,

Sind seal siis loomamoodi.

Alasti,

nagu meid siia ilma loodi...

Liivik ja Raimond aplodeerisid, näol lai naeratus. Barbara tegi publiku ees kniksu ning istus rahulolevalt tagasi enda kohale. Klaus vangutas vaikides pahaks panevalt pead ning kargas siis püsti ning lonkis ülbe kõnnakuga, vahepeal Barbarale mõrvarliku pilgu visates, Jõuluvana kõrvale. „Minul on kah üks vahva luuletus oma kallile naisele!“ Klaus pistis käed sügavale teksaste taskutesse ning ajas uhkelt rinna ette:

Sinu kaunis huuleläige, nii roosa ja erk.

Su seksikas, liibuv, triibuline särk.

Siiski on miski sinus nii jälk,

See on see suur ja karvane sünnimärk!

Just kui käärima läinud tikrimari,

Ta kõrvetab mu silmi,

Just kui närtsind peldikuhari,

Ma pigistan nad kinni.

Just kui väärarenenud neegri näpp,

Ma avan nad taas,

Su näol kisatseb see kole täpp,

Ma käperdan sind silmad maas.

Raimond plaksutas veel energilisemalt, tema arvates oli see lausa geniaalselt rõve luuletus. Klaus muigas rahulolevalt ning päris Jõuluvanalt: „Noh, kas kingitust ei saagi vä?“ Jõuluvana oli kuuldust selgelt šokis. Ta vahtis Klausi mureliku ja pettunud pilguga ning sügas enda oimukohta. „Ah sitta mul sellest kingitusest,“ vastas Klaus iseenda esitatud küsimusele ning kobis sinna, kust tuli. Märgade silmadega Barbara näris endale huulde ning jõllitas klaasistunud pilguga tühjusesse. Klaus oli oma julmusega taaskord tema hinge järjekordse mõra löönud.

„Raimond, lava on sinu,“ kostis Klaus, kes oli selgelt rahul enda kättemaksu aktsiooniga.

„Heakene küll. Kallis jõulumees, ma ei hakka siit laua tagant välja pugema. Nii, et teie lahkkel loal esitan ma oma luuletuse siit samast,“ võttis Raimond Klausilt teatepulga üle.

Jõuluvana, keda oli just rüvetatud labaste ja lausa pornograafiliste luuletustega, päris Raimondilt umbusklikult: „Kas see sinu luuletus on kah...selline tobe?“

„Sugugi mitte, see on väga...väga eluline,“ vastas Raimond ning alustas:

Päiksepoelses toas on nii soe,

mõtles igavledes väike Joel.

Ent pärast sisenemist sooja tuppa,

jäänd Joelil üle muud, kui silmad märjaks nutta.

Päiksepoelses toas on nii soe,
mõttles muretult kord väike Joel.
Nüüd kurbus, valu, ta hinge närimas,
sest elutut isakest ta nägi rippumas.

Päiksepoelses toas on nii soe.
Homsed mured enam siin ei loe.
Mõttles Joeli isa selles loos,
enne kui end nõõripidi üles poos.

Vihast punetava Jõuluvana lumivalged habemekarvad läksid turri ning tema külmast lillakad huuled hakkasid tõmblema. Jõulumehel ei olnud kombeks karjuda ega pahandada, ta oli alati uskunud, et hea sõnaga saab kõik lahendatud. Kuid seekord ei soovinud Jõuluvana öelda ühtegi head sõna, seekord kargas Jõuluvana vihaselt püsti ning hakkas väliskse poole marssima, pobisedes samal ajal :“ No kurat võtaks! Nüüd ma toon küll saanist vitsa!”

„Aga Jõuluvana, kas sa minu luuletust ei tahagi kuulda?“ päris Liivik kurbade silmadega.

Jõuluvana peatus, pööras pea äkiliselt, habe lendlemas nagu üksik merelaine, Liiviku poole ning käratas: „Ei tea milleks? Et kuulata veel ühte kuratlikku pilget? Ah, et teie tulete jõulude üle nalja viskama?! Ma veel teile näitan!”

„Minu luuletus ei ole selline! Minu oma räägib talvest ja puha...“ moosis Liivik jõulumeest.

„Ahnii...“ Jõuluvana seisatas. „Äkki tõesti on siin majas ka üks tore inimene. Ega siis paari lolli pärast pea üks tubli inimene kannatama,“ mõtles jõlumees.

„Heakene küll, loe siis mulle see luuletus,“ ütles Jõuluvana.

Liivik rõõmustas, lükkas silmade ette vajunud tuka eest ning alustas:

Sõitsid saanid, sõitsid reed,

„Oh! Seda luuletust ma isegi tean! On ikka üks hea laps kah siin majas!“ hüüdis Jõuluvana ning pani siis käe etlevalt suu ette, sest Liivik näitas luuletusele vahele segamise pärast välja selgelt pahameelt. Kurjalt pead vangutav Liivik alustas uuesti:

Sõitsid saanid, sõitsid reed,

kihutasid BMW-d.

Ole mees ja anna teed,

mu naisel tulid looteveed!

„Selge pilt!“ kostis Jõuluvana otsustavalt. „Teiesuguste supilontrustele ei löö isegi vitsaga mõistust pähe! Teie jaoks...hooohohooooo...teie jaoks on mul midagi hoopis hullemat...“ Jõuluvana võttis taskust suured vanamoodsad käärid, haaras teise käega pihku jupi oma habemest ning lõikas sellest pihutäie valgeid karvu. Taaskord kohmitses jõlumees midagi taskust, need olid tuletikud. „Säuhti!“ tegi tuletikk häält, kui Jõuluvana selle vastu saapa talda põlema süütas. Jõuluvana järgmine liigutus pani vindised poeedid üllatusest ahhetama – nimelt toimus pärast seda, kui jõlumees oma habemetutile tuld näitas plahvatus. Tuba täitus lillaka suitsupilvega, mis roomas nagu anakonda mööda lage poetide poole.

„Noniii...“poeedid“...nüüd on teie kord minu luulet kuulda,“ hüüdis Jõuluvana ning tõstis käed taeva poole:

Virtsast täitund minu kannatuste kaev,

Nüüd tunda saate, mis Jõulumehe raev!

Kasvagu teil pähe kühmuline sarv

ning tungigu teil nahast läbi luitunud karv!

Iga kurjam oma tasu nüüd saab kätte,

igavesti rakendan teid enda saani ette!

Lillakas suits laes võttis Jõuluvana sõnu kuulda ning tungis elegantsete liigutustega luuletajate ninasõõrmetesse. Nad kõik vajusid selges piinas sipeldes põrandale ning hakkasid röökima. Kondid nende kehas ragisesid ja nahast hakkas välja tungima traatjaid karvu. Nende otsaette tekkis kõigepealt suur muhk, mis aina paisus ja paisus, kuniks nahk rebenes ja virguma hakkas haruline sarv. Varsti muundus inimlik röökimine loomseks röhitemiseks pärast mida lõppes ka põrandal siplimine. Nad olid jõudnud oma tranformatsooni lõpp-faasi.

“Tõuske jalgadele, ullikesed!” hüüdis Jõuluvana käskivalt.

Sõrgade plaginal tõusid neli pikkade sarvedega põhjapõtra kohmakalt püsti. Juhmide moludega jõllitasid nad oma isanda poole ning ootasid käsklust.

Jõuluvana muigas rahulolevalt. “No nii asjalikke põhjapõtru pole mul varem olnudki!” Ta avas elutoa akna ning lisas: “Lennake nüüd sõbrad, lennake nüüd saani ette, mul on seal kotitais sammalt!”

Põhjapõdrad lendasidki aknast välja ning maandusid saani ees. Peatselt saabus ka Jõuluvana, kes võttis saanist suure kotitäie sammalt ning valas selle nagu lubadult kuhjadena tänavale. Näljaste ilmetega põhjapõdrad

kogenesid ümber samblahunniku ning hakkasid sellega maiustama. Nad sõid ja sõid, mälusid, neelatasid, sõid veel ning situsid pabulaid...